

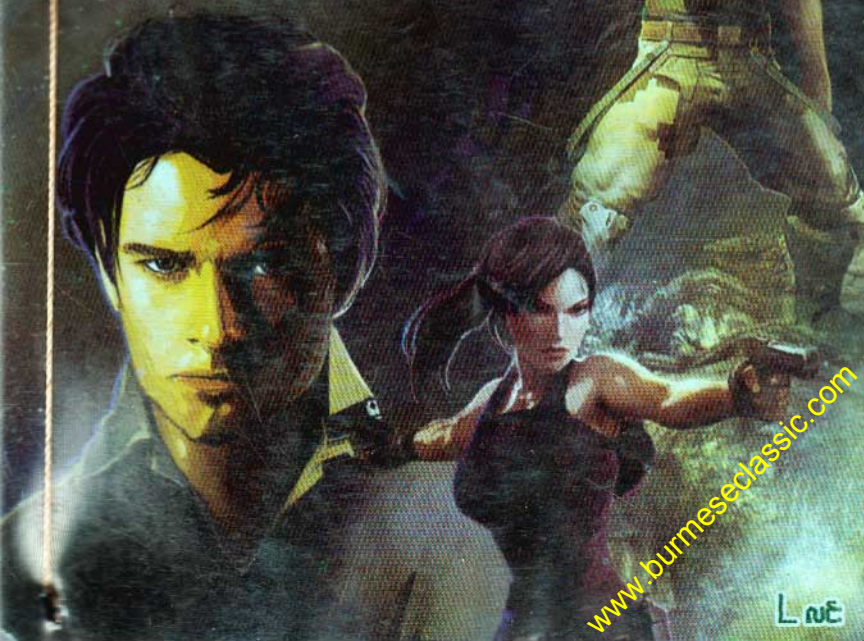
တက္ကသိုလ်

တစ်ပြိုင်

ချစ်ပါတယ်ဆိုမှတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ!

BURMESE
CLASSIC
www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၂၈၉

တက္ကသိုလ် တင်မြှင့်

ချစ်ပါတယ်ဆိုမှတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၅၄၇၁၂၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၄၀၀၂၀၁၁၂

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇)စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာ Offset

အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်

၈၉၅-၈၃

ချစ်ပါတယ်ဆိုမှ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်၊ ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၁

၂၈၈-စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ

(၁) ချစ်ပါတယ်ဆိုမှ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့

တက္ကသိုလ် တင်မြှင့်

BURMESE
CLASSIC

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို
၁၉၈၆-ခုနှစ်ကို
အခြေခံ၍ရေးသားထားခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

BURMESE
CLASSIC

⇒ အခန်း(၁) ⇐

ယိုယိုစိမ့်စိမ့်လေးထွက်လာသော ချွေးသီးချွေးဥလေးများကို ထိုက်ထိုက်က မွေးပွမျက်နှာသုတ်ပဝါအဝါကြီးဖြင့် မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။

အားကစားလေ့ကျင့်ထားသည်မို့ ချွေးထွက်များသည်။

ဘောက်ထော် ပြည်သာယာလမ်းမကြီးတွင် ခြံနှင့် ဝင်းနှင့်နေပြီး၊ အမျိုးသမီးတို့၏ ကာယအလှ၊ ကာယလေ့ကျင့်ခန်းများကို စနစ်တကျ အားကစားကိရိယာအစုံအလင်ဖြင့် သင်ကြားပေးနေသော အမျိုးသမီးကာယနည်းပြဆရာမ အပျိုကြီး ဒေါ်ရည်မွန်ထံတွင် ထိုက်ထိုက်သည် သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် ငါးရက် လာရောက်သင်ကြားလေ့ကျင့်သည်။

ထိုက်ထိုက်က ဆေးတက္ကသိုလ် အမှတ်(၂) မင်္ဂလာဒုံတွင် ဒုတိယနှစ်တက်နေသော ကျောင်းသူလေးဖြစ်သည်။

ထိုက်ထိုက်တို့က ကမ္ဘာအလမ်းမကြီးတွင် ပေတစ်ရာပတ်လည်ခြံကြီးထဲတွင် မကြီးမငယ် နှစ်ထပ်ထိုက်လေးဖြင့် နေထိုင်သည်။

သိပ်ကြီး ကြွယ်ကြွယ်ဝဝကြီး မဟုတ်စေကာမူ
ထိုက်ထိုက်မိဘများဖြစ်သည့် ဦးပန်းမောင် ဒေါ်သီတာတို့သည်
ဘိုးဘွားလက်ထက်မှစပြီး လူချမ်းသာ စာရင်းဝင်ခဲ့သည်။

ထိုက်ထိုက်က ဦးပန်းမောင် ဒေါ်သီတာတို့၏တစ်ဦး
တည်းသောသမီးကလေးဖြစ်သည်။

(၁၉)နှစ်အရွယ် ဆယ်ကျော်သက်ငွေမကုန်သေး
သော ထိုက်ထိုက်ကို မိဘက ချမ်းသာသော တစ်ဦးတည်းသော
သမီးလေးမို့ ဟော့ဟော့လေး သွမ်းသွမ်းလေး မထင်လိုက်လေနှင့်။

မှားသွားမည်။

လူဆိုသည်မှာ မွေးဖွားလာကတည်းက သူ့မွေးဇီ
နှင့်သူ့ဖြစ်ပါသည်။

ဆင်းရဲရဲ ချမ်းသာသာ ဟော့သူက ဟော့ကိုဟော့
သည်။

မဟော့သူက ဟော့ကိုမဟော့။

ထိုက်ထိုက်ကို မွေးဇီအလွန်ကောင်းသော ကောင်မ
လေးဟု ချီးမွမ်းနိုင်ပါသည်။

“မမမွန် ... ထိုက်ထိုက် ပြန်တော့မယ်”

“အေး ... ကားရောက်နေပြီလား ထိုက်ထိုက်”

“ရောက်နေပါပြီ”

ဆရာမကြီး ဒေါ်ရည်မွန်သည် ထိုက်ထိုက် ချွေးသုတ်
နေသည်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

မျက်နှာသုတ်ပင်ကလည်း အဝါပုပ်အောက်ခံတွင်
နီမြန်းသော ဇာမဏီငှက်ရုပ်နှင့် တောက်ပလိုက်ဖက်သောအရောင်။

ထိုက်ထိုက်၏ အသားရောင်လေးကလည်း အဖြူ
တွင် အဝါလေးနောနေသော ခေါင်းစွယ်နှစ်ရောင်။

ကြည့်လို့ လှမှလှ။

ပနာရမှရ။

ဒီကြားထဲ ချွေးစိုရေစိုပြီဆိုလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှအလွတ်
မပေးသောအဝတ်က အသားကိုဝင်ကပ်သည်မှာ ခမ္မတာ။

စနစ်တကျ ကာယလေ့ကျင့်ခန်းကြောင့်ပေးလား၊
သူ့ဟာသူပင်ကိုအလှက အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်ကျနနေခြင်းကြောင့်
ထိုက်ထိုက်၏ ပကတိအရှိခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ ပေါ်လွင်လှသည်။

ရင်ကလေးမို့သည်။

ခါးလေးသေးကျဉ်သည်။

တင်ပါးလေးများ လုံးနေသည်။

ဝမ်းဗိုက်သားလေး ရှိုက်ကပ်နေသည်။

လက်မောင်းလုံးလေးများ တုတ်တုတ်ခဲခဲမဟုတ်သလို
ပိန်လိုလိုလေးလည်းမဟုတ်။ အလောတော် အနေတော် လက်မောင်း
လက်တံရှိသည်။

ထိုက်ထိုက်၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ဦး။

သိပ်ပြီး မမွမ်းဘဲ တိုတိုတုတ်တုတ်လေး ပြောရလျှင်
ထိုက်ထိုက်မျက်နှာလေးကလည်း လှမှလှ ချောမှချော။

ကျောင်းတွင် အမျိုးသမီးသူငယ်ချင်း အချင်းချင်း
တွေ့ကပ် ထိုက်ထိုက်ကို နှင်နှော် ... နှင် မိထိုက် ဘာဆုတောင်း
အရမ်းကောင်းတယ်။ မိန်းကလေးအချင်းချင်းကတောင် နှင်ကို

တွေ့ရင် နမ်းချင်တယ် ဟု ပြောလည်းပြော နမ်းလည်းနမ်းခံရ
ပေါင်း ထိုက်ထိုက်တွင် များလှပြီ။

“ထိုက်ထိုက်”

“ရှင် ... မမမွန်”

“ထိုက်ထိုက်ကိုချစ်တဲ့ ကောင်လေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာ
ပဲနော်”

“အယ် ... မမမွန်ကလဲ”

ထိုက်ထိုက်မျက်နှာလေး ဆင်စွယ်နှစ်ရောင်မှ ပန်းနု
သွေးလေးများ တက်သွားသည်။

ထိုက်ထိုက် ရှက်ပါ၏။

ဒေါ်ရည်မွန်က ချွေးစိုနေသော ထိုက်ထိုက်ကို စိုက်
ငေးကြည့်ရာမှ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ထိုက်ထိုက်က ရပ်လည်းလှ၊ ကိုယ်ထည်လေးကလည်းလှ
ပြီး စိတ်လေးပါလှသူမို့ပါ”

“ပြန်တော့မယ် မမမွန်”

ထိုက်ထိုက်က သိပ်ချီးမွမ်းခံရလည်း ရှက်သည်။
ဒေါ်ရည်မွန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူမ၏ကားဝါလေးရပ်ထားရာသို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကားနောက်ခန်းတွင် တက်ထိုင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်
သည်နှင့် ရှေ့မှ ဦးကြီးမောင်က ကားကိုစက်နှိုးပြီးသားဖြစ်နေ
သည်။

“အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်မလား ထိုက်ထိုက်”

BURMESE
CLASSIC

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးကြီးမောင်”

ကမ္ဘာအေးလမ်း အေးရိပ်ငြိမ်သို့ပင် ဦးကြီးမောင်က
ဦးတည်မောင်းပေတော့သည်။

ထိုက်ထိုက်သည် ကားကူရှင်ကျောမှီတွင် ခြေပစ်
လက်ပစ်လေးမှီချလိုက်သည်။

ကားကလည်း တိုးယိုတာကော်ရီလာ ကားအဝါလေး။

ထိုက်ထိုက်ဝတ်ထားသည့် ဝတ်စုံလေးကလည်း အဝါ
ပုပ်လေး၊ ပန်းတွင် အဝါရောင်မျက်နှာသုတ်ပဝါပင် လွှားထား
လိုက်သေးသည်။

တင်စားရပါလျှင် အေးကြည်ချမ်းမြေ့သော လရောင်
ဝါဝါလေး ပက်ဖျန်းနေချိန်ဝယ် ဝင်းဝါအိမ်မှည့်နေသည့် လပြည့်
ဝန်းကြီးသာနေသည်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။

ယနေ့ ထိုက်ထိုက် တော်တော်လေးဖားသွားသည်။

သွားစဉ်ကတော့ သာမန်လေ့ကျင့်ခန်းယူရန်နှင့်
ဆရာမကြီး ဒေါ်ရည်မွန်၏ အသင်အပြကို နာယူရန် သာမန်သွား
ရိုးသွားစဉ်အဖြစ် သွားခဲ့သည်။

ဟိုရောက်တော့ ဆရာမကြီး မမမွန်၏ ဧည့်သည်တွေ
ရောက်ရှိလေ့လာသည်နှင့်ကြုံပြီး ထိုက်ထိုက်တို့အဖွဲ့လိုက် လေ့
ကျင့်ခန်းအစမှ အဆုံးအထိ ယိမ်းကသည့်နယ်လုပ်ဆောင်ပြရသည်။

အဖွဲ့တွင် ထိုက်ထိုက်က ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရှေ့မှ
တစ်ယောက်တည်း နည်းပြအဖြစ် သရုပ်ပြရသည်။

ထိုက်ထိုက်၏အလှသည် ထင်းခနဲပေါ်လွင်လှပါ၏။
ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာမကြီး ဒေါ်ရည်မွန်က ထိုက်ထိုက်၏

ချွေးစိုအသားကပ် တစ်ကိုယ်လုံးကိုကြည့်ကာ ဒီလောက်ချောနေလှ
နေတာ ချစ်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်မှာပေါ့ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဆရာမကြီး ဒေါ်ရည်မွန်က အပျိုကြီး။

ငယ်စဉ်နစဉ်က ထိုက်ထိုက်လိုပင် ချောလှပြီး ချစ်
သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ခဲ့လေသလားမသိ။

ဒေါ်ရည်မွန်သည် မိမိခြံဝင်းတွင် အမျိုးသမီးသင်
တန်းဖွင့်ထားသည့်အပြင် အောင်ဆန်းကွင်းတွင်လည်း အမျိုးသမီး
ကာယနည်းပြဆရာမကြီးပင်ဖြစ်ပါ၏။ သက်ဆိုင်ရာဌာနဆိုင်ရာက
ဖွင့်လှစ်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

အခန်း(၂)

ဘုရားခန်းထဲဝယ် နှင်းဆီနှင့်စံပယ်ပန်းရနံ့လေးများ၊
သင်းထုံမွှေးကြူနေပါ၏။

ထိုက်ထိုက်သည် အားလပ်သည့်အခါ အေးရိပ်ငြိမ်
ခြံစိုက် စံပယ်ပန်း နှင်းဆီပန်း စသည်တို့ကို ဆွတ်ယူပြီး ဘုရား
ပန်းကပ်လေ့ရှိသည်။ သောက်တော်ရေ လဲလေ့ရှိသည်။ မီးပူဇော်
လေ့ရှိသည်။

ထိုက်ထိုက်တို့၏ ဘုရားခန်းမှာ ဆယ်ပေပတ်လည်
ရှိသည်။

မွေးပွကော်ဇော စိမ်းနုနုလေးခင်းထားသည်။ မှန်ချပ်
ပြတင်းကြီးများတွင် ဇာခန်းဆီး စိမ်းနုနုလေးများ တပ်ဆင်ထား
သည်။

လေးဖက်လေးတန်နံရံကို စိမ်းနုနုလေး ပလပ်စတစ်
ဆေးသုတ်ထားသည်။

ဆင်းတုတော်သုံးဆူကလည်း လုံးပတ်နှင့်ညွှတ်တော်
သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရွယ် မြဆင်းတုသုံးဆူဖြစ်သည်။

ဘယ်ကနေပြီး မောပန်းပြီးလာလာ ထိုက်ထိုက်တို့
အေးရိပ်ငြိမ်မှ ဘုရားခန်းထဲ ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် အေးမြချမ်း
သာခြင်း၊ စိတ်နှလုံးကြည်မွေ့ခြင်းတို့ကို လက်ငင်းခံစားရပါ၏။

ကြေးပန်းအိုးများ၊ ကြွေပန်းအိုးများ၊ ရောင်စုံပွင့်
ဖော်သောက်တော်ရေချမ်းခွက်များ၊ ရောင်စုံမီးပန်းဆိုင်းများ၊ ရောင်
ခြည်တော်လွှတ်နေသည့်အသွင် မီးစကြာများလည်း လိုအပ်ချိန်တွင်
ခလုတ်ဖွင့်ထွန်းပါ၏။

ရွှေဘိုစဉ်ကိုင်မှထွက်သော ကိန္နရာပန်းအိုးလေးများ
မှာတော့ ထူးထူးခြားခြား အင်ကြင်းပန်း ထိုးစိုက်ထားပေသည်။

ထိုက်ထိုက်သည် ရိုးတံပါရှိသော နှင်းဆီပန်းများကို
ကြွေပန်းအိုးများတွင် စိုက်ထူပူဇော်သည်။

စံပယ်ပွင့်လေးတွေ တပုံတပင်ကို ငှက်ပျောဖက်စိမ်း
ခံကာ ကြေးလင်ပန်းတွင် ထည့်၍ပူဇော်သည်။

ကော်ဇော်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ထိုက်ထိုက် ဘုရားဝတ်
ပြုသည်။ ကန်တော့သည်။ ရှိခိုးသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေသည်မို့ ဘုရားအာရုံ
ပြုရာတွင် ထိုက်ထိုက် ပို၍ခရီးရောက်နေလေသည်။

ထိုက်ထိုက် ဘုရားရှိခိုးနေသော မြင်ကွင်းကပင်
မြင်သူစိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ကြည်သာစေပါ၏။

“ဟဲ့ ... မသိတာ ... ခြေသံဖော့နင်းစမ်း၊ သမီးလေး
အာရုံပျက်သွားပါ့မယ်ကွယ်”

ဦးပန်းမောင်က ဇနီး ဒေါ်သီတာကို တိုးတိုးလေသံ
ဖြင့် လှမ်း၍ သတိပေးစကားပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်သီတာက ဦးခေါင်းညိတ်ပြပါ၏။

ထိုက်ထိုက်သည် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ၏ တစ်ဦးတည်း
သော ရင်နှစ်သည်းခြာမလေး မဟုတ်ပါလား။

ခန်းဆီးစလွတ်နေသော ပြတင်းမှန်ချပ်ကြီးမှ ရွန်းဗ
သောလရောင်သည် ဘုရားခန်းထဲသို့ ပက်ဖျန်းနေပေသည်။

“အင်း ... ဘာလိုလိုနဲ့ သမီးလေး ထိုက်ထိုက်သည် ဤလ
ထဲမှာပင် (၁၉)နှစ်ပြည့်တော့မည်ပါလား”

ထိုက်ထိုက်က တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် မွေးရ
ကျိုးနပ်လှသည်။

ရုပ်ရောခြပ်ရော လှပချောမောပြေပြစ်သည်။ ပညာ
ကြီးစားသည်။ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသည်။ အနေအထိုင် မက
လက်။ ရိုးရိုးလေးဝတ်စားဆင်ယင် ဖြီးလိမ့်သည်။

ကျောင်းမှန်မှန်တက် စာကိုကျက်သည်မှလွဲ၍ ရုပ်ရုပ်
ယှက်ယှက် ဘာမှမကြားစဖူးသေး။

အထူးသဖြင့် ထိုက်ထိုက် စိတ်ထားလေးကောင်း
သည်။ လူတစ်ဖက်သားကို ခင်မင်ကြင်နာတတ်သည်။ မာန်မာန
တက်ကြွမှု နည်းလှသည်။ တော်ရုံတန်ရုံဆိုလျှင် ခွင့်လွှတ်သည်ခံ
တတ်သည်။

ဦးပန်းမောင်သည် အိပ်ရာဘေးပက်လက်ကုလားထိုင်
တွင် စိပ်ပုတီးစိပ်နေသည်။

သမီးထိုက်ထိုက်ထံမှ အမျှဝေကြေးစည်လှသလေး
ကြားမှ ပုတီးစိပ်သည်ကို တန့်ရပ်လိုက်သည်။

“မသီတာတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်” ခုန
ပဲအိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တရှုပ်ရှုပ်တက်လာ၍ မိမိက လှမ်းပြောလိုက်
သေးသည်။ အခု သမီးလေးပင် အမျှဝေရှိခိုးကန်တော့ခြင်းပြီးဆုံး
သွားပြီ မသီတာပေါ်မလာသေး။

ဧကန္တ ... အောက်ထပ်က မသူဇာတို့သားအမိဆီသွား
တာ နက်ဖြန် မသူဇာ ဈေးဝယ်ဖို့ စီစဉ်ခန့်ခွဲနေသည်ပဲဖြစ်သည်။
ဒါမှမဟုတ်လည်း အိမ်တံခါးတွေပိတ်ထားသမျှ မသီတာ လိုက်
လံစစ်ဆေးနေခြင်းဖြစ်မည်။

အင်း ... မသီတာကတော့ အိမ်သံယောဇဉ် လင်သံ
ယောဇဉ်နဲ့ သမီးသံယောဇဉ် တယ်ကြီးသကိုး ...။

အေးရိပ်ငြိမ်တွင် ထိုက်ထိုက်တို့ သားအမိ သားအဖ
သုံးယောက်အပြင် အိမ်သန့်ရှင်းရေးနှင့် မီးဖိုအတွက် တာဝန်ယူနေ
သော ဒေါ်သူဇာနှင့် သူမ၏သမီး မစိန်ပွင့် တစ်စု၊ မာမီအလုပ်ရော
ခြံဆောင်အလုပ်ရောလုပ်ကိုင်သေးသည့် ဦးအပ္ပနားကြီးတစ်ယောက်
ခုခုပေါင်း တစ်ခြံတည်း တစ်အိမ်တည်း ညအိပ်အတူနေအဖြစ်
ခြောက်ယောက်ရှိပါ၏။

ယာဉ်မောင်း ဦးကြီးမောင်ကတော့ နံနက်ခြောက်
နာရီက ညနေခြောက်နာရီ ပြန်သမားဖြစ်သည်။ သားထောက်သမီး
ခံများသဖြင့် သားသမီးများဖြင့် အတူနေသည်။ အေးရိပ်ငြိမ်တွင်
လာမနေပေ။

အေးရိပ်ငြိမ်မှာ ခြံကျယ်သည်။ နှစ်ထပ်တိုက်ဆောက်
ထားသည်။

တိုက်ရှေ့တွင် တမင်စိုက်ယူသော မြက်ခင်းရှိသည်။
နှင်းဆီပန်းအိုးများ စီရရီချထားသည်။ စံပယ်ရုံများက ခြံစည်းရိုး
ကပ် တန်းစီလျက်ထားရှိနေသည်။

အေးရိပ်ငြိမ် ခြံမြေကို ဦးပန်းမောင်က ဝန်ထောက်
ဘဝကတည်းက ဝယ်ထားခဲ့သည်။ ခြံစောင့်အဖြစ် ထိုစဉ်ကတည်း
က ဦးအပ္ပနားကြီးကို (၁၂)ပေပတ်လည် ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအိမ်
လေး ခြံထောင့်တွင် ဆောက်ပေးကာ အစောင့်အဖြစ်ရော ခြံပတ်
လည်တွင် ပိန္နဲ၊ မရန်း၊ အုန်း၊ မာလကာ စသည်များ စိုက်စေခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဤနေရာနှင့် ဤခြံကို ငွေနှစ်သောင်းသာ
ပေးဝယ်ရသည်။ ဒီနောက် တာဝန်ကျရာ မြန်မာပြည် အမြို့မြို့အနယ်
နယ်ကို ပြောင်းရွှေ့ရသည်။

ဝန်ထောက်ဘဝမှာပင် မော်လမြိုင်မှ မိဘချမ်းသာ
သော မသီတာနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။

အသက် (၃၀)ကျော်မှ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဖြစ်ပါ၏။
တော်တော်နှင့် သားသမီးမထွန်းကား။ ဒေါ်သီတာနှင့် အိမ်ထောင်
ကျပြီး ခြောက်နှစ်ကြာမှ သမီးလေး ထိုက်ထိုက် မွေးဖွားခဲ့သည်။

သားသမီး အရမ်းကိုလိုချင်နေချိန်ဝယ် ထိုက်ထိုက်
လေး မွေးဖွားပြီး သမီးလေးကလည်း ရုပ်လေးသန့်လွန်းသည်။

ကိုယ်နှင့်ထိုက်၍ ကိုယ်ရသည်ဟု ဝမ်းသာအားရ
‘ထိုက်ထိုက်’ဟု အမည်ပေးခဲ့ကြသည်။

ဦးပန်းမောင်က လူတော်လူကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သော်
လည်း အရပ်ဆိုးချင်သည်။ အသားမည်းမည်း အရပ်ရှည်ရှည်တို့တွင်
ရှိသည်။

ဖြစ်သည်။

ထိုက်ထိုက်ကျတော့ ဒေါသီတာထက် အများကြီးပင် ပိုချောပိုလှသူ ဖြစ်နေပါ၏။

ဒီနောက် ဦးပန်းမောင်သည် ဝန်ထောက်မှ အရေး ပိုင်သို့ ရာထူးတက်ပြီး တာဝန်ကျရာတွင် ထမ်းဆောင်ရပြန်သည်။

အရေးပိုင်မှ အတွင်းဝန်အဖြစ် ရန်ကုန်သို့ပြန်ခေါ်လေ မှ ဝန်ထောက်ဘဝက ဝယ်ထားသော ခြံတွင် ယခုခုနစ်ထပ်တိုက် ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုက်ထိုက်၏အမေ ဒေါသီတာက မိဘများကွယ် လွန်ပြီး အမွေတော်တော်များများ ရလိုက်ပါ၏။

အတွင်းဝန်ရာထူးဖြင့် ထပ်မံ၍ ငါးနှစ်ထမ်းဆောင် ပြီး ဦးပန်းမောင်သည် ပင်စင်ယူလိုက်ပေသည်။

ဦးပန်းမောင်၏အသက်(၅၅)နှစ်သာရှိစေကာမူ လုပ် သက်က (၃၁)နှစ်ရှိပြီမို့ အပြည့်အဝပင်စင်ခံစားခွင့် ရရှိပေသည်။

ယခုလက်ရှိအနေအထားဝယ် အေးရိပ်ငြိမ်လေးဖြစ် နေပါ၏။

ထိုက်ထိုက်က အေးရိပ်ငြိမ်၏ လမင်းငယ်လေးတစ် စင်း။

အေးရိပ်ငြိမ်၏ မဇ္ဈိမသုကနတ်ပန်းလေးတစ်ပွင့်။

အခန်း(၃)

အေးရိပ်ငြိမ်တွင် နံနက်အိပ်ရာထ နောက်ကျသူဟူ၍ မရှိစကောင်း။

နံနက်(၅)နာရီ နှိုးစက်နှိုးသည်နှင့် ဦးပန်းမောင် အိပ်ရာမှထသည်။ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ဘုရားခန်း ဝင် ပုတီးစိပ်သည်။

ဒေါသီတာက ဦးပန်းမောင်နှင့်အတူထ၊သော်လည်း ဘုရားခန်း မဝင်ဖြစ်သေး။ မီးဖိုထဲတွင် ဒေါသုဇာ မစိန်ပွင့်တို့နှင့် အတူ နံနက်ပိုင်း ကော်ဖီကိစ္စ၊ မုန့်ကိစ္စလေးတွေ စီစဉ်ရသေးသည်။

ထိုက်ထိုက်က နံနက်ခြောက်နာရီထသည်။ တစ်ခါ တလေ ငါးနာရီခွဲ။

အချိန်ရလျှင် ရသလောက် ကျောင်းစာကို ပြန်နွေး သည်။

(၇)နာရီထိုးသည်နှင့် သားအမိသားအဖသုံးယောက် ထမင်းစားခန်းတွင် ကော်ဖီသောက် မုန့်စားဆုံကြသည်။

ခင်ပွန်းသည်နှင့် သမီး ကော်ဖီ မုန့်စားသောက်ပြီးမှ
ဒေါ်သီတာက ဒေါ်သူဇာကို ဈေးလွှတ်ပြီး ဘုရားခန်းဝင်သည်။
ထိုက်ထိုက်က ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်သည်။
ယနေ့နံနက်လည်း (၇)နာရီထိုးသည်နှင့် ထိုက်ထိုက်
က ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာသည်။

“လာ ... သမီး”

“ဒီနေ့ ဖေဖေက အရင်ရောက်နေပါလား၊ ဘုရားခန်းက
ထွက်တာ စောသလားလို့”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီးနဲ့ တိုင်ပင်စရာလေးရှိနေလို့၊
ဘုရားခန်းက စောပြီးထွက်လာတာ”

“ဘာများပါလိမ့် ဖေဖေ”

ထိုက်ထိုက်ကပင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဖေဖေကို ပထမဆုံး
ဝမ်းအုပ်ကိုခွာကာ ကရားထဲမှကော်ဖီ ငဲ့ပေးသည်။ ပြီး ... မေမေ
ကိုငဲ့ပေးပြီးမှ သူမ၏ပန်းကန်ထဲသို့ ငဲ့သည်။

“ကိုကြီးမောင်ကိစ္စပါ”

“ဦးလေးကြီးမောင်က ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“ကိုကြီးမောင် စနေနေ့ ညနေကပဲ အလုပ်ထွက်သွားတယ်
သမီး”

“ဟုတ်လား ... ဘာလို့ထွက်တာလဲ ဖေဖေ၊ ထိုက်ထိုက်
က မနေ့က တနင်္ဂနွေမို့ ထုံးစံအတိုင်း နားရက်ယူပြီး
မလာတာလို့ ထင်နေတာ၊ ထိုက်ထိုက်တို့အပေါ် ဘာများ
မကျေနပ်လို့ ထွက်သွားတာပါလိမ့် ဖေဖေ”

“မကျေနပ်လို့ ထွက်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး သမီး၊ ကိုကြီးမောင်
ကိုယ်တိုင် ဒီက အလုပ်ထွက်သွားရတာ စိတ်မကောင်းရှာ
ဘူး၊ သူ ဒီမှာ ကားမောင်းခဲ့တာ ငါးနှစ်တောင်ရှိပြီပဲ၊
သံယောဇဉ်ရှိရှာပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့လဲ”

“အင်း ... အသက်အရွယ်လေးရလာတော့ ကားမောင်းတဲ့
အလုပ်ကို ငြီးငွေ့တာလည်းပါတယ်ပေါ့ သမီးရယ်၊ ကား
မောင်းတယ်ဆိုတာက မျက်စိ၊ နား၊ ခြေ၊ လက် အာရုံတွေ
စိုက်ရတယ်မဟုတ်လား၊ အသက်ကြီးလာတော့ မျက်စိက
လည်းမကောင်းချင်၊ နားကလည်းမကောင်းချင်။ ခြေလက်
လှုပ်ရှားမှုကလည်းနွေးကွေးချင်လာတယ်၊ ပြီး ရန်ကုန်မြို့မှာ
ကတစ်နေ့တခြားကားစီးရေတွေများလာတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါဆို ဦးလေးကြီးမောင် ဘာလုပ်ကိုင်စားမလဲ ဖေဖေ”

ထိုက်ထိုက်က ဦးကြီးမောင်အတွက်ပါ ပူပန်စိတ်
လေးနှင့် မေးလိုက်ပါ၏။

“ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ သမီး၊ သူ့သမီးအကြီးဆုံးက
အရာရှိတစ်ယောက်နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးလကပဲ လက်ထပ်
လိုက်တယ်၊ အဲ ... ကိုကြီးမောင်က အရာရှိယောက္ခမပေါ့
ကွယ်၊ သူ့သမီးကြီးက သူ့ခင်ပွန်းနဲ့အတူ တောင်ကြီးလိုက်
သွားတယ်၊ ချောင်ချောင်လည်လည်မို့ ဖေဖေကြီးကို အတူ
နေဖို့ လှမ်းခေါ်တယ်တဲ့၊ အင်း ... သမက်က အရာရှိဖြစ်
တော့ ယောက္ခမ ကားမောင်းတာကို မမောင်းစေချင်တဲ့
သဘောလည်းပါတာပေါ့ သမီးရယ်”

“ဒါပေါ့ ထိုက်ထိုက်ရဲ့၊ လူဆိုတာ ဂုဏ်လေး၊ ခြပ်လေးရှိလာရင် ကိုယ့်ဂုဏ်ခြပ်ကို ထိန်းသိမ်းကြစေမယ်ပေါ့”

ဒေါ်သီတာက ဝင်၍ပြောခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဦးပန်းမောင်ကပင် ဆက်၍ ဦးကြီးမောင်ကိစ္စကို

ပြောပြသည်။

“ကိုကြီးမောင်ရဲ့သမီးနှစ်ယောက်ကလည်း တစ်ယောက်က စက်ရုံမှာ၊ နောက်တစ်ယောက်က ရုံးမှာ အလုပ်ကိုယ်စီလည်း ရကြတယ်လေ၊ အဲဒီအကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ကိုကြီးမောင် အလုပ်ကထွက်တာပဲ သမီး၊ ထွက်ချင်နေတာတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကတည်းကပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ရသလောက် နေပါဦးဆိုတာနဲ့ ဆက်လုပ်ပေးနေတာ”

“အဲဒါပေါ့ ထိုက်ထိုက်၊ ညည်းအဖေက ကိုကြီးမောင်ကို သုံးလစာတောင်ထုတ်ပေးပြီး ကုတ်အင်္ကျီတွေ ဆွယ်တာတွေပါ ပေးလိုက်သေးတယ်လေ၊ တကယ်ဆို ကိုယ်က ထုတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ဟာသူထွက်တာ သုံးလခန့်ဆို ငွေသုံးထောင် သမီးရေ”

“ဟာ ... ဒါတော့ မေမေကလည်း ပေးရမှာပေါ့၊ ငါးနှစ်လုံးလုံး သမီးတို့အနွံအတာခံပြီး လုပ်ကိုင်လာတာ၊ မေတ္တာစိတ် သံယောဇဉ်စိတ်နဲ့ကို ပေးသင့်တာပေါ့၊ နောက်ပြီး ဘယ်လုပ်ငန်းမှာမဆို အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက် အမှုထမ်းသက်ရပြီး ရိုးရိုးသားသားထွက်တယ်ဆိုရင် လုပ်သက်ကြေးတို့ ဆုကြေးတို့ဆိုတာ ပေးရတာပဲ မေမေ”

“မပေးလည်းဖြစ်ပါတယ်အေ၊ ညည်းပြောတာက အစိုးရဝန်ထမ်းတွေ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကြီးမားတဲ့ ပုဂ္ဂလိကအလုပ်ရုံ စက်ရုံတွေရဲ့ထုံးစံပါ ...

ဒီမှာက အိမ်တစ်အိမ်က ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်သူ၊ သဘောနဲ့သူ အလုပ်ထွက်တာပဲဟာ”

“ကဲ ... မသိတာ၊ မင်း မသူဇာကို ဈေးဖိုးပေးဖို့နဲ့ ဘုရားခန်းဝင်ဖို့လေးတွေ နောက်ကျသွားမယ်၊ ဒရိုင်ဘာကိစ္စကို ကျုပ်နဲ့ သမီးနဲ့ ဆက်ဆွေးနွေးလိုက်မယ်”

“အင်း ... ဟုတ်ပါ၊ ဘုရားခန်းဝင်တာက နောက်ကျတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ဈေးသွားနောက်ကျရင် သူများတကာရွေးပြီး ကျန်တာတွေရတာ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်သီတာသည် ကော်ဖီကို လက်စသတ်သောက်ပြီး ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်သွားပေသည်။

ဦးပန်းမောင်က ဆက်ပြောသည်။

“လောလောဆယ် အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာမရှိဘူး သမီး၊ အရေးကြီးတာက သမီးကျောင်းတက်ဖို့ပဲ၊ ကျန်တာတွေက ဖြည်းဖြည်းမှ ဒရိုင်ဘာရလည်း အရေးမကြီးဘူး၊ သမီးဘာသာ မောင်းပြီး ကျောင်းတက်မလား”

“မမောင်းချင်ဘူး ဖေဖေ၊ မင်္ဂလာဒုံအထိ မောင်းရတာဆိုတော့ လမ်းမှာ ကားပျက်မှာရော ကားရှုပ်တာရော သမီးကြောက်တယ်၊ ဦးလေးကြီးမောင်က ထွက်သွားရင်တောင် လူစားရှာပေးခဲ့ဖူး ကောင်းတယ်နော် ဖေဖေ”

“ပေးပါတယ်၊ နှစ်ယောက်တောင် ဒေါ်လာပေးတယ်၊

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက မယူလိုက်ဘူး၊ အသက်သုံးဆယ်ကျော် လူလတ်တွေ သမီး၊ ကိုယ့်သမီးပျိုလေးနဲ့ သွားရလာရမှာ မို့”

“ဆိုင်တော့မဆိုင်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းပါတယ်၊ ယာဉ်မောင်းဆိုတာ ကိုယ့်ဦးလေးအရွယ် ဘကြီးအရွယ်မှ ပိုကောင်းတာပေါ့လေ၊ ဦးလေးကြီးမောင်က အလုပ်ထွက် မှာ သမီးကိုတောင် မပြောဘူး”

“မပြောရက်တာတဲ့ သမီး၊ သူဖွင့်ပြောလို့ သမီးက နေပါ ဦး၊ မထွက်ပါနဲ့ဦးလို့ ဆိုလာရင် သူ့အနေနဲ့ ဇွတ်ထွက်ဖို့ ခက်သွားမှာစိုးလို့ မပြောတဲ့သဘောပဲ၊ နေဦး ... ဘောက် ထော်က ကိုဘသက်ရဲ့ သားနဲ့သမီးကလည်း သမီးလိုပဲ ဆေးတက္ကသိုလ်အမှတ်(၂)မှာတက်နေတာပဲ၊ ကိုဘသက်ဆီ ဖေဖေ အကူအညီတောင်းရင်လွယ်တယ်၊ သမီးကို ဝင်ခေါ် ပြန်ဖို့ဖို့ လမ်းလည်းသင့်တာပဲ၊ အဲဒါ သမီးကို မတိုင်ပင် ရသေးလို့ ဖေဖေ ကိုဘသက်ဆီ အကြောင်းမကြားသေး တာ၊ အဲဒါ ဘယ်နှယ်လဲ သမီး”

“ဟင့်အင်း ... ဖေဖေ၊ နေပါလေ့စေ၊ သူတို့ကားနဲ့ သမီး မတက်ချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ သမီးရဲ့”

“သူများအကြောင်း မကောင်းမပြောချင်ဘူး ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကိုတော့ အခု ကိစ္စကြုံလာလို့ပြောရမှာပဲ၊ ချာလီ ဘသက် ဆိုတာက ဆေး(၂)မှာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ရှုပ်တာ နာမည်ကြီး ဖေဖေ၊ ပြီး ... အေမီဘသက်ကလည်း

ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ဆိုရှယ်သိပ်ကျတာ၊ သမီးနဲ့ စရိုက် ချင်းမတူလို့ပါ ဖေဖေ”

“အေး ... ဒါတော့ ဟုတ်မယ်၊ ကိုဘသက်တို့လင်မယား ကိုယ်တိုင်က အနောက်တိုင်းသိပ်ဆန်တယ်၊ ပါတီပွဲခဏ ခဏပေးတယ်၊ ကံ ... ဒါဆို အခု လတ်တလော သမီး ကျောင်းသွားကျောင်းလာကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဖေဖေက တော့ သိတဲ့အတိုင်း ကစံသက်လုံး ဒရိုင်ဘာမောင်းတဲ့ကား ကိုသာ စီးလာတာမို့ ကားမောင်းမကျွမ်းကျင်ဘူး၊ နို့မို့ရင် တော့ သမီးကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပို့ပေး ကြိုပေးချင်တာ”

“ရပါတယ် ဖေဖေ၊ လတ်တလော ဘတ်(စ်)ကားနဲ့ပဲ သမီးတက်မယ်၊ ဒီကနေ မင်္ဂလာဒုံလိုင်းကားတွေက သိပ်မကျပ်ပါဘူး၊ ဒါပြင် တချို့ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ လည်း ဒီလိုပဲ ဘတ်(စ်)ကားနဲ့တက်နေသေးပဲဟာ”

“အင်းပေါ့လေ၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီလိုပဲ သမီးတက် ဦးပေါ့၊ ဖေဖေလည်း ဒရိုင်ဘာကောင်းကောင်း အမြန်ဆုံး စုံစမ်းရှာကြည့်မယ်”

ဤမှာပင် သားအဖ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းမြှင်းကိစ္စ အခိုက် အတန့် ပြီးမြောက်သွားပါ၏။

အခန်း(၄)

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒီမှာ မိန်းကလေး”

ထိုက်ထိုက် ကမာရွတ်လမ်းဆုံမှတ်တိုင်မှ အဆင်း
တွင် နောက်မှ လှမ်းခေါ်သံကြားရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဘတ်(စ်)ကားနှင့် ထိုက်ထိုက် ကျောင်းတက်သည့်
(၅)ရက်မြောက်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာအေးလမ်းမှ ကမာရွတ်လမ်းဆုံအထိ စီးရ
သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့်ဆင်းကာ မင်္ဂလာဒုံဘက်ကားကို ထပ်
ဆင့်စီးရသည်။

ယနေ့ ကမာရွတ်လမ်းဆုံမှတ်တိုင် ကားပေါ်မှ
ဆင်းပြီး မင်္ဂလာဒုံကားမှတ်တိုင်သို့ အသွားတွင် နောက်မှ ခေါ်သံ
ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုက်ထိုက် လှည့်မကြည့်။

နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် လူတွေ၊ ရည်းစားစကား
လိုက်ပြောသူတွေ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထိုက်ထိုက် ထင်မှတ်သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ရပ်ပါဦးလေ၊ ခဏလေးရပ်ပါဦး”

ခေါ်သံက ပိုကျယ်လာပြီး မိမိကိုပြောမှန်း ပိုမိုသိသာ
လာသည်။ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှဆင်းစက အများနှင့်ရောဆင်းသဖြင့်
သူ့ခေါ်သံလိုလို ငါ့ခေါ်သံလိုလို ထင်ရသေးသည်။

အတော်အတန်လျှောက်လာတော့ မိမိနောက်မှ အစဉ်
တစိုက်လိုက်လာပြီး မိမိကိုခေါ်မှန်း ရပ်ခိုင်းမှန်း သိသာထင်ရှား
လာသည်။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေ ဒီလောက်ရှိနေသည့်ကြားက
ဘယ်လိုငနဲမျိုးက နှောင့်ယှက်ချင်သလဲမသိ။

ထိုက်ထိုက် ကြောက်တော့ကြောက်သည်။

သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သွားသွားလာလာ
လူများရှိနေသဖြင့် သိပ်အကြောက်ကြီးကြောက်သည်မျိုးတော့မဖြစ်။

မိမိအနေနှင့် ထိုင်နဲခေါ်သံ ရပ်ခိုင်းသံကို အသိအမှတ်
မပြု လှည့်မကြည့်လျှင် ပြီးရောဟုသာ သဘောထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် နောက်မှ အစဉ်တစိုက် လိုက်လာသူ
သည် သုတ်သုတ်လှမ်းကာ ထိုက်ထိုက်ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်
သည်။

အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ် ငါးဆယ်ကြားတွင်ရှိသော
လူကြီးဖြစ်နေပါ၏။

အဝတ်အစား နွမ်းပါးသော်လည်း ဝတ်ထူးသော
အဝတ်တို့က ဖြူဖြူစင်စင်ရှိသည်။

လူကြီး၏ ဥပဓိရုပ်ကလည်း တည်ကြည်ခန့်ညား
သည်။

“အံ့မာမင်း ... ငါတူမကြီးကို လိုက်ခေါ်ရတာ အမော
တကောပါလားကွယ်၊ ဒီမှာလေ တူမကြီးပိုက်ဆံအိတ်၊
ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ ကျကျန်ခဲ့တာ၊ အဲဒါကို ဦးလေးက
ကောက်ပြီးပေးတာပါ တူမကြီးရယ်၊ ဟူး ... မောကော”

“အယ် ...”

ထိုက်ထိုက် အာမေဇိုတ်သံလေး ထွက်လာပါ၏။

ဟုတ်ပါ။ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်ကအဆင်း နောက်
ကားမီရန် ကသောကမျောအဆင်းတွင် လွယ်အိတ်ဝတွင် ကျောင်း
စာအုပ်များဖြင့် တစ်နေသော ပိုက်ဆံအိတ် ကျကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

ထိုက်ထိုက် လုံးဝသတိမထားမိ။ ယခု မိမိ ပိုက်ဆံ
အိတ်နီနီလေး ထိုလူကြီးက လှမ်းပေးလိုက်မှပင် ကျကျန်ခဲ့ပါလား
ဟု သိရသည်။

အိတ်နီနီလေးထဲတွင် ငွေငါးရာကျော်ပါရှိသည်။ ဖေဖေ
က ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဘတ်(စ်)ကား အခက်အခဲရှိလျှင်
ဒုတိယအငှားကား ငှားစီးရန် ငွေအပိုအဆောင် ငါးရာ အမြဲ
ယူသွားစေ၏။

ပြီး ... အိတ်ထဲတွင် ကျောင်းကတ်ပြား၊ ယာဉ်မောင်း
လိုင်စင်၊ လက်ကိုင်ပဝါ၊ သော့တွဲ၊ ရှူဆေးဘူးနှင့် ရှင်သီဝလီ
ကိုယ်တော် အဆောင်ရွှေကြုပ်ကလေးပါသည်။ ရွှေကြုပ်ကပင်
ရွှေတစ်မတ်သားခန့်ရှိသည်။ ကာလပေါက်ဈေး ငွေလေးထောင်
ငါးထောင် ရွှေကြုပ်လေးတန်ဖိုးရှိသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးလေးကြီးရယ်”

“အေး ... ဖွင့်ကြည့်ဦး၊ ပစ္စည်းတွေ ခုံရဲ့လား၊ စေ့ရဲ့လား
လို့၊ ဖွင့်ကြည့်၊ ဦးလေးကို အားမနာနဲ့၊ ဒါပေသီ ဦးလေး
ကတော့ လိုက်ပေးတာ သက်သက်ပဲ၊ လုံးဝ ဖွင့်မကြည့်ဘူး”
ထိုက်ထိုက် ဖွင့်ကြည့်သည်။

ဘာတစ်ခုမျှ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ဘဲ အစုံအစေ့
ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

“စေ့ပါတယ် ဦးလေး”

“အေး ... ဒါဆိုပြီးရော ဦးလေး သွားမယ်”

လူကြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သည်။

“ဟာ ... ဦးလေး နေပါဦး၊ ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့
ကန်တော့ပါရစေ ဦးလေး”

ထိုက်ထိုက်က ငွေစက္ကူအထပ်ထပ်မှ ငွေဆွဲထုတ်ပြီး
ဦးလေးကြီးကို သွက်သွက်လေး လှမ်းကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ပေးသည်။

“ကန်တော့တဲ့အနေနဲ့ပါ ဦးလေး၊ ဒီအိတ်ကို ဦးလေးသာ
ရိုးရိုးသားသား ပြန်မပေးရင် ပိုက်ဆံက ထားပါဦး၊ ယာဉ်
မောင်းလိုင်စင်တို့၊ ကျောင်းကတ်ပြားတို့ ရှင်သီဝလီကိုယ်
တော်အဆောင်တို့က ကျွန်မအဖို့ အင်မတန်တန်ဖိုးထားတဲ့
ပစ္စည်းတွေပါ”

“နေပါစေ မိန်းကလေး၊ ဒီလို လိုချင်တဲ့စိတ်မျိုးရှိရင်
ဒီအိတ်ကို တကူးတက ပြန်တောင်မပေးပါဘူး”

“ကျွန်မ ဦးလေးစိတ်ဓာတ်ကို လက်တွေ့အမြင်နဲ့ အကဲခတ်
မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကန်တော့တာကို လက်ခံပါ

ဦးလေး၊ ဦးလေးလက်မခံရင် ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်မ စာသင်လို့ စိတ်ဖြောင့်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကဲ ... ဒါဆိုရင်တော့ ဦးလေး လောလောဆယ် အမှန် တကယ်လိုအပ်တဲ့ ငွေလောက်သာပေးပါ မိန်းကလေး၊ ဆုလာဘ်မျှော်ကိုးပြီး ပိုက်ဆံကိုလက်ခံရတာဟာ မူလစိတ် စေတနာရင်းကို ထိခိုက်တယ်ကွယ့် လောလောဆယ် ဦးလေးက အလုပ်ရှာထွက်လာတာမို့ လမ်းစရိတ်နဲ့ ဗိုက် ဆာရင်စားဖို့အတွက်သာ လိုချင်နေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဒီငွေအကုန်ယူပါ ဦးလေး”

“ဦးလေး လက်မခံပါရစေနဲ့ မိန်းကလေး”

“ဒါဆိုလည်း ...”

ထိုက်ထိုက်က အိတ်ထဲမှ ငွေတချို့ထုတ်ယူပြီး တရိတသေ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဦးလေးက ဘာအလုပ်လုပ်တတ်လဲဟင်”

“ဒရိုင်ဘာပါ။ တစ်သက်လုံး ကားမောင်းလာတာပါ။ လော လောဆယ် လက်ရှိမောင်းနေတဲ့ ကားကို အလုပ်ရှင်က ရောင်းလိုက်တော့ ဦးလေး အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သွားတယ်လေ၊ သူ့ခများလည်း ကိုယ့်ပစ္စည်း ဘယ်မှာရောင်းချင်မလဲ၊ မရောင်းရင်မဖြစ်တဲ့ ငွေကြေးအခက်အခဲရှိလို့ ရောင်းလိုက် ရှာတာ”

“ဪ ... ဦးလေးက ယာဉ်မောင်းတစ်ယောက်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုက်ထိုက်က အကဲခတ်ကြည့် ထမ်းမဲကြည့်သည်။

ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်၊ တည်ကြည်ရိုးသားသော သွင် ပြင်လက္ခဏာကိုတွေ့ရသည်။

သို့သော် ...

ထိုက်ထိုက်သည် ကိုယ့်ဘာသာ မဆုံးဖြတ်။

“ဦးလေးက ကားပဲမောင်းတတ်တာပဲကွယ်၊ တခြား ဘာ ပညာမှမတတ်တာ၊ အဲ ... ကားမောင်းတာတောင် ဘတ်(စ်) ကားတို့ အငှားကားတို့ကျတော့ မမောင်းချင်ဘူး၊ ရှပ်ရှပ် ယုက်ယုက်တွေ များလို့ပေါ့ကွယ်၊ အခုတော့လည်း ရရာ မောင်းရမှာပေါ့လေ၊ ဦးလေးမှာ ဝင်ငွေအလုပ်မရှိရင် ဖြစ် ကိုမှမဖြစ်တာ၊ အိမ်က၊ ကလေးရဲ့ ကျောင်းစရိတ်က အရေး ကြီးသကိုး မိန်းကလေးရဲ့”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ် ဦးလေး၊ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ဦးလေး လာ ပြီး ကျွန်မဖေဖေနဲ့ တွေ့ကြည့်ပါလား၊ ဦးလေးအလွှာက အဆင်ပြေစရာ ဖြစ်လာမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

တကယ်တော့ ထိုက်ထိုက်တို့အိမ်တွင် ဒရိုင်ဘာ လိုနေသည်။

ယခုတွေ့မြင်နေရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထိုက်ထိုက်တို့ လိုချင်သောအရွယ်ဖြစ်သည်။ ဦးလေးကြီးမောင်ကမှ အသက်ပိုကြီး ဦးမည်။ ပြီး ... ယခု ဦးလေး၏ဥပဓိရုပ်ရော အပြုအမူအပြောအဆို ရော တည်ကြည်သည်။ သုမာဓိရှိနေသည်။ ထိုက်ထိုက်၏သဘော ဖြင့် ချက်ချင်း အလုပ်ပေးလိုက်လျှင်ပင် ဖြစ်သေးသည်။

သို့သော် ဤကိစ္စသည် ဖေဖေနဲ့မေမေ၏ အဆုံး အဖြတ်သာ ဖြစ်စေချင်သည်။

ထိုက်ထိုက်က စာရွက်တစ်ရွက်ဆုတ်ကာ သူမတို့၏ မိဘအမည်ပါ ကမ္ဘာအေးခြံ၊ အိမ်လိပ်စာကို ရေးပေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး လာဖြစ်အောင်လာခဲ့နော်၊ ညနေ လေးနာရီနောက် ပိုင်းလာရင် ပိုကောင်းမယ်၊ ကျွန်မက ညနေကျောင်းဆင်းမှ အိမ်ရောက်မှာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေကို ပြောထားပါမယ်၊ ဦးလေး အားလပ်တဲ့အချိန်လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်မ မရှိလည်း အခု ကျွန်မရေးပေးတဲ့လက်ရေးနဲ့ လိပ်စာကိုသာ ဖေဖေကို ပြလိုက်ပေါ့”

“ကောင်းပါလေကွယ်၊ ဒီနေ့ ဦးလေး အလုပ်ရှာတာ အဆင်မပြေရင်တော့ မိန်းကလေးတို့အိမ် ရောက်လာမှာပေါ့ ကွယ်”

ထိုက်ထိုက်က ပြောလိုက်ချင်ပါ၏။

“တခြားမှာ အလုပ်ရှာမနေနဲ့တော့၊ အိမ်ကိုသာလာခဲ့

ပါ” ဟူ၍။

သို့သော် ခုမှတွေ့ရုံဖြင့် ဤမျှလောက်ကြီး လိုက် လိုက်လျောလျောကြီး မပြောသင့် မလုပ်သင့်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

ပြီး ... အိမ်ကျမှ ဖေဖေကဖြစ်ဖြစ် မေမေကဖြစ်ဖြစ် အကဲခတ်ပြီး မလိုချင်ပါဟုဆိုလိုက်လျှင် ဒီနေ့အဖို့ ဒီဦးလေးကြီး အလုပ်မရှာဘဲ ပျက်ကွက်သွားနိုင်သည်။

ကိုယ့်ပယောဂပါဝင်သော ထမင်းအိုးကိစ္စဖြစ်နေ သည်မို့ ဤမျှသာပြောပြီး ဦးလေးကြီးအား နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာ ခဲ့ပါ၏။

ဆန်း(၅)

“ဟေ့ ... အားလုံး နောက်တော့မှ မပြောမရှိနဲ့နော်၊ ဟိုမှာ သရဖီလာနေပြီ ကြည့်ချင်တဲ့လူ ကြည့်ကြ”

ဇော်ဇော်က အသံပေးလိုက်သည်။ ကျောင်းပရဂျက် အတွင်းရှိ သရက်ပင်အောက်တွင် ဇော်ဇော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ရပ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ မင်းသရဖီကို၊ မျက်နှာလေးတော့ လှပါရဲ့ ကျန်တာတွေက နိမ်းဟေးပဲ”

မိုးကျော်က သရဖီကို လှမ်းမကြည့်ဘဲ မှတ်ချက်ချ လိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး သရဖီ ကျောင်းတက်လာသည်ကို စိတ်မဝင်စားကြ။ တချို့ကျောပေးထားပြီး သူက လည်ပြန်လေးပင် လှည့်မကြည့်။

ကားတစ်စီး ဝင်လာပြန်သည်။

ပုဏ္ဏားတိုင်လုပ်နေသော ဇော်ဇော်ကပင် တပ်လှန် လိုက်ပြန်သည်။

“ဟော ... ရှယ်လီသော် လာပြန်ပြီဟေ့၊ ကားပေါ်ကဆင်း
လာပြီနော်၊ တော်ကြာ မတွေ့လိုက်ရဘဲ ဖြစ်သွားမယ်”

ဒတ်ဆန်းကားနီးလေးပေါ်မှ ရှယ်လီသော် ဆင်းလာ
ပါ၏။ သူမသည် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူဖြစ်သည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်
(၂)တွင် ရှယ်လီသော်အား အလှစာရင်းဝင်တစ်ဦး အဖြစ်နှင့်
ယောက်ျားလေးအုပ်စုက သတ်မှတ်တော့ သက်မှတ်ပါ၏။

ရှယ်လီသော်လာသည်ကို သူတို့အုပ်စုထဲမှ လှမ်း
ကြည့်သူက ကြည့်ပြီး မကြည့်သူက မကြည့်ဘဲနေလိုက်သည်။

“အင်း ... ရုပ်ရည်လေးလည်းချောပါရဲ့၊ ဘော်ဒီလေး
လည်းအချိုးကျပါရဲ့၊ သို့သော် ... ပါရင့်”

“ဆက်ဟောပါ ကိုယ်တော်”

“မာနကြီးပြီး ဘဝင်ကိုင်လွန်းတယ်၊ သူ့ကို လိုချင်ရင်
အရမ်းကိုချမ်းသာတဲ့လူကိုမှ ယူမယ်တဲ့ ဟေ့”

“အေး ... သူကပြောလိုသောပြောတာ၊ အလကား ဘဝနဲ့
ဘဝင်နဲ့ ဟပ်မိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဆိုပါဦး ရှယ်လီသော်က ဘယ်လိုဘဝနဲ့ ဘဝင်မဟပ်မိ
တာလဲ”

“အခု ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း သူစီးနေတဲ့ကားက
သူ့မိဘပိုင်ကားမဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့အဒေါ်ရဲ့ကား၊ ကိုယ်က
မှမချမ်းသာတာ သူ့လိုချင်တဲ့လူက ချမ်းသာရမယ်ဆိုတော့
သူ့ဘဝနဲ့ သူ့ဘဝင် မဟပ်မိဘူးပေါ့ကွာ၊ ကျီးအားသီး
ကိုယ့်လူ အဆင်းလှပေမယ့် အချင်းမပြည့်ဘူး”

ရှယ်လီသော်ကို မကြည့်ဘဲနေသူက နေသော်လည်း
ကြည့်သူကတော့ လှမ်းကြည့်နေပါ၏။

ရှယ်လီသော်သည် အနီရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ထား
သည်။ သို့သော် သူမ၏အနီရောင်သည် တောက်ပလွန်းနေပါ၏။
မျက်နှာတွင် ခြယ်သမှုက လှတော့လှသည်။ သို့သော် ကျောင်းသူ
တစ်ယောက်အနေနှင့် လွန်ကဲသည်။

မျက်ခွံတွင် ခြယ်သထားသော အိုင်းရစ်က သိသိ
သာသာ ပြာလွန်းနေပါ၏။

“ခြယ်လို့လှတဲ့ ချယ်လုကြီး”

ဟု တစ်ယောက်က မှတ်ချက်ချသည်။

ကျောင်းတက်ချိန်နီးပြီမို့ ကျောင်းသားတွေ ကျောင်း
သူတွေ ဝင်မလာမစဲ တသံသံ ရှိနေပါ၏။

ဇော်ဇော်တို့လူသိုက်က ဝင်လာသော ကျောင်းသား
တွေကို လုံးဝ အာရုံမထားဘဲ ဝင်လာသော ကျောင်းသူလေးတွေ
ကိုသာ လိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဟေ့ ... အားလုံး သတိ၊ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်ကြနော်၊
မကြည့်ဖြစ်ဘဲ သေသွားရင် ဟိုနောက်ဘဝအထိ နောင်တရ
နေမယ်၊ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင် ရက်ပေါင်းတစ်ရာ
ပိုအသက်ရှည်တယ်ဟေ့”

ပုဏ္ဏားတိုင် ဇော်ဇော်က အရမ်းညွှန်းသောစကား
ဆိုနေပါလေ၏။

“ဘာလဲကွ ဇော်ဇော် ... ဘယ်သူလာလို့လဲ”

“ကြည့်ကြလေကွာ၊ ခုတလော သူ့အိမ်ကကား မြက်သွားစားနေသလား၊ မပြောတတ်ဘူး၊ သူ ဘတ်(စ်)ကားနဲ့လာနေတယ်”

“ဘယ်သူများလဲ ဂိုးဇော်ရဲ့”

“ထိုက်လေကွာ၊ ဆေး(၂)ရဲ့ အလှဘုရင်မလေး ထိုက်ထိုက်ဟေ့”

အားလုံးသော မျက်စိတွေ ထိုက်ထိုက် လာရာသို့ လှည့်ကြည့်ကြတော့သည်။

“အဲ ... ဟုတ်ပါ၊ ထိုက်ထိုက်က ကျောင်းတက်ခါနီးမှ ကပ်ရောက်လာတယ်”

“တောက် ... ခရမ်းရောင်ဝမ်းစက်နဲ့၊ ဟင်း ... ခါးမှာ မြခါးပန်းကြိုးသာ စည်းပေးလိုက်ရင် တကယ့်မေခလာနတ်သမီးလေး ဖြစ်သွားမလားပဲကွ နော်”

“တကယ်ကွာ၊ မျက်နှာလေးကိုက ဘာမှ မခြယ်မလိမ်းဘဲ အလိုလိုလှ၊ အလိုလိုချောနေတာ”

“ကိုယ်လုံးလေးကျတော့ကောကွာ၊ တကယ့်လက်ရာမြောက် ရုပ်တုကျနေတာပဲ”

“ကြည့်လေ၊ သူ့မျက်နှာမှာ ဘာမှ မခြယ်ဘဲ အသားလေးက ဆင်စွယ်ရောင်ဖြူပြီး ဝင်းနေတယ်၊ မျက်ခုံးမွှေးလည်း မနုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းထားတာ နက်မှောင်နေတာပဲ”

“အေးကွ၊ သူ့မျက်ဝန်းနဲ့ မျက်တောင်ကျောကြီးတွေကို ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီမျက်ဝန်း မျက်တောင်မျိုးဟာ မာန်မာနမထားတတ်တဲ့ အတွင်းစိတ်ဓာတ်ကို ထင်းခနဲပေါ်နေတာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ရှေ့ကဖယ်စမ်းကွာ၊ အရေးကျရင် အကွက်မပေါ်တဲ့ ပုဆိုးကြီးဝတ်ထားပြီး ရှေ့ကကွယ်ပြီ”

“မျက်လွှာလေးချပြီး လမ်းလျှောက်လာတာကိုက ဣန္ဒြေရှိတာရော၊ ချစ်စရာကောင်းတာရော ပေါ်နေပါလားကွ ကောင်တွေရ”

ဇော်ဇော်တို့တစ်သိုက်လုံး ထိုက်ထိုက်ကို ငေးနေကြသည်။

ဇော်ဇော်တို့သာမဟုတ်။ အခြား ဟိုနားရပ် ဒီနားထိုင်ကျောင်းသားတွေလည်း ထိုက်ထိုက်ဆီသို့သာ မျက်လုံးတွေ အသီးသီးရောက်နေကြသည်။

ယနေ့ ထိုက်ထိုက်သည် ခရမ်းရောင်ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားသည်။

တော်ရုံမိန်းကလေးသည် ခရမ်းရောင်မဝတ်ရဲ။

ခရမ်းရောင်သည် ဝတ်ဆင်သူတို့၏ အသားကို တော်တော်ရွေးသည်။ တော်ရုံရွက်ကြမ်းရေကျိုအလှရှိသော မိန်းကလေးသည် ခရမ်းရောင်ဝတ်လိုက်ပါက နဂိုအလှပင် ချွတ်ယွင်းတိမ်မြုပ်သွားတတ်သည်။

အဲ ... ခရမ်းရောင်နှင့် လိုက်ဖက်သူဆိုပါကလည်း ထင်းခနဲ ကွင်းခနဲ အလှတွေ ပိုမိုပေါ်လွင်တတ်သည်။

ထိုက်ထိုက်သည် ခရမ်းရောင်နှင့် လှပစွာ ပဏာမလိုက်ဖက်လှပါ၏။

“တောက် ... ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး အလျားလိုက်စူးရပါစေရဲ့ကွာ၊ ထိုက်ထိုက်တို့ကတော့ ရှေ့ကကြည့်ကြည့်

နောက်ကကြည့်ကြည့် ဘေးကကြည့်ကြည့် လှမလှ ချောမချော၊ တကယ်အကြည့်ခံတဲ့ ထိုက်ထိုက်”

“ကြည့်လည်းပြောပါဦး အုန်းမှုတ်ရာ”

ဇော်ဇော်က အုန်းမှုတ်ကို သူတို့အချင်းချင်းခေါ်နေကျ အုန်းမှုတ်ဟု ခေါ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“နောက်ကကြည့်တော့ ထိုက်ထိုက်ဆံပင် ခါးအထိ ဖားလျားလေးချထားတာ၊ မင်းက နောက်ကကြည့်ပြီး ဘာတွေများ ချောလှနေတာတဲ့ အုန်းမှုတ်ရ”

“အဲဒါ မင်းမျက်စိပါပြီး မကြည့်တတ်တာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီဆံပင်ဖားလားကပဲ ထိုက်ထိုက်ရဲ့ခါးလေး ဘယ်လောက်သေးကျည်တယ်ဆိုတာရယ်၊ ထိုက်ထိုက်ရဲ့တင်ပါးလေးတွေ ဘယ်လောက်ထိ ပြည့်တယ်ဆိုတာရယ်ကို တိုင်းတာပြီးပြသနေတဲ့သဘော ရှိတယ်ကွ”

“အဲဒါမင်း ... ကိုနာဘူးရယ်၊ ကြည့်ပဲကြည့်တတ်လွန်းပါလား။”

သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ရယ်မောကြပါ၏။

ထိုက်ထိုက်က ဒုတိယနှစ်အတန်းများရှိရာ ထောင့်စွန်းဘက်သို့ ချိုးကွေ့သွားသည်မို့ မြင်ကွင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါ၏။

“ထိုက်ထိုက်က ကာယနည်းပြဆရာမကြီး ဒေါ်ရည်မွန်ရဲ့ ကာယအလှသင်တန်း တက်နေတာတဲ့ကွ”

“အေးလေ ... ဟုတ်လောက်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်လုံးလေး ဒီလောက်အချိုးကျနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကလပ်(စ်)ခေါ်ဘဲ(လ်)သံ ထွက်ပေါ်လာမှပင် ဇော်ဇော်တို့အသိုက် ထိုက်ထိုက်အကြောင်းပြောခြင်းမှ ရပ်ပြီး အပြေးအလွှား ကိုယ့်ကလပ်(စ်)ကိုယ် ပြေးကြတော့သည်။

အခန်း(၆)

ရေးပေးထားသော လိပ်စာကို ဦးဘအေး ကြည့်သည်။

အိမ်ခြံအမှတ်နှင့် ခြံအမည် 'အေးရိပ်ငြိမ်' တူညီနေပါ၏။ အိမ်ရှင်၏အမည်ကိုတော့ ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားခြင်း မရှိ။

ဦးဘအေးသည် ခြံအပြင်မှ သံပန်းတံခါးပေါက်များကို ထွင်းဖောက်ပြီး အထဲသို့ ကုန်းကြည့်မိသည်။

အိမ်ကြီးထဲမှ အသံဗလံများ ကြားရသော်လည်း လူကို တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပါလေ။

“ခင်ဗျား ဒီအိမ်ကိုလာတာပဲ မဟုတ်လား”

ဦးဘအေး အထဲသို့ အာရုံစိုက်ကြည့်နေစဉ် မြန်းခနဲ မေးမြန်းလိုက်သော အသံကြောင့် ကပ္ပာကယာ အသံထွက်လာရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ကုလားအဘိုးကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါ၏။ အင်္ကျီချွတ်ပြီး ဒိုဒီဖြူဝတ်ထားသည်။ ခေါင်းတွင်လည်း ရှန်သားအပါးစား အဖြူပိတ်ကို ခေါင်းပေါင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြန်မာစကားကို ပီသစွာပြောနိုင်သော ကုလားကြီး ဖြစ်ပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအိမ်က ထိုက်ထိုက်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက မှာထားလို့ လာတာပါ”

“ဒရိုင်ဘာအလုပ်အတွက် မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ဒီအိမ်ကမာလီပါ၊ ခင်ဗျား လာလိမ့်မယ်လို့ ထိုက်ထိုက်က ကျွန်တော့်ကို ကြိုတင်ပြောထားပါတယ်၊ အိမ်မှာ လူကြီးတွေရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို စောင့်နေကြပါတယ်”

မာလီကြီးသည် ခြံတံခါးဖွင့်လေးသည်။

“လာပါ”

မာလီကြီးကပင် ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး တိုက်အိမ်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

ပေါ်တီကိုအောက်အရောက်တွင် အိမ်ထဲမှ ဧည့်ခန်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် မည်သူမျှမရှိ။

“ဆရာကြီး ဧည့်သည်လာပြီ”

မာလီကြီးက ကြားလောက်အောင် လှမ်းအော်ပေးပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ထိုက်ထိုက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အဲ ... ဦးလေးကြီး၊ တကယ်လာသားပဲ၊ အထဲကိုကြွပါဦးလေး”

ဦးဘအေး ဧည့်ခန်းထဲဝင်သွားသည်နှင့် မာလီကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဦးလေးက အလုပ်လိုချင်နေတာပဲကွယ်”

“မနေ့က ဒီပြင်မှာ အဆင်မပြေဘူးလား ဦးလေး”

“အင်း ... မပြေဘူးဘဲ ပြောပါတော့”

“ကျွန်မ ဖေဖေကိုတောင်ပြောထားပါတယ်၊ ဦးလေး လာ ချင်လာလိမ့်မယ်လို့၊ ဖေဖေကလည်း စောင့်နေပါတယ်၊ အခုတော့ အတော်ပဲပေါ့၊ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အချိန် ဦးလေး ရောက်လာတာ၊ ဒါထက် ဦးလေး နာမည်က”
“ဦးဘအေး ပါကွယ်”

ထိုက်ထိုက်သည် အိမ်ထဲသို့ လှမ်းပြီး မတိုးမကျယ် လေး အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေရေ ... ဒီမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်၊ ထိုက်ထိုက် မနေ့ကပြောထားတဲ့ ဦးလေးကြီးလေ၊ ဦးဘအေးတဲ့”

ထိုက်ထိုက်ခေါ်ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို အခန်းတစ်ခု ထဲက ဦးပန်းမောင် ထွက်လာသည်။

ဖော်ရွေသောအပြုံးဖြင့် ဦးဘအေးကို တစ်ချက်မြှု ပြသည်။

ဦးဘအေးက ဦးခေါင်းညွတ်ပြီး အရိုအသေပေးလိုက် ပါ၏။

ဦးပန်းမောင်၏နောက်မှ ဒေါ်သီတာလည်း လိုက်ပါ လာသည်။

“ထိုင်ပါ ဦးဘအေး”

ဦးပန်းမောင်က ဆိုဖာတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဦးဘအေးကို ထိုင်ခိုင်းသည်။

ဦးဘအေးက ခမ်းနားထည်ဝါသော ဧည့်ခန်းအရှိန်၊ အိမ်ကနေသော ဆိုဖာအရှိန်ကြောင့် မထိုင်ဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

“ကျွန်တော် မတ်တတ်ပဲ ရပ်နေပါရစေ”

ဤအချက်ကို ဦးပန်းမောင်ရော ထိုက်ထိုက်ပါ အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

ဦးပန်းမောင်က အလုပ်ရှင်သူဌေး။

ဦးဘအေးက အလုပ်သမားအဖြစ် လာရောက်အလုပ် တောင်းခံသူ။

ဆိုဖာတွင် အလုပ်ရှင် ဦးပန်းမောင်နှင့်တန်းတူ ထိုင်လျှင်လည်း ရဲတင်းလွန်းရာရောက်မည်။

ဆိုဖာတွင်မထိုင်ဘဲ ကြမ်းခင်းကော်စောပေါ်ထိုင်ဖို့ ကျတော့လည်း ဦးဘအေးက ဤမျှလောက် အောက်ကျမခံယူလို မှန်း အကဲခတ်ရိပ်မိပါ၏။

ဒေါ်သီတာကတော့ ဦးဘအေး ဆိုဖာတွင် မထိုင်ဝံ့ သည်ကိုပင် သဘောကျသွားသည်။

“ထိုင်ပါ ဦးဘအေး၊ ကျုပ်တို့အိမ်မှာ အဆင့်အတန်းခွဲခြားမှု မပြင်းထန်ပါဘူး၊ အခုလည်း စကားပဲပြောကြဦးမှာ၊ ခန့် သေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ အလုပ်ရှင် အလုပ်သမားအဖြစ် မရောက်သေးပါဘူး၊ အိမ်ရှင်နဲ့ ဧည့်သည်သဘောထားပါ၊ ထိုင်ပါ ဦးဘအေး”

မှန်၏။ ဦးပန်းမောင်၏ ယထာဘူတကျသော စကားကြောင့် ဦးဘအေး ဝင်ထိုင်သည်။

“သမီးစဉ်သည်ကို အအေးလေး ဘာလေး လုပ်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“ဟဲ့ ... သမီး၊ မသူဇာကိုပြောလိုက်၊ ဖျော်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်ပြီးယူခဲ့လို့”

ဒေါ်သီတာက လှမ်း၍ ထိုက်ထိုက်ကို ပြောလိုက်သည်။

ဦးဘအေးအနေနှင့်တော့ ဧည့်ဝတ်ကျေလှသော အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးပေပဲဟု ယူဆပေမည်။

သို့သော် ...

ရေခဲသေတ္တာထဲတွင် နိုင်ငံခြားဖြစ် အချိုရည်ပုလင်းများရှိသည်။ ပြီး ပြည်တွင်းဖြစ် ဘာလီရည်၊ ဆီး စသည့်ဖျော်ရည်ပုလင်းများ လည်းရှိသည်။

နိုင်ငံခြားဖြစ်အချိုရည်က ဈေးသိပ်ကြီးသည်။

ဒေါ်သီတာဆိုလိုရင်းမှာ ထိုက်ထိုက်က စေတနာတွေ ပိုပြီး နိုင်ငံခြားဖြစ်အချိုရည်ပုလင်း ထည့်ယူလာမည် စိုးရိမ်သောကြောင့်မှန်း၊ ဦးပန်းမောင်ရော တိုက်ထိုက်ပါ နားလည်လိုက်ပါ၏။

“အင်း ... အလုပ်စကားမပြောခင် ပထမဆုံး မနေ့က သမီးထိုက်ထိုက်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်လေး ကောက်ရပြီး တကူးတကလိုက်ပေးတဲ့ ဦးဘအေးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါရစေ”

ဦးဘအေးက ပြီးရုံမျှပြီးလိုက်သည်။ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောပေ။ ဤနေရာတွင် ဦးဘအေး ကိုယ်ရည်သွေးလိုက်မိမိသည် ရိုးသားကြောင်း၊ သမာဓိရှိကြောင်းတွေ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အမွန်းတင်ခွင့်ရပါ၏။

ကိုယ်က အလုပ်လိုချင်၍ ရောက်လာရာတွင် ဤသို့ အခွင့်အရေးရပါက မိမိအား ချက်ချင်း အလုပ်ခန့်ချင်အောင် ယေဘုယျအားဖြင့် တခြားလူသာဆိုလျှင် အခွင့်ကောင်းယူလိမ့်မည်ထင်ပါ၏။

ဦးဘအေးက ဘာမျှ ပြန်မပြောခြင်းကိုလည်း ဦးပန်းမောင်က ရင်ထဲတွင် အမှတ်အသား ထားလိုက်ပေသည်။

“ဒါထက် ... ဦးဘအေးမှာ အိမ်ထောင်နဲ့လား”

“မရှိပါဘူး”

“တစ်ကိုယ်ရေသမား ဆိုပါတော့”

“အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်မှာ တူလေး...”

ထိုက်ထိုက် ပြန်ရောက်လာသည်။

မပန်းပွင့်က နောက်မှ လင်ပန်းလှလှလေးထဲတွင် ဖန်ခွက်လှလှလေးဖြင့် ထည့်ယူလာသော ဘာလီရည်ခွက်ကိုငြိးလိုက်လာသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ တူလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်၊ တူဝရီးနစ်ယောက် အတူနေဆိုပါတော့၊ တူလေး လူလေးမှာ မိဘမရှိတော့တဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်ပဲ သားသမီးလို ခွေးလာခဲ့တာပါ”

“နေတော့ကော ဘယ်မှာနေလဲ”

“အရင်က ကျွန်တော်နဲ့လူလေးဟာ တာမွေဘက်မှာနေပါတယ်၊ မကြာခင်ကပဲ တာမွေကအခန်းပြန်အပ်ပြီး ဗဟန်း

က ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ခြံထဲက ဘေးအဆောင်လေးမှာနေပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါထက် ဦးဘအေးရဲ့တူလေးက ဘယ်အရွယ်လဲ၊ ကျောင်းနေသလား”

“လူလေးရဲ့အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်တည်းရောက်နေပါပြီ၊ အခု စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ စတုတ္ထနှစ် တက်နေပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အား ... ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဦးဘအေးက တူကို စက်မှုတက္ကသိုလ်ထိ ထားနိုင်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အလုပ်ရှာပြီး ကြိုးစားပန်းစားလုပ်နေတာလည်း လူလေးရဲ့ကျောင်းစရိတ်အဓိကပါခင်ဗျာ၊ လူလေး ကျောင်းပြီးသွားဖို့ အဓိကပါခင်ဗျ”

“အဲဒီလူလေးရဲ့ နာမည်ကကော ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သူ့မိဘများ မဆုံးပါးမီက ပေးထားတဲ့နာမည်ကတော့ ကျော်ဇေယျပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို အမြဲတမ်း လူလေးလို့ပဲ နှုတ်ကျိုးနေပါတယ်၊ ကျောင်းနာမည်လည်း ကျော်ဇေယျပါ”

ထိုက်ထိုက်၏မျက်လုံးလေး ဝန်းဝိုင်းသွားပါ၏။

ကျော်ဇေယျ နာမည်ကို ထိုက်ထိုက် ခဏခဏ

ကြားဖူးနေသည်။

တက္ကသိုလ်များ၏ ကာယနှင့် အားကစားဘက်တွင် နာမည်ထွက်နေသူ ဖြစ်ပါ၏။

ပြီး ... ထိုက်ထိုက်၏ သူငယ်ချင်းတချို့ နှုတ်ဖျားတွင် ကျော်ဇေယျ၊ ကျော်ဇေယျဟု အမည်ထုတ်ပြောသံ မကြာခဏကြားရဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် ကျော်ဇေယျအမည်သာ ကြားဖူးပြီး လူချင်း တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူးပါလေ။

ယခု ဦးဘအေး၏တူလေးသည် စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ ကျော်ဇေယျဟု ဆိုလာသည်။

တက္ကသိုလ်တွင် ကျော်ဇေယျ အမည်တူတွေ ရှိနိုင်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေနှုတ်ဖျားတွင် သီးနေသော ကျော်ဇေယျ ဆိုသည်မှာ ယခု ဦးလေးဦးဘအေး၏ လူလေးပေးလား။

အမြင်စုတ်လျှင် အထင်နုပိတ်တတ်သည်မှာ လူတွေ၏ သဘာဝ။

ဒရိုင်ဘာဦးလေး ဦးဘအေး၏ လူလေးကို ကိုကျော်ဇေယျသည် တက္ကသိုလ်များဝယ် နာမည်ထွက်နေသော ကျော်ဇေယျ ဖြစ်နိုင်မည်တဲ့လား။

“ကဲ ... အအေးလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

ဦးပန်းမောင်က ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။

ဦးဘအေးက ဣန္ဒြေရရပင် ဖန်ခွက်ကိုယူသောက်သည်။

“အရင်ကကော ဦးဘအေး ဘယ်မှာ ကားမောင်းခဲ့သလဲ”

“ရွှေတောင်ကြားလမ်းက အရာရှိကြီးဦးမြဘူး အိမ်မှာပါ ...

ပြီးခဲ့တဲ့ လေးငါးလက ဦးမြဘူး အငြိမ်းစားယူလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီဦးမြဘူးဆီမှာ ကျွန်တော် ကိုးနှစ် မောင်းခဲ့ပါတယ်”

“ဪ ... ဪ ... တော်တော်စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်သားပဲ”
ဒေါ်သီတာက ဝင်မေးပြန်ပါတာ။

“ဘာလို့ ဦးမြဘူးအိမ်က ဦးဘအေး ထွက်ခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်က ထွက်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ၊ ဦးမြဘူးက ကျွန်တော့်ကို ဆက်ပြီး မခန့်နိုင်တော့တာပါ”

“ဘာလို့ပါလိမ့်”

ဦးဘအေးသည် အခြား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအကြောင်း မပြောပြချင်ပေ။

သို့သော် မပြောဘဲနေလျှင် မိမိတွင် အပြစ်အနာ အဆာများရှိ၍ ဦးမြဘူးက ထုတ်ပစ်သည်ဟု ထင်သွားလျှင် ယခု အလုပ်ခန့်ထားရေးတွင် ထိခိုက်နိုင်နေသည်ကိုလည်း တစ်ဖက်က စဉ်းစားရသေးသည်။

“ပြောလို့တော့ သိပ်မကောင်းလှဘူး ခင်ဗျ၊ မိတ္တီလာ မီးလောင်ရာမှာ ဦးမြဘူးရဲ့ညီမအရင်းရဲ့အိမ် မီးထဲပါသွားတယ်။ အိမ်ပြန်ဆောက်ဖို့ ငွေလိုတာနဲ့ အစ်ကိုဦးမြဘူးက သူ့ကိုယ်ပိုင်ကားရောင်းပြီး ညီမကို ကူညီလိုက်တယ်။ ဦးမြဘူးအနေနဲ့ အငြိမ်းစားယူပြီးတဲ့နောက် ပြင်ပ အသွား အလာလည်း သိပ်နည်းသွားတော့ မော်တော်ကားရောင်း

လည်း အရေးမကြီးတော့ဘူးပေါ့၊ သူ့တူတွေ တူမတွေ ဆီမှာလည်း ကားကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ သွားစရာရှိရင် ဦးမြဘူးက ဖုန်းဆက်တာနဲ့ ဟိုက ကားလွှတ်ပေးတယ်”

“ဒါနဲ့ ဦးဘအေး အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သွားတယ် ဆိုပါတော့”

“ဦးမြဘူးက ကားမရှိတော့ပေမယ့် သူ့အိမ်မှာ တခြားအလုပ်တွေ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားသဘောနဲ့ လာနေဖို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကမဖြစ်ဘူးခင်ဗျ၊ ကိုယ့်တစ်ဝမ်းတစ်ခါထက် လူလေးရဲ့ပညာရေးက ပိုအရေးကြီးနေလို့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ဦးဘအေး ကျုပ်အိမ်မှာ အလုပ်ဝင်တာပေါ့”

“နေဦး ကိုပန်းမောင်”

ဒေါ်သီတာက စကားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ပြီး ဦးပန်းမောင်အနီးသို့ ကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

“အလုပ်ခန့်တာတော့ ခန့်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်မှာ ခေါ်ထားဖို့ စကားမလွန်နဲ့ ကိုပန်းမောင်၊ သူ့မှာ လူပျိုလူရွယ်တူတစ်ယောက် ပါလာတာမို့လား”

“ကျုပ် သိတယ် မသိတာ”

ထိုက်ထိုက်က ဖေဖေနှင့် မေမေ နှစ်ယောက် ဦးလေးဦးဘအေးကို ရှေ့တွင်ထားကာ နှစ်ကိုယ်ကြားတိုင်ပင်နေသည့်အတွက် ဦးလေးဦးဘအေးကို အားနာစိတ်လေးများဖြစ်နေသည်။

ဦးဘအေးကမူ ပျော်ရည်အေးအေးကို တစ်ငုံချင်း
သောက်နေပါ၏။

မိမိရှေ့မှောက်မှာပင် တိုင်ပင်နေသည်ကို ဘယ်လိုမျှ
သဘောမထား အိမ်ကိစ္စမို့ လင့်မယားတိုင်ပင်သည်မှာ သဘာဝ
ကျသည်ဟု သဘောထားသည်။

“ဒါဆို ဦးဘအေး အလုပ်ဆင်းရင် ဗဟန်းကဆင်းရမှာပေါ့
နော်၊ မနက်ဆို ခြောက်နာရီခွဲနဲ့ ခုနစ်နာရီကြားမှာ အရောက်
လာနိုင်မလား မပြောတတ်ဘူး”

“လာနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ အိမ်ကလူလေးက မနက်ငါးနာရီ
ဆို ထပြီး အပြေးကျင့်လေ့ရှိတာမို့ လူလေးနိုးရင် ကျွန်
တော်လည်း နိုးတဲ့အကျင့်ရနေပါပြီ၊ နောက်ပြီး ဗဟန်းက
နေ ဒီကမ္ဘာအေးလမ်းကို ဘတ်(စ်)ကားတွေ လမ်းသင့်တာ
ပဲခင်ဗျ”

ဦးဘအေးသည် အလုပ်ရရန် စကားစရပြီမို့ သွက်
လက်စွာပင် ဖြေလိုက်သည်။

“လစာကျတော့ ဦးဘအေး ဘယ်လောက်ရည်မှန်း ...”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိဘူး”

“ဟိုအရင် ဦးမြဘူး အိမ်လုပ်စဉ်က ဘယ်လောက်ရခဲ့သလဲ
ဦးဘအေး”

“စပြီးလုပ်စကတော့ လခသုံးရာပဲခင်ဗျ၊ အဲဒီနောက် ကုန်
ဈေးနှုန်းတွေ တက်လာတိုင်း ဦးမြဘူးက တိုးပေးလာတာ၊
နောက်ဆုံး ကားရောင်းတဲ့အခါ တစ်လကို တစ်ထောင်ပေး
ပါတယ်”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့ ... ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့၊ သူ့ခေတ်နဲ့သူ
ပေကိုး၊ ကဲ ... ဒါဆို ဦးဘအေးကို ကျွန်တော်ကလည်း
တစ်လတစ်ထောင်နှုန်းနဲ့ပဲ ပေးပါ့မယ်၊ အလုပ်ချိန်ကတော့
မနက်ဆို ခြောက်နာရီခွဲနဲ့ ခုနစ်နာရီကြားလာဗျာ၊ မနက်
စာထမင်း အိမ်မှာပဲစား၊ ညနေခြောက်နာရီဆို ပြန်ပေါ့၊
အဲဒါ ကျုပ်ဘက်က လိုချင်တာနော်၊ ဦးဘအေးဘက်က
လိုချင်တာရှိလည်း ထပ်ပြောဦး”

“မရှိပါဘူးခင်ဗျ၊ ပြည့်စုံပါတယ်”

“အဲ ... တနင်္ဂနွေနဲ့ အဓိကရ လပြည့်နေ့မျိုးတွေကျရင်
အနားယူပေါ့ဗျာ”

“ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ် ဆရာကြီး”

အလုပ်ရှင်ဖြစ်သွားပြီမို့ ဦးဘအေး ဦးပန်းမောင်အား
ဆရာကြီးဟု ပြောင်းခေါ်လိုက်ပါ၏။

မာလီကုလားကြီးက ဦးပန်းမောင်ကို ဆရာကြီးဟု
ခေါ်သည့် မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ ... ဒါဆို နက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဝင်ပေါ့ဗျာ၊ ဒီအိမ်
ရဲ့အဓိကလုပ်ငန်းကတော့ သမီးလေးကို ကျောင်းပို့ကျောင်း
ကြိုပါပဲ၊ ကျန်တာတွေကတော့ နည်းပါတယ်၊ ဈေးနဲ့လည်း
နီးတော့ ဒီအိမ်က မသူဇာက ဈေးကို လမ်းလျှောက်သွား
တာများတယ်”

အလုပ်ခန့်ထားခြင်း သေချာသွားပြီမို့ ဦးဘအေး
သခုမှ ဟင်းချနိုင်သည်။

ဦးဘအေးအဖို့ ယာဉ်မောင်းအလုပ်က ရှားပါးသည်
တော့မဟုတ်။ ရရာကို လုပ်မည်ဆိုလျှင် မနေ့ကတည်းက တစ်
လလျှင် နှစ်ထောင်ကျပ်ဖြင့် လသာလမ်းထဲမှ တရုတ်သူဌေးအိမ်
တွင် အလုပ်ရခဲ့သေးသည်။

သို့သော် ... တရုတ်သူဌေးက မူမမှန်။

မော်တော်ကားဖြင့် ဥပဒေကင်းပစ္စည်းများ သယ်ယူ
ပုံရသည်။ သက်ဆိုင်ရာမှ မိသွားလျှင် ဒရိုင်ဘာပင် ခံရတတ်သည်။
သူတို့က ငွေအင်အားဖြင့် ကိုယ်လွတ်ရုံးစံမြို့ ပြီး ... နယ်မြို့များသို့
အချိန်မရွေး သွားရမည်ဟု ဆိုသည်။

ဒီအလုပ်မျိုးတော့ ဦးဘအေးက မလုပ်ချင်။

မိမိ တစ်ခုခုအပြစ်ဒဏ်ရသွားလျှင် ကျောင်းတစ်ပိုင်း
တစ်စဖြင့် လူလေး ဒုက္ခရောက်မည်။

ယခု 'ဟင်း'ချနိုင်သည်မှာ ဦးပန်းမောင်အိမ်တွင်
အလုပ်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ မိမိအလုပ်ဆင်း အိမ်ပြန်အတွက်
လည်း လမ်းသင့်သည်။

ဦးပန်းမောင်ရော၊ သမီးထိုက်ထိုက်ပါ စိတ်ကောင်း
ရှိသူတွေမှန်း ထင်ရှားသည်။

အဲ ... ဒေါ်သီတာကတော့ ဘဝင်စိတ်လေးနှင့်
အဆင့်ခွဲစိတ်လေး ရှိချင်ပုံရသည်။

ဒါလောက်တော့ ကိစ္စမရှိ။ များသောအားဖြင့် အိမ်
ရှင်မများသည် ဤပုံသဏ္ဌာန်မျိုးရှိတတ်သည်။ မိမိက အနေတတ်
ဖို့၊ အပြောအဆိုတတ်ဖို့နှင့် ပြေပြစ်အောင် ဆက်ဆံတတ်လျှင်
ဤအိမ်ရှင်မမျိုးနှင့် ပြေလည်ပေလိမ့်မည်။

“ကဲ ... ဦးဘအေး ပြင်ဆင်စရာရှိတာလေးတွေ ပြင်ဆင်
ပေါ့၊ နက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းပေးတော့၊ ကြိုတင်ငွေ
ကော ယူသွားမလား။”

“မယူပါဘူးခင်ဗျ၊ တစ်လကုန် တစ်ခါရှင်းကိုပဲ နှစ်သက်
ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ။”

ဦးဘအေးက ထိုင်ရာမှထသည်။

အိမ်တံခါးမကြီးထိ ထိုက်ထိုက်က လိုက်လာပြီး
သံဘာဂျာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးသည်။

“ထိုက်ထိုက်ကို ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ်ကွယ်၊ ထိုက်ထိုက်
ကြောင့် ဦးလေးကြီး စိတ်ထားကောင်းမွန်တဲ့အိမ်မှာ အလုပ်
ရတာပါ၊ ကဲ ... ဦးလေးသွားမယ်။”

ထိုက်ထိုက်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။

⇒ အခန်း(၇) ⇐

“ဟိတ်”

“အာ ... လန့်သွားတာပဲ မနွယ်၊ အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့”

“ဟိတ်ဆိုတာ အသံပေးတာပဲ ကိုကျော်ရဲ့”

“အဲဒါ အသံပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ လန့်တာ”

ကျော်ဇေယျသည် ဒီဇိုင်းတစ်ခုကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆွဲနေစဉ် နောက်မှ နွယ်နွယ်က ရုတ်တရက် ကျော်ဇေယျ ပခုံးကို ပုတ်ရင်း ဟိတ်ဟု အော်လိုက်သဖြင့် အမှတ်တမဲ့ ကျော်ဇေယျ လန့်သွားသည်မှာ အမှန်ပင်။

“ယောက်ျားရင့်မကြီးဖြစ်ပြီး လန့်ရသလား ကိုကျော်ရဲ့၊ ယောက်ျားရင့်မကြီးတောင် တခြားယောက်ျားတွေနဲ့မတူအောင် ကိုကျော်က တောင့်တင်းထောင်မောင်းတဲ့ အားကစားနဲ့ ကာယသမားကြီး”

“ဘာဆိုလဲ၊ ခန္ဓာကိုယ်က ခန္ဓာကိုယ်၊ စိတ်ကစိတ်ပဲ၊ စိတ်ဆိုတာ လန့်စရာရှိ လန့်မှာပဲ”

“ကိုကျော် ပြောတာမှန်တယ်၊ စိတ်ဆိုတာ ဆန်းတယ်နော်၊ ခန္ဓာကိုယ်က မိန်းကလေးပေမယ့် စိတ်ထဲက ချစ်တာကျတော့ တယ်ပြီး မမျိုသိပ်ချင်တတ်ဘူးနော်”

ကျော်ဇေယျ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

ယနေ့ အချိန်ပို အချိန်အားရသဖြင့် အတန်းလွတ်တစ်ခုတွင် ဒီဇိုင်းတစ်ခု ထိုင်ဆွဲနေသည်။

ထိုစဉ် နွယ်နွယ် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ကိုကျော်”

“ဒီဇိုင်းဆွဲနေတာ”

“နွယ်က ကိုကျော် ရည်းစားစာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ရေးနေတယ် မှတ်တာ”

“တို့မှာ ဘာရည်းစားမှ မရှိတာ”

“အဲဒါ မင်္ဂလာစကားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုမရှိပေမယ့် နောက်တော့ ရှိလာမှာပေါ့နော်”

နွယ်နွယ်က ကျော်ဇေယျရှေ့တည့်တည့်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

မည်သည့် တက္ကသိုလ်၌မဆို အတန်းလွတ်တစ်ခုတွင် ကောင်မလေးနှင့်ကောင်လေး နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်သည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ပါလေတော့။

ဟိုက်စကူးမှာတုန်းကလို ဆရာတွေ ဆရာမတွေက ဒီမင်္ဂလာတွင် ဝင်ရောက်ထိန်းသိမ်း ကြပ်မတ်ပေးခြင်း မပြုတော့ပြီ။

အဲ ... ချွင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိပါရဲ့။

ကျောင်းသူတစ်ဦးက အလိုမတူပါဘဲလျက် ဇွတ်
အတင်းကာကွယ်နေထိခိုက်လောက်အောင် ကျောင်းသားတစ်ဦးဦး
က ပြုလုပ်ပါက ကျောင်းသူက တိုင်တန်းလျှင် ကျောင်းအုပ်ဆရာ
ကြီးက ထိရောက်စွာ အရေးယူခြင်းမျိုးတော့ ရှိပေသည်။

“မိနွယ် ကိုကျော့ကို လိုက်ရှာရတာ မောသွားတာပဲ”

“ကိစ္စရှိလို့လား မနွယ်”

“ဟွန်း ... ကိစ္စမရှိရင် မရှာရတော့ဘူးလား၊ တကယ်
ကိုကျော်ပြောလိုက်ရင် မိနွယ်ကို သူစိမ်းဆန်တာပဲ”

“အင်းလေ ... ဆွေမျိုးမှမတော်တာ”

“ကြည့် ... ပြောရင်းကဲတယ်၊ ကဲပါ ... လာမယ့်တနင်္ဂနွေ
နေ့မှာ မိနွယ်အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးရှိတယ်၊ ကြက်သားဟင်းနဲ့
ပလာတာကျွေးမယ်တဲ့၊ အဲဒါ ကိုကျော်လာရမှာနော်၊ မိနွယ်
တို့အိမ်လည်း ရောက်ဖူးသွားအောင်လေ၊ ဒက်ဒီ မာမီတို့
နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ လာရမှာနော်”

“တို့ မလာတတ်ဘူး မနွယ်”

“လုပ်မနေနဲ့ စောထွန်းကြည်တို့အုပ်စုနဲ့ အတူ လိုက်ခဲ့ပေါ့၊
ကိုကျော်ကို ဝင်ခေါ်ခဲ့ပါလို့ စောထွန်းကြည်ကို မိနွယ်
ပြောထားလိုက်မယ်၊ ကိုကျော်အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်မှ မရှိတာ”

“ကိုကျော်နော်၊ မနောက်နဲ့၊ ပျက်ချော်ချော်လုပ်ပြီး
မလာဘဲနေဖို့မကြံနဲ့၊ လာကိုလာရမှာ”

ကျော်ဇေယျက အမှန်အတိုင်းပြောခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် နွယ်နွယ်က မယု၊ ယခင်က တာမွေဘက်
တွင်နေခဲ့သည်ကို နွယ်နွယ်က သိထားသည်။

“လာကိုလာရမှာနော် ကိုကျော်”

“အဲဒီနေ့ တို့အားမှအားပါ့မလားပဲ မနွယ်၊ တစ်ခါတလေ
ခြံရှင်ဦးလေးက တို့ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဆေးမှုန့်ထောင်း
ခိုင်းတာတို့ ဘာတို့ ခိုင်းတတ်တယ်”

“အို ... လုပ်မနေနဲ့၊ မလာရင် မိနွယ် စိတ်ဆိုးပြီမှတ်”

“အေးလေ လာနိုင်အောင် အဆင်ကြည့်လုပ်ပါ့မယ် မနွယ်”

“ကြည့် ... ပြောပုံက အားမပါလိုက်တာ၊ ဇွတ်ဖိတ်ရတဲ့
လူ ရှက်တောင်ရှက်တယ်”

“ကဲပါ ... လာပါ့မယ်၊ စောထွန်းကြည်တို့အုပ်စုနဲ့ လိုက်
ခဲ့ပါ့မယ်”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့”

နွယ်နွယ် ပြုံးသွားသည်။ စိတ်ထဲတွင် ကျော်ဇေယျ
လာမည်ကို ကျေနပ်သွားသည်။

“အဲမယ် ... ကိုကျော်ဇေယျက ဒီမှာလာပြီး လေကျနေတာ
ကိုး”

အခန်းပေါက်မှ အသံထွက်လာသဖြင့် နွယ်နွယ်ကျော်
ကျော်ဇေယျပါ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဥမ္မာချို”

အခန်းဝတွင် နွယ်နွယ်အား မျက်မှောင်လေးကြုတ်
ကြည့်ရင်း ဥမ္မာချို ရပ်နေပါ၏။

ဥမ္မာချိုက ကျော်ဇေယျနှင့် အတန်းတူ စတုတ္ထနှစ် တက်နေသူဖြစ်သည်။

နှယ်နှယ်က ဒုတိယနှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ဥမ္မာချို ထက် နှယ်နှယ်က အသက်လည်းပိုငယ်သည်။

ကျော်ဇေယျ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က နှယ်နှယ် နှင့် ကျော်ဇေယျကို မိတ်ဆက်ပေးရာမှစပြီး နှယ်နှယ်က ကျော် ဇေယျကို ကပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဥမ္မာချိုကို မြင်သည်နှင့် နှယ်နှယ် ကွက်ခနဲ မျက် နှာပျက်သွားသည်။

ကျော်ဇေယျကြောင့်ပဲလားမသိ။ နှယ်နှယ်နှင့် ဥမ္မာ ချိုသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးမပြေပြစ်ကြ ပေ။

“ကိုကျော်ဇေယျကို ကန်တင်းဘက်မှာ သွားရှာသေးတယ်၊ မတွေ့တာနဲ့ စာကြည့်တိုက်ထဲတောင် လှမ်းကြည့်သေး တယ်၊ ဒီမှာဖြင့် ရှာတော့မောသွားတာပဲ၊ ကိုယ်တော်က ဒီမှာ လာငြိမ်နေတယ်”

“ဒီခိုင်းဆွဲနေတာပါ မဥမ္မာ”

“ဒီခိုင်းဆွဲတာ အဖော်လိုလိုလား၊ တစ်ယောက်တည်းဆွဲရင် ရတာပဲဟာ၊ ဥမ္မာတို့ကတော့ ဒီခိုင်းကို တစ်ယောက်တည်း ဆွဲတာ”

ဥမ္မာချို၏ အထွေအထွေစကားကြောင့် နှယ်နှယ်က ချက်ချင်း နေရာမှ ထပ်ရပ်လိုက်သည်။

“သွားမယ် ကိုကျော်၊ ရက်နီးမှ တစ်ခါထပ်ပြီး သတိပေး မယ်နော်၊ စောထွန်းကြည်နဲ့တွေ့လည်း ကိုကျော်တို့လာဖို့ အစီအစဉ်တိုင်ပင်ထားပေါ့”

ကိုကျော်ဇေယျက ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

နှယ်နှယ် ထွက်ခွာသွားပါ၏။ အပေါက်ဝတွင်ရပ် နေသော ဥမ္မာချိုအား ပခုံးချင်းတိုက်မတတ် ပွတ်သွားသည်။

ကျော်ဇေယျ သက်ပြင်းကျိတ်၍ ချမိသည်။

နှယ်နှယ် သွား၍ တစ်ယောက်ကိစ္စ ငြိမ်းသွားသော် လည်း နောက်တစ်ယောက် ဥမ္မာချို ဝင်ရောက်လာပြန်ပြီကော။

စောစောက နှယ်နှယ်ထိုင်သွားသောခုံမှာပင် ဥမ္မာ ချို ဝင်ထိုင်သည်။

သူမတွင်ပါလာသော ထမင်းဘူးကို လက်သုတ်ပဝါ လှလှလေးပတ်ထားရာမှ ဖြေပြီးဖွင့်သည်။

“ရော ... ကိုကျော်ဇေယျ စား”

“ဟာ ... မစားတော့ဘူး မဥမ္မာ၊ အိမ်ကလာကတည်းက ပဲပြုတ်ထမင်းဆီဆမ်း အဝစားလာလို့ ဗိုက်တင်းနေတယ်”

“ဟင့်အင်း ... စားကိုစားရမယ်၊ တကူးတက တမင်တကာ အိမ်က ခေါက်ဆွဲကြော်လာတာ”

“ဗိုက်မဆာလို့ပါ”

“ဒါဆို ဥမ္မာ သွန်ပစ်လိုက်မှာနော်”

ပြောပြောဆိုဆို ဥမ္မာချိုက ဘူးကိုကောက်ကိုင်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ခြေလှမ်းလိုက်သဖြင့် ကျော်ဇေယျကပင် ဥမ္မာလက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။

“ဪ ... မဉ္ဇမ္မာရယ်၊ သွန်တော့မပစ်ပါနဲ့၊ စိတ်လည်း
မဆိုးလိုက်နဲ့၊ နိုင်သလောက် နည်းနည်းစားပါ့မယ်”

“နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး၊ အကုန်စားနော်၊ ကိုကျော်ဇေယျ
အတွက် တမင်ယူလာခဲ့တာ”

“တကယ်မဆာလို့ပါ မဉ္ဇမ္မာရယ်”

“ဘယ်ဆာမလဲ၊ စောစောက မိနွယ် ဘာတွေ ကျွေးသွား
လဲမှ မသိတာ”

ကျော်ဇေယျသည် ဆွဲလက်စ ဒီဇိုင်းစာရွက်၊ ဆီစွန်း
မည်စိုး၍ လိပ်ပြီး လွတ်ရာတွင်ထားကာ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို
တစ်စွန်းခပ်စားလိုက်သည်။

တကယ်လည်း ခေါက်ဆွဲကြော်က အရသာကောင်း
လှပါ၏။ အသားဖတ်တွေ၊ ဝက်အူချောင်းဖတ်တွေ၊ ဘဲဥကြော်
တွေ နိုင်လှသည်။

“မဉ္ဇမ္မာလည်း စားလေ”

“ဟင့်အင်း ... အိမ်ကစားလာပြီးသား၊ ကိုကျော်ဇေယျကို
ကျွေးချင်လို့ တမင်ထည့်ယူလာတာ”

“ဒုက္ခရှာလိုက်တာ မဉ္ဇမ္မာရယ်”

“အဲဒါ သုခသိလား၊ အခု ကိုကျော်ဇေယျ စားတာကို
ဥမ္မာ ထိုင်ကြည့်ရတာ ပီတိ ဘယ်လောက်ဖြစ်ရတယ်မှတ်
လဲ”

ကျော်ဇေယျ ကျိတ်၍ သက်ပြင်းချမိပြန်သည်။
ခက်ပါ၏။

ခေတ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား။ လူကိုပဲ အပြစ်တင်
ရမလား။ ကျော်ဇေယျ မပြောတတ်တော့ပြီ။

အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက် ချောသည်။ လှသည်။
စွဲမက်ချင်စဖွယ်ရှိသည် ဆိုပါစို့။

ကာလသား အမျိုးသား ယောက်ျားတွေက ချစ်ရေး
ဆိုကြမည်။ မေတ္တာစာပေးကြမည်။ ချဉ်းကပ်ကြမည်။

ဒါကို မြန်မာယဉ်ကျေးမှုအရ သဘာဝပေပဲ။ အညှီ
ရှိရင် ယင်အုံ၊ ပိတုန်းလိပ်ပြာစုံတို့ ပန်းလေးပွင့်၍ ဝဲကြသည်ဟု
ဆိုစမှတ်ရှိသည်။

အဲ ... အမျိုးသားလေးတစ်ယောက် ကြည့်ကောင်း
သည်။ လူကောင်ချောသည်။ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသည် ဆိုငြားပါအံ့။

ယင်းအမျိုးသားလေးကို အမျိုးသမီးမိဘတွေက
အညှီရှိ ယင်အုံ၊ ပိတုန်းလိပ်ပြာစုံ၊ ပန်းလေးအပေါ် ဝဲသည်မျိုး
ဝဲလေလျှင် မြန်မာယဉ်ကျေးမှုအရ သဘာဝကျပါမည်တဲ့လား။

မကျရေးချ မကျပါ။

သို့သော် ခုခေတ်တွင် ဒါမျိုးရှားပါးသည်ဟု ဆိုသည်
ကြားကပင် ရှိတော့ရှိနေသည်။ ယခု ကျော်ဇေယျ လက်တွေ့။

နွယ်နွယ်သည် ကျော်ဇေယျအပါးတွင် ဝဲသည်။

ဥမ္မာချိုသည်လည်း ဝဲသည်ပင်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်”ဟု ဖွင့်မပြောရုံတစ်မယ်
သာရှိသည်။ ကျော်ဇေယျက တစ်ခွန်းလေး ချစ်စကားဆိုလိုက်သည်
နှင့် ချက်ချင်း ကျော်ဇေယျ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်မည့် အရိပ်သာကွာ
များ အစဉ်ပြသထားသည်။

ဒါကို ကျော်ဇေယျ သိပါ၏။

သို့သော် ထိန်းသည်။

ကျော်ဇေယျသည် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်နားလည်ထား

သူဖြစ်သည်။

မိဘမဲ့ဖြစ်သည်။ ဒရိုင်ဘာဦးလေး၏ မေတ္တာရိပ်ခို

ပြီး ကျောင်းတက်နေရသည်။

အိုးရယ် အိမ်ရယ် အတည်တကျမရှိ။

နွယ်နွယ်တို့၊ ဥမ္မာချိုတို့က ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝများမှ

ဆင်းသက်လာသူလေးများဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကျော်ဇေယျ ထိန်းသည်။

ကျော်ဇေယျအဖို့ မရှိတဲ့ဦးလေးက ကျောင်းထားပေး

သည်မို့ တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ဖို့ အဓိကဖြစ်နေသည်။

စိတ်လေစေသည့် မိန်းမကိစ္စတွေတွင် အာရုံမထားနိုင်။

ပြီး အဓိကအချက်မှာ ကျော်ဇေယျ ကိုယ်တိုင်

နွယ်နွယ်အပေါ်မှာဖြစ်စေ၊ ဥမ္မာအပေါ်မှာဖြစ်စေ ချစ်စိတ်မဝင်မိ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်က အခက်သား။ သူ့ဟာသူ

နုလုံးသားမှ စိမ့်ယိုထွက်လာမှ ချစ်၍ရသည်။

ဥစ္စာပေါ်၍ ချစ်လိုက်ပါ။

ရုပ်ချော၍ ချစ်လိုက်ပါ။

ဟု ဇွတ်ချစ်ခိုင်းတိုင်း ချစ်၍ရသည်မဟုတ်။

ကျော်ဇေယျ၏ဝန်းကျင် မိန်းကလေးတော်တော်များ

များသည်လည်း ကျော်ဇေယျအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှုလေးတွေရှိကြ

သည်။

သို့သော် နွယ်နွယ်၊ ဥမ္မာတို့လိုတော့ ဣန္ဒြေပျက်
လောက်သည်အထိ မကဲကြ။

မိန်းမတို့ဣန္ဒြေ ဆိုသည့် အထိန်းအကွပ်လေးထားကြ
ပါ၏။

ကျော်ဇေယျကလည်း ကျော်ဇေယျပင်။

ဘယ်ဘဝက ဘာဆုတောင်းခဲ့သည်မသိ။

ဥမ္မာဒန္တီပျိုတွင် သူငွေအိမ်၌ သုံးနှစ်သုံးမိုး ကျွန်ခံ
ပြီးမှရရှိသော ဝတ်စုံတစ်စုံကို တောအလယ်တွင် ဓားပြခိုးသား
လူမိုက်တို့က သင်္ကန်းကို လုယက်ယူလိုက်သောကြောင့် သစ်ရွက်
ဖုံးလာသည့် ရဟန်းမြတ်အား သဒ္ဓါစိတ်အားထက်သန်စွာ လှူ
လိုက်ရသဖြင့် နောင်တစ်ဘဝတွင် ဥမ္မာဒန္တီဖြစ်ကာ မြင်သူရူး
အောင် ချောလှသည်ဟု အဆိုအညွှန်းရှိသည်။

ဒါက မိန်းမသားအလှမို့ ထားပါတော့။

ကျော်ဇေယျ ကျတော့ ဟိုဘဝက ဘာများလှူခဲ့သော
ကြောင့် ဤဘဝတွင် မိန်းကလေးတွေက ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်း
ရှိပါလေသနည်း။

အသားညိုရောင်လေးသမ်းပြီး စိုပြည်ကာ ချောမွတ်
သည်။

ကျော်ဇေယျ မျက်နှာတွင် ဂက်ခြံ၊ မဲ့ခြောက်၊ တင်း
ဘိတ် ဘာတစ်ခုမျှမရှိ။

မျက်ခုံးသည် မည်းနက်ထူထည်းသည်။ မျက်ဝန်း
မျက်ဖန် တော်တော်ကြည်ကောင်းသည်။ ကျော်ဇေယျက ဘာရယ်
မဟုတ် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို စိုက်ကြည့်မိလျှင် ယင်းအမျိုးသမီး

လေးမှာ အလိုလိုရင်ခုန်သွားစေသည်။ အသည်းတယားယားဖြစ်သွားစေသည်။

နာတံသည် မျက်ဝန်းနှစ်ခုကြားတွင် ချိုင့်သွားပြီးမှ နာရိုးတံ စင်းနေအောင် ပေါ်လွင်စွာ ဆင်းလာပြီး နာသီးဖျားမှာ မချွန်မလုံး အနေတော်ရှိနေသည်။

အထူးသဖြင့် ကျော်ဇေယျ၏ပါးစပ်သည် ဆွဲဆောင်မှု အရှိဆုံး ဖြစ်နေပါ၏။

အပေါ်နှုတ်ခမ်း၊ အောက်နှုတ်ခမ်းသည် ထူထည်း သယောင်လေးရှိသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်း၏အလယ်တည့်တည့်ချိုင့်ဝှမ်းလေးမှာ သာမန်လူများထက် ပိုမိုချိုင့်ဝင်နေသည်။

ကျော်ဇေယျ ပြုံးပြီးရယ်ပြီဆိုလျှင် နှုတ်ခမ်းအစုံသည် ပွင့်ဖတ်ထူသော ပန်းတစ်ပွင့် ငုံရာမှပွင့်လာသည်နယ် ကျက်သရေ ရှိလှသည်။

အပြုံးအရယ်ကြောင့် ပေါ်ထွက်လာသော သွားများ ကိုကြည့်ဦး။ အပေါ်သွားကော အောက်သွားကော ပုလဲစီညီညာ ဖြူဖွေးနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မီးသွေးနှင့်ဆားဖြင့်တိုက်သော သွားဖြစ်စေကာမူ ပုလဲရောင်တောက်နေသည်။

အထူးခြားဆုံးက အပေါ်သွား စိစိရှိရှိ၏တစ်ဖက် တစ်ချက် ထောင့်စွန်းလေးတွင် ချွန်မြသော သွားစွယ်လေးနှစ်ချောင်း ကပ်ဖက်စီ ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျော်ဇေယျ မျက်လုံးအစုံက အလိုလို အပြုံးသမ်းနေရသည့်အထဲ နှုတ်ခမ်းပွင့်သွား၊ တန်းနှင့် သွားစွယ်လေးနှစ်ချောင်း ပေါ်အောင် ရယ်ပြုံးလိုက်ပြီဆိုလျှင် တစ်ဖက်သား ငေးကြည့်ရသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း အားကစားနှင့် ကာယသမားစို့ ခပ်ဖြစ်လှသည်။

အရပ် ငါးပေရှစ်လက်မ ရှိသည်။ သူ့အရပ်နှင့် လိုက်ဖက်သော ခြေတံ လက်တံ ရှိသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အသားပိုနှင့် အဆီပြင်မရှိ။ လေ့ကျင့်ထားသော ကြွက်သားအစိုင်အခဲများသာရှိသည်။

အလေးမသမားတွေလို အပေါ်ရင်အုပ်ကြီး တကားကား၊ မတရား လက်မောင်းကြီးတွေတုတ်ပြီး အောက်ပိုင်းရှူးသွားပုံမျိုးမဟုတ်။

ဘော်ဒီဗြူတီခေါ် ကိုယ်ကာယအလှ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ဖြစ်ပါ၏။

ဒီတော့လည်း ကျော်ဇေယျကိုမြင်သည်နှင့် အမျိုးသမီးများ စိတ်ဝင်စားသည့်မှာ မဆန်း။

ဥမ္မာချိုသည် ရှေ့တည့်တည့်မှထိုင်ပြီး ကျော်ဇေယျကို ငေးကြည့်နေသည်။

ကျောင်းသူတစ်အုပ်သည် ကျော်ဇေယျနှင့် ဥမ္မာချိုထိုင်နေရာ အတန်းလွတ် ကော်ရစ်တာမှ လျှောက်သွားကြရင်း အထဲသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး မကြားတကြားလေး ပြောသွားသည်။

“မိန်းမနောက်ပိုးတော့ ကိုကျော်ဇေယျနား ရောက်နေပြီဟေ့”

စက်မှုတက္ကသိုလ်ဝယ် ကျော်ဇေယျအား ဒုတိယနှစ်မှ နောက်ဆုံးနှစ်အထိ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ တွေဖူး ဖြင်ဖူးသိဖူးနေကြသည်။ ပထမနှစ် ဖရက်ရှာများလည်း ကျောင်းရောက်

ပြီး နှစ်လ သုံးလအတွင်းမှာပင် ကျော်ဇေယျကို ကြားဖူး မြင်ဖူး သည်ပဲဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်၏ ပြေးခုန်ပစ်ပွဲတိုင်း ကျော်ဇေယျပါရှိ သည်။ လက်ဝှေ့ပွဲ၊ ကရာတေးပွဲတို့တွင် ကျော်ဇေယျပါရှိသည်။ ပါရှိတိုင်းလည်း အနိုင်ဆုများရရှိသည်ချည်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျော်ဇေယျကို လူသိများခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထို့ထက်မှာမူ ကျော်ဇေယျသည် သူရောက်ရှိနေသော ဘဝအရ၊ သူ့ကိုယ်သူ နှိမ်ချပြီး မည်သူနှင့်မဆို ပြေပြစ်အောင် ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်သောကြောင့်လည်း လူသိများရုံမက လူချစ် လူခင်ပေါများနေခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်း(၈)

“အဲဒီအားကစားမဂ္ဂဇင်းက ဦးလေး ဝယ်လာတာလား ဟင်”

ကားဒက်(ရ်)ဘုတ်ပေါ်တွင် အပြန့်လိုက်တင်ထား သော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို နောက်မှာထိုင်နေသော ထိုက်ထိုက်က လှမ်းမြင်ပြီး ဦးဘအေးအား မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နံနက်က ထိုက်ထိုက် ကျောင်းသွားစဉ်ကပင် ယင်း မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို မတွေ့သေး။ ယခု ညနေကျောင်းအပြန်လာကြို မှ တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ထိုက်ထိုက်၊ ဦးလေး ဝယ်လာတာပါ”

“ဦးလေးက အားကစားကို စိတ်ဝင်စားသလား၊ အခုလိုပဲ လစဉ်ဝယ်သလား ဦးလေး”

ထိုက်ထိုက် မေးသည်ကို ဦးဘအေးက ချက်ချင်းမဖြေ သေးဘဲ နောက်မှ ရိန်းဂျားကားကြီးတစ်စင်း ဇွတ်အတင်းကျော် တက်ချင်နေသည်ကို နောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်ရင်း ကျော် တက်နိုင်အောင် လမ်းဘေးသို့ ဦးဘအေးက ကပ်ပေးနေသေးသည်။

ကျောင်းဆင်း ရုံးဆင်းချိန်မှ ယာဉ်မောင်းသွားလာ ရှုပ်ထွေးလှသည်။

စိတ်ချလက်ချ ရှောင်တိမ်းပြီး ဦးဘအေးက ဆက် ပြောသည်။

“လစဉ်မဝယ်နိုင်ပါဘူး ထိုက်ထိုက်၊ အခုခေတ်စာအုပ်ဈေး တွေက အရမ်းကြီးတယ်မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး ဦးအနေနဲ့ ကတော့ အားကစားတွေ ဘာတွေ စိတ်ဝင်စားလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါတွေက လူငယ်တွေအတွက်ပဲလေ၊ ဦးလေး က အသက်ကြီးသွားပြီပဲ”

“ဒါဆို အခု မဂ္ဂဇင်းက ဘာလို့ဝယ်တာလဲ”

“လူလေးပဲ ပါလာလို့”

“လူလေးဆိုတော့ ဦးလေးပြောဖူးတဲ့ ဦးလေးရဲ့တူကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ထိုက်ထိုက်”

“သူ့ပုံက ဘာဖြစ်လို့ အားကစားမဂ္ဂဇင်းထဲ ပါလာလဲ ဦးလေး”

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က တက္ကသိုလ်များ ပြေးခုန်ပစ်အားကစားပွဲ ကျင်းပတုန်းက လူလေးက စက်မှုတက္ကသိုလ်က ဝင်တယ် လေ၊ မီတာလေးရာရယ်၊ အလျားခုန်ရယ်၊ အမြင့်ခုန်ရယ် မှာ ပထမဆု သုံးဆုရတယ်၊ ဒီပြင်နှစ်ပွဲမှာလည်း ဒုတိယ နှစ်ဆုရတယ်၊ လူလေး ငါးပွဲဝင်တာ ငါးပွဲစလုံး ပထမ သုံးဆုနဲ့ ဒုတိယနှစ်ဆုရလို့ ထူးချွန်သူအဖြစ်နဲ့ အခုလထုတ် မဂ္ဂဇင်းရဲ့မျက်နှာဖုံးမှာ လူလေး ဆုယူနေတဲ့ပုံ ဖော်ပြထား

တယ် ထိုက်ထိုက်၊ ဒါကြောင့် လူလေးအတွက် အမှတ်တရ ဖြစ်အောင် ဝယ်လာတာပါ”

“အဲဒီမဂ္ဂဇင်း ထိုက်ထိုက်ကို ပြပါလား”

“ရတယ်လေ”

ဦးဘအေးက ကားမောင်းရင်းပင် ဒက်(ရ်)ဘုတ်ပေါ်မှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုယူပြီး နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်ပြန်ပေး လိုက်ပါသည်။

ထိုက်ထိုက်က သွက်သွက်လေးပင် လှမ်းယူလိုက်ပါ သည်။

တို့ယိုတာကော်ရိုလာကားအဝါလေးသည် တရိပ်ရိပ် ပြေးနေပါ၏။

မရမ်းကုန်းမီးပွိုင့်အနီးသို့ရောက်သဖြင့် လက်ဝဲသို့ ကွေ့ချိုးရန် လက်ဝဲယာဉ်ကြောလိုင်းကို ဦးဘအေးက ဂရုတစိုက် ဝင်ယူနေပေသည်။

ထိုက်ထိုက်သည် မဂ္ဂဇင်း၏ ရောင်စုံမျက်နှာဖုံးတွင် ပါရှိနေသည့် ဆုယူနေသော လူလင်ပျို၏ပုံကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေသည်။

ကစားပွဲပြီးဆုံးဆုံးချင်း ဆုပေးသည်မှီ လူလင်ပျို ကျော်ဇေယျသည် ပြိုင်ပွဲဝင်ရင်ဘတ်တွင် စက်မှုတက္ကသိုလ်စာတမ်း ဘဲဆိပ်နှင့် နံပါတ်ပါသော စွပ်ကျယ်အဝါရောင် ဝတ်ထားပြီး ပြိုင်ပွဲဝင် ဘောင်းဘီတိုအနီကို ဝတ်ထားသည်။

ကြံ့ခိုင်ဖွံ့ထွားစွာဖြင့် ဆုယူနေသည့် ကျော်ဇေယျ သည် အရမ်းကြည့်ကောင်းနေပါ၏။

ဓာတ်ပုံတွင် ကျေနပ်စွာဆုယူနေသော ကျော်ဇေယျ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှ အပြီးနှင့် မျက်ဝန်းအစုံမှ အပြီးသည် ဓာတ်ပုံကြည့်မိသည့် ထိုက်ထိုက်ပင် ရင်ခုန်မိသည်။

လည်တိုင်အောက် ပန်းတန်းမှစ၍ ဆင်းသက်လာသော ရင်အုပ်မို့မို့၊ ဝမ်းဗိုက်သား ရှိုက်ဟပ်ပြီး အံ့စာတုံးများသဖွယ် ဝမ်းဗိုက်၏ဗယ်လီသား၊ ကြွက်သားဖုများ ထနေသည့် လက်မောင်းနှင့် လက်ချောင်း၊ လက်ဖဝါးထိ သွယ်ကျလာသော လက်တံ၊ အရင်းတုတ်ခိုင်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ခြေဖမ်းထိ ရှူးသွားသည့် ပေါင်တံ၊ ခြေတံတို့ကလည်း ထိုက်ထိုက်မှာ ခံစားရပါ၏။

တကယ်။

မှန်မှန်လေး ပြောစတမ်းဆိုလျှင် ကျော်ဇေယျ၏ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ထိုက်ထိုက်၏ ထာဝရငြိမ်သက်ခဲ့သော နှလုံးသားလေး ဘောင်ဘင်ခတ်ချင်သယောင် ဖြစ်သွားရသည်။

စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် အကြာကြီး ထိုက်ထိုက် ကြည့်နေမိသည်။

“ဦးလေးတူတော်မောင်က ဓာတ်ပုံထဲမှာ တော်တော်ကြည့်ကောင်းတယ်နော်”

“ဓာတ်ပုံဆိုတာ အရှိကိုအရှိအိုင်း ပုံတူရယူတဲ့ပစ္စည်းပဲ ထိုက်ထိုက်ရယ်”

ထိုက်ထိုက်က တဟင်းဟင်း အသံလေးထွက်အောင် ပင် ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ဦးလေးက ဦးလေးရဲ့တူကို အပြင်ဘက်မှာလည်း ဒီအတိုင်းကြည့်ကောင်းတာပဲလို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“ဆိုလိုချင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အပြင်ဘက်မှာလည်း ဒီအတိုင်း ပဲလို့ပြောတာပါ ထိုက်ထိုက်၊ ဒါပေမဲ့ လူလေးက ဘဝပေးကံမကောင်းရှာပါဘူးကွယ်”

“အိုး ... ဦးလေးကလည်းပြောရောမယ်၊ ဒီထက် ဘဝပေးကကောင်းရဦးမလား၊ ရုပ်လည်းချောတယ်၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်က အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့လည်း ရဦးမှာပဲဥစ္စာ”

ဦးဘအေးက ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“အိမ်တစ်ဆောင်ဟာ အကာနဲ့အခင်းရှိရုံနဲ့ အိမ်တစ်ဆောင်ပဲလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး သမီး”

ထိုက်ထိုက် မျက်မှောင်လည်း ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဦးလေး ... ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဟင်”

“အိမ်တစ်ဆောင်ဆိုတာ အကာနဲ့အခင်းသာ မဟုတ်ဘူး၊ အမိုးလိုတယ်၊ အိပ်ခန်း၊ စည့်ခန်း၊ မီးဖို၊ ထမင်းစားခန်း၊ ဘုရားခန်း၊ ဖိနပ်ချွတ်ခန်းတွေ ဖွဲ့စည်းဖို့လည်းလိုတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာရယ်လို့ ခိုင်မာတဲ့ခြံစည်းရိုးခတ်ဖို့လည်း လိုတယ်၊ သူ့နေရာနဲ့သူ လှလှပပဆေးသုတ်၊ အရောင်တင်ဖို့လိုတယ်၊ ပြီး အိမ်သုံးပစ္စည်း ပရိဘောဂတွေ နေရာအလိုက် ထားနိုင်ဖို့လည်းလိုတယ်၊ အိုကွယ် ... အများကြီးလိုတယ် ဆိုပါတော့၊ ဒီတော့ လူလေးဟာ ရုပ်ချော ပညာတတ်ရုံ လောက်ဟာ အကာနဲ့အခင်းသာရှိတဲ့ ကံဆိုးတဲ့လူလေးပါလို့ ဦးလေးက ဆိုလိုတာပါ”

“အဲဒီဦးလေးရဲ့တူ ကိုလူလေးဟာ ဘယ်လိုကံဆိုးတာလဲဟင်”

“လူလေးရဲ့မိခင်နာမည်ဟာ မကြွေတဲ့၊ တောမှာတော့ မယ်ကြွေ မယ်ကြွေလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ မယ်ကြွေဟာ ဦးလေးထက် နှစ်နှစ်ပိုပြီးကြီးတဲ့ ဦးလေးရဲ့ အစ်မအရင်းပဲ၊ မမယ်ကြွေဟာ မွေးလာလို့ နို့စို့အရွယ်ကတည်းက ကြွေရပ်လေးလို့ လှလွန်းလို့ မယ်ကြွေလို့ နာမည်ပေးခဲ့တာပဲ ထိုက်ထိုက်”

“ဟုတ်မယ်နော်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဦးလေးရဲ့တူတော်မောင် ကိုလူလေးဟာ ဓာတ်ပုံထဲမှာ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းရော ဆံပင်ရော သိပ်ကိုကြည့်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါ သူ့မိခင်နဲ့တူနေလို့ နေမှာပေါ့”

“အင်း ... လူလေးဟာ မမယ်ကြွေနဲ့တူတာတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုရင် မမှားပါဘူး ထိုက်ထိုက်”

“နို့ ... ကိုလူလေးရဲ့ဖေဖေကကော လူချောပဲလား”

ဦးဘအေးသည် ထိုက်ထိုက်၏ မေးခွန်းကြောင့် တွန့်ခနဲ လှုပ်သွားသည်ကို ထိုက်ထိုက်က နောက်မှ တွေ့လိုက်ရပါ၏။

“အင်း ... ဦးလေးက အစ်မမယ်ကြွေရဲ့ မောင်အရင်းလူလေးရဲ့ဦးလေးမို့ မမယ်ကြွေနဲ့လူလေးအကြောင်းပဲ ပြောပါရစေ၊ လူလေးရဲ့အဖေအကြောင်း ဦးလေး မပြောချင်ဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး၊ ဦးလေးဆန္ဒရှိတာကိုပဲ ဆက်ပြောပါ”

“မမယ်ကြွေနဲ့ လူလေးတို့သားအမိသားအဖ သုံးယောက်က ဧရစ်မြိုင်မှာနေတယ်၊ သူတို့ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်လေးနဲ့ပါပဲ၊ မမယ်ကြွေတို့လင်မယားက ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်ကြတယ်လေ၊ လူလေးငယ်ငယ်လေးတည်းက အဖေနဲ့အမေ ခရီးထွက်သွားရင် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ချက်ပြီး အိမ်စောင့်ရင်း ကျောင်းတက်ရခဲ့ရတဲ့ကလေးပါ၊ ဧရစ်မြိုင်မှာက အလယ်တန်းကျောင်းပဲရှိတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဦးလေးက ရှမ်းပြည်နယ်နဲ့ အထက်အောက် ကုန်ကားကြီးတွေမောင်းနေတယ်၊ ဦးလေးက တစ်ကိုယ်တည်းသမားဆိုတော့ အိုးအိမ်အတည်တကျ မရှိဘူး၊ ကားပေါ်မှာအိပ်၊ ကားပေါ်မှာပဲစား၊ ကားနားတဲ့ရက်ဆိုရင် ကားအုံနာအိမ်မှာပဲ နေလိုက်တယ်”

“အဲ ... လူလေး ရှစ်တန်းဖြေတဲ့နှစ်မှာ မမယ်ကြွေနဲ့ သူ့ယောက်ျားဟာ ကုန်ရေး၊ ကုန်ဝယ်သွားရရင်း ဘတ်(စ်)ကားမှောက်လို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပွဲချင်းပြီးသေကြတယ်လေ ...

“ဧရစ်မြိုင်ကို ဦးလေး လိုက်သွားရတာပေါ့၊ မမယ်ကြွေ လင်မယား ဈာပနကိစ္စတွေ၊ ရက်လည်ဆွမ်းတွေ သွတ်ပေးပြီးတဲ့နောက် ရွာကလူကြီးတွေကရော ဆရာတော်ဘုန်းကြီးကရော မိဘမဲ့လူလေးကို ရဟန်းဘောင်ဝင်ဖို့ ကိုရင်ဝတ်ဖို့ ပြောကြတယ်၊ သွေးအရင်းအချာဆိုလို့ ဦးလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာကိုး၊ ဧရစ်မြိုင်ဟာ မမယ်ကြွေရဲ့ဇာတိလည်းမဟုတ်ဘူး၊ လူလေးတို့အဖေရဲ့ဇာတိလည်း မဟုတ်

ဘူး၊ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ လင်မယားလာနေပြီး လူလေးကို မွေးခဲ့တာ၊ ဒီတော့ သွေးရင်းသားရင်း ဆွေမျိုးမရှိကြဘူး၊ လူလေးက မိဘမဲ့ကလေးပီပီ ဦးလေးကို ကပ်တော့တာပေါ့၊ လူလေးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးဟာ ဦးလေးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လား”

“သနားစရာနော် ဦးလေး”

“အင်းပေါ့ ထိုက်ထိုက်ရယ်၊ လူလေးဘဝဟာ သနားစရာမှ တကယ့်သနားစရာပါ၊ သူ့ခမျာ မျက်စိသူငယ်နဲ့ သင်္ကန်းစည်းရတော့မလို့ ဖြစ်နေတာတယ်၊ လူလေးရဲ့ဆန္ဒက သင်္ကန်းမစည်းချင်ဘူး၊ ကျောင်းဆက်နေချင်တယ်၊ ဇရစ်မြိုင်မှာလည်း အလယ်တန်းကျောင်းသားရှိတော့ လူလေးအဖို့ အတန်းကုန်သွားပြီလေ၊ ဒါကြောင့်လည်း ရွာက လူကြီးတွေက သင်္ကန်းဝတ်ပေးဖို့ ကြံကြတာ၊ လူလေးက ခေတ်ပညာတတ်၊ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးလေးကပဲ ကျုပ်တူကို ကျုပ်တာဝန်ယူမယ်ဆိုပြီး ဇရစ်မြိုင်က ခေါ်လာခဲ့တာပဲ ...

“တူလေးကို ခေါ်လာမှတော့ ဦးလေးက အိုးမရှိ အိမ်မရှိ အဝေးပြေးကားကို မောင်းလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရွှေတောင်ကြားလမ်းက ဦးမြဘူးအိမ်မှာ ဦးလေးဝင်လုပ်တယ်၊ တာမွေမှာ အိမ်ခန်းလေးငှားပြီး တူဝရီးအတူနေခဲ့တာပဲ၊ လူလေးက တာမွေ အထက်မှာ ကိုးတန်းကစပြီး နေခဲ့တာပဲ ထိုက်ထိုက်၊ လူလေးဟာ စာကိုကြိုးစားရှာပါ

တယ်၊ ဘယ်အတန်းမှာမှ စာမေးပွဲကျတယ်ဆိုတာ မရှိရာဘူး၊ သူ ဝါသနာထက်သန်တဲ့ အားကစားနဲ့ ကာယပညာဘက်မှာ အာရုံထားတယ်၊ သူ့ခမျာ အရွယ်ရောက်လာလို့ စက်မှုတက္ကသိုလ် စတုတ္ထနှစ် ကျောင်းသားဘဝသာ ရောက်လာတယ်၊ အပိုအလုပ်တွေ ဘာမှမရှိအောင် ထိန်းသိမ်းရှာတယ်၊ သူ့ဘဝကို သူနားလည်တာကိုး”

“အပိုအလုပ်တွေမရှိအောင် ထိန်းသိမ်းတယ်ဆိုတာရယ်၊ သူ့ဘဝ သူနားလည်တယ်ဆိုတာရယ်၊ အဲဒါက ဦးလေးဘာကိုရည်ညွှန်းပြောတာလဲ ဦးလေး”

ဦးဘအေးသည် ၎င်းစကား အဓိပ္ပာယ်အညွှန်းကို ထိုက်ထိုက်အားရှင်းမပြလိုပေ။

ဦးဘအေး အဓိကဆိုလိုချင်သည်မှာ သူ့တူ ကျော်ဇေယျသည် အရွယ်ရောက်နေသည့် လူပျိုတစ်ဦး ဖြစ်စေကာမူ၊ ချစ်သူထားခြင်းမျိုးမရှိရှာဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုမျှအထိ ထိုက်ထိုက်အား မပြောသင့်ဟု ဦးဘအေး ယူဆသည်။ ဦးဘအေး၏ပြောပြချက်များသည် မိမိတူနှင့် ထိုက်ထိုက်အား ဆွယ်စကားအဖြစ် ရောက်သွားလျှင်၊ မိမိသည် အိမ်ရှင်အလုပ်ရှင်အပေါ် သစ္စာမထားရာ ရောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။

ဦးဘအေးသည် စကားကို လျှော့ချလိုက်ပါ၏။
“ဪ ... လူလေးဟာ ဒီပြင်လူငယ်တွေလို ရုပ်ရမ်းကြည့်တာတို့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တာတို့၊ ဟိုအပျော် ဒီအပျော်

သွားတာတို့ဆိုတဲ့ အပိုအလုပ်တွေ မလုပ်ဘူးပေါ့၊ ထိုက်ထိုက်
ရယ်၊ သူများလို ငွေကိုင်ပြီး အပိုကြေးကုန်ပြီး ဆိုင်မှာ
မစားသင့်တာတို့၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး အပိုကြေးကုန်တာတို့ကို
လူလေးက ထိန်းတယ်လို့ပြောတာပါ။ သူ့ခမျာ ဦးလေး
ဒရိုင်ဘာရဲ့ဝင်ငွေနဲ့ ကျောင်းနေရတဲ့ဘဝကို အမြဲသတိရှိ
ရှာလို့ သူ့ဘဝသူ နားလည်ရှာတယ်လို့ ပြောတာပါ။”

“ဪ ... သူ့ခမျာ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဦးလေးရယ်”

ထိုက်ထိုက်သည် ကြားရသော စကားများကြောင့်
ဦးလေး၏ တူတော်မောင်အပေါ် ကရုဏာစိတ်ကလေးများ ဖြစ်လာ
ပေသည်။

ကရုဏာအကြင်နာမျက်လုံးဖြင့် မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာပုံး
မှ ကျော်ဇေယျ၏ပုံကို ထပ်မံကြည့်မိပြန်သည်။

ဪ ... အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး၏ ကရုဏာစိတ်၊
ကြင်နာစိတ်တို့သည် နှလုံးသားမေတ္တာ၏ မြစ်ဖျားခံရာများ ဖြစ်နေ
လေသလား။

မေခန့်နှင့် မေလီခ မြစ်လေးနှစ်သွယ် မြစ်ဖျားခံခြင်း
ကြောင့် ဧရာဝတီမြစ်ရေသည် ကျယ်ပြောနက်နဲစွာဖြင့် ဆယ်နှစ်
လရာသီပတ်လုံး ဟိုအဝေးကြီး မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းမှ နိမ့်ရာ
မြန်မာပြည်တောင်ပိုင်းသို့ စီးဆင်းခဲ့သည်မှာ အခွန်ရှည်လှပြီမဟုတ်
လား။

အိမ်ခြံထဲသို့ ကားဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့တွင် ဦးဘအေး
က ကားရပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဪ ... ဦးလေး၊ ဒီအားကစားမဂ္ဂဇင်းကို ထိုက်ထိုက်
ယူလိုက်မယ်နော်၊ ဒီက အလုပ်ဆင်းလို့ အပြန်မှာ ဦးလေး
နောက်ထပ်တစ်အုပ် ထပ်ဝယ်သွားပါလား”

“ရပါတယ် ထိုက်ထိုက်၊ ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဦးလေး”

ထိုက်ထိုက်က ငွေနှစ်ဆယ်ထုတ်ပေးကာ ဦးဘအေး
ရှေ့သို့ ချပေးခဲ့ပြီး၊ အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးလေး တက်ခဲ့တော့သည်။

❧ အခန်း(၉) ❧

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

ဦးဘအေးသည် ထမင်းစားသောက်ပြီး ပက်လက် ကုလားထိုင်၏လက်တန်းပေါ် လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ချရင်း ညောင်းလွန်းသောကြောင့် နှုတ်မှ စုတ်ထိုးသံထွက်သွားမိသည်။

“ဟင်း ... လေးဖေ ... ဘာလို့လဲဟင် ... နေမကောင်းဘူး လား”

ကျော်ဇေယျသည် ကြမ်းပေါ်ခင်းစားပွဲပိုင်းတစ်ခုဖြင့် စာကျက်နေရာမှ အပြေးလေးပင် ဦးဘအေးအနီး ရောက်လာပြီး ဦးဘအေး၏ နံဖူးကို သူ၏လက်ဝါးဖြင့် အုပ်စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး လူလေးရာ၊ လေးဖေ အလုပ်မျိုးက အညောင်းမိတယ်မဟုတ်လား၊ နည်းနည်းပါးပါးညောင်းတာ ပေါ့ လူလေးရာ”

“ဒီ ... ညောင်းရင် ပြောပေါ့ လေးဖေရာ၊ ကဲ ... ဖျာပေါ် မှာမှောက်၊ လူလေး နင်းပေးမယ်”

“မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ လူလေးရာ၊ မင်းခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ လေးဖေ ဘယ်မှာအနင်းခံနိုင်မှာလဲ၊ ပြီး ... လေးဖေက ခုနပ် ညစာ ထမင်းစားထားတာ”

“ဒါဆို နှိပ်ပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျော်ဇေယျသည် ဦးဘအေး၏ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ တွဲလဲချထားသော ခြေသလုံးကို နှိပ်ပေး သည်။ အားအင်ကောင်းသောလူလင်မို့ ကျော်ဇေယျ၏လက်ချောင်း များနှိပ်ချက်သည် အညောင်းကြောများကို ထိမိပါ၏။

ထိုထက်မှာမူ တူတော်မောင် လူလေးက ဂရုတစိုက် ပြုစုနှိပ်နယ်သည်ကို ဦးဘအေး ရင်ထဲတွင် လှိုင်းဂယက်ထအောင် ပီတိဖြစ်ရပါ၏။

“အခုမောင်းတဲ့အိမ်မှာ လေးဖေ တအားကြီး မနားမနေ မောင်းပေးနေရလားဟင်”

“မမောင်းရပါဘူး လူလေးရာ၊ အဓိက သူတို့သမီးလေးကို မင်္ဂလာဒုံဆေးတက္ကသိုလ် လိုက်ပို့ရတာရယ်၊ ကြိုရတာရယ် အဓိကပဲ၊ ကျန်တာတွေက အသွားအလာ နည်းကြပါတယ်၊ ဒီနေ့ဆို ဘဏ်မှာ ငွေထုတ်သွားတာရယ်၊ လူနာသတင်းပေး သွားတာရယ်ပဲ မောင်းပေးရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူလေးရာ”

ဦးဘအေးက စကားကို ခက်မပြောဘဲရပ်ထား သည်။

“ဒရိုင်ဘာဆိုတာ ကားမောင်းလို့ညောင်းတဲ့ဒရိုင်ဘာတွေရှိ သလို ကားမမောင်းရလို့ ညောင်းတာမျိုးလည်း ရှိတယ် လူလေးရာ”

“ဟာ ... လေးဖေစကားက ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ ကားမောင်းလိုညောင်းတယ်လည်းပြောရဲ့၊ ကားမမောင်းရလို့ညောင်းတယ်လည်းပြောရဲ့နဲ့”

ဦးဘအေး ရယ်လိုက်သည်။

ဧရစ်မြိုင်မှာ လူလေးကို ခေါ်လာကတည်းက ဦးလေးလိုတစ်ဖုံ၊ ဖခင်လိုတစ်သွယ်၊ မေတ္တာရော စေတနာရော ထားခဲ့သည်မို့ သူ့ကိုယ်သူ ‘လေးဖေ’ဟု ဦးဘအေးက ကင်ပွန်းတပ်ခေါ်ခိုင်းပေသည်။

ဟိုယခင်က အစ်မမယ်ကြွေ မကွယ်လွန်မီက ဦးဘအေးကို ကျော်ဇေယျက ဦးလေးတော်သည်မို့ ချစ်စနိုး ‘လေးလေး’ဟု ခေါ်ရခြင်းကို ကျော်ဇေယျကိုယ်တိုင် ခံစွင်းတွေ့နှစ်သက်ပါ၏။

ကျော်ဇေယျကိုတော့ သူ့မိဘများ အမြဲခေါ်လေ့ရှိသည့် ‘လူလေး’ဟုပင် ဦးဘအေးက ဟိုတုန်းကလည်း ခေါ်သည်။ ယခုလည်း ဒီအတိုင်းပင် ခေါ်ပေသည်။

“ဒီလိုကွ လူလေးရ၊ ဟိုတုန်းက ကုန်တင်ကားကြီးတွေ မောင်းရတာ မြန်မာပြည်အထက်နဲ့အောက် မောင်းရတယ်၊ မိုးလင်းကတည်းက စ၊မောင်းတာ စားချိန်သောက်ချိန်လေး ခဏတစ်ဖြုတ်နားပြီး ညမိုးချုပ်ထိ တမောင်းတည်းမောင်းရတော့ ညောင်းတယ်ကွ၊ အခုအိမ်ကျတော့ ကားမောင်းရတာနည်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်များသွားမလဲ၊ ဘယ်အချိန်ခေါ်မလဲဆိုပြီး ထိုင်စောင့်ရတာကြာတော့လည်း ညောင်းတာပဲလူလေးရ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီရိုင်ဘာဆိုတာ မောင်းလွန်းလို့

ညောင်းတာရှိသလို မမောင်းရဘဲလည်း ညောင်းတယ်လို့ လေးဖေက ပြောတာ”

“အင်းလေ ... လေးဖေ ပြောတာကလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ နေ့ခင်း နေ့လယ် လေးဖေမှာ အညောင်းပြေ ခြေဆန့်လက်ဆန့် တစ်ရေးတစ်မောလေးတောင် မလှဲရ၊ မအိပ်ရနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး လေးဖေရာ၊ ကျွန်တော် ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့လည်း သိပ်မကြာတော့ပါဘူး၊ နောက်ထပ် နှစ်နှစ်ခွဲသုံးနှစ်ပေါ့၊ အဲဒီအခါကြာရင် လေးဖေ နားပေတော့၊ လေးဖေ ဘာမှ မလုပ်စေရဘူး၊ အိမ်ဦးခန်းမှာ ထိုင်ပြီးစားပေတော့”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... သာဓုပါမောင်ရာ၊ သာဓုပါ၊ လေးဖေမှာ ဆန္ဒတစ်ခုလည်းရှိတယ် လူလေးရ၊ လူလေးဘွဲ့တွေဘာတွေရပြီး အလုပ်အကိုင် အတည်တကျဖြစ်ရင် လေးဖေက ရဟန်းဘောင်ဝင်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူးလေ၊ ဒါဆို လူလေးလည်း ရဟန်းတကာဖြစ်မယ်၊ ပစ္စည်းလေးပါးဒါယိကာ ဖြစ်မယ်၊ ကုသိုလ်ပိုရတာပေါ့ကွာ”

တူဝရီးသားအဖ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ပီတိဖြစ်ရပါ၏။

“ဒါထက် ... အခု လေးဖေ မောင်းနေတဲ့အိမ်က မိသားစုက ကော လေးဖေအပေါ် ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်ကြရဲ့လားဟင်”

“မဆိုးပါဘူး လူလေးရ၊ အဲ ... ဦးပန်းမောင်နဲ့ ထိုက်ထိုက်က လေးဖေအပေါ် မဆိုးပါဘူးဆိုတာထက် တော်တော်ကောင်းရှာတယ်လို့ ပြောရမလားပဲ၊ လေးဖေကို သူတို့နဲ့ တန်းတူရည်တူ နေရာပေးဆက်ဆံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူဆို

တာ သူ့နေရာနဲ့သူ နေတတ်ရတယ်၊ စားတတ်ရတယ်လူလေး၊ မျက်နှာသာပေးလို့ ရွှေရေးပန်းကန်တက်ရင် တာရှည်ကျတော့ အမြင်မကြည်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဦးပန်းမောင်နဲ့ ထိုက်ထိုက်ကို လေးဖေက အလုပ်ရှင်အနေနဲ့ လေးလေးစားစားပဲ ဆက်ဆံပါတယ်၊ နေရာပေးတိုင်း မယူပါဘူး လူလေးရ”

“နေဦး ... လေးဖေ ပြောတဲ့အထဲမှာ ဦးပန်းမောင်နဲ့ ထိုက်ထိုက်က ကောင်းတယ်ဆိုတော့ ဦးပန်းမောင်ရဲ့ဇနီး ထိုက်ထိုက်ရဲ့မိခင်က လေးဖေအပေါ် မကောင်းဘူးလားဟင်”

“မကောင်းဘူးတော့မဟုတ်ဘူး လူလေးရ၊ တခြား ဘယ်အိမ်မှာသွားလုပ်လုပ်၊ အိမ်ထောင်ဦးစီး အိမ်ရှင်မတွေရဲ့ ဆက်ဆံပုံများဟာ အခု ဦးပန်းမောင်ရဲ့ဇနီး ထိုက်ထိုက်တို့ရဲ့ မေမေဆက်ဆံပုံမျိုးပဲ ရှိမှာပဲ၊ လူတန်းစားခွဲခြားချင်တဲ့စိတ် ဓာတ်လေးကလွဲရင် ဒေါ်သီတာဟာလည်း လေးဖေအပေါ်မှာ အထိုက်အလျောက် စေတနာလေးမျိုးတော့ ရှိရာထဲတယ်၊ လေးဖေ ဆိုလိုတာက ဒေါ်သီတာမကောင်းဘူးလို့ မဆိုလိုဘူး၊ ဦးပန်းမောင်နဲ့ ထိုက်ထိုက်က လေးဖေအပေါ် သိပ်ကောင်းတယ်လို့သာ ဆိုလိုတာ”

ဦးဘအေးသည် လူလေးကျော်ဇေယျက ခြေသလုံးပေါင် စသည်တို့ကို နှိပ်ပေးခြင်း၊ ခြေချောင်းလေးများကို ချိုးထားခြင်းများအတွက် အညောင်းပြေသည်မပြေသည်အပထား၊ ကျေနပ်မှုတွေ ပီတိတွေတော့ ဝေဆာနေပါ၏။

“ထိုက်ထိုက်ဆိုတဲ့ သူတို့သမီးလေးက ပညာရေးမှာ တော်တော်ထက်တယ် ထင်တယ်နော် လေးဖေ၊ ဆရာဝန်လှိုင်းရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားသင့်သလောက် ကြိုးစားခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်လှိုင်းဝင်တဲ့အမှတ်မမီဘဲ စက်မှုအမှတ်ပဲဝင်တာ ကြည့်ပေါ့”

“အင်း ... ထိုက်ထိုက်ဟာ သိပ်ကိုတော်ပါတယ် လူလေး၊ သူ့ပညာရေးမှာ တော်တယ်ဆိုတာကတော့ အခြေအနေကလည်းပေးသကဲ့၊ လူလေး ဆယ်တန်းတုန်းက သူများလို ကျူရှင်တွေဘာတွေမှ မတက်နိုင်တာ၊ ထိုက်ထိုက်တို့ကျတော့ ဘာသာစုံကျူရှင်ယူနိုင်တဲ့ အခြေအနေနဲ့ပဲ လူလေးရယ်၊ ဒါတွေ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ဘုရားကလည်း ဟောသားပဲ၊ ကံ ကံ၏အကျိုးတဲ့”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး လေးဖေရ၊ ဒီကောင်မလေး တော်တယ်ဆိုတာကိုသာ ပြောတာ”

“အေး ... တော်တာတော့မပြောနဲ့၊ ပညာရေးမှာ တော်တာတွေဘာတွေတော့ လေးဖေလည်း သိပ်နားမလည်ဘူး၊ ရုပ်ကလေးချောသလောက် သဘောထားလေးဖြူစင်ကောင်းမွန်တဲ့နေရာမှာတော့ သူ့အရွယ် မိန်းကလေး၊ သူ့မိဘအခြေအနေမျိုး မိန်းကလေးထဲမှာ ရှားတာအမှန်ပဲ၊ အကျင့်စာရိတ္တပိုင်းမှာကြည့်ဦး၊ ဘာတစ်ခုမှ အပိုတွေ ဟေးလားဝါးလားတွေ မရှိဘူး၊ ကျောင်းတက်မယ်၊ စာကျက်မယ်၊ အားကစားလေ့ကျင့်မယ်၊ ဒါပဲ”

“ဩ ... ဩ ... သူက အားကစားဝါသနာပါသလား”

“ပါပါ၊ ဗျာ၊ တစ်ပတ်ကို တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာနေ့၊ ညနေတိုင်း ဘောက်ထော်က ဆရာမကြီး ဒေါ်ရည်မွန်ဆို သွားလေ့ကျင့်တယ်။ အဲ ... စပ်မိလို့ပြောရဦးမယ်။ ဟိုတစ်နေ့က လူလေးဆုယုတဲ့ပုံ မျက်နှာဖုံးနဲ့ အားကစားမဂ္ဂဇင်းဟာ လေးဖေ နောက်ထပ်တစ်အုပ် ထပ်ဝယ်ရတာ”

“ဘာလို့ နောက်ထပ်တစ်အုပ် ဝယ်ရတာလဲ၊ လေးဖေပြောတာ မရှင်းလိုက်တာ”

“ဒီလိုလေကွာ ... ပထမတစ်အုပ်ဝယ်ပြီး ကားဒက်(ရ်)ဘုတ်ပေါ်တင်ထားတာကို ကျောင်းကြိုအပြန်မှာ ထိုက်ထိုက်ကလမ်းတွေတယ်။ လေးဖေဆီကတောင်းကြည့်တယ်။ လေးဖေကို အားကစားဝါသနာပါလို့ မဂ္ဂဇင်းလာဝယ်တာလားလို့ မေးတယ်။ လေးဖေက တူတော်မောင်ရဲ့ မျက်နှာဖုံးနဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်မို့ ဝယ်လာတဲ့အကြောင်းပြောပြတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို ထိုက်ထိုက်က ယူထားလိုက်ပြီး ငွေနှစ်ဆယ်ထုတ်ပေးတယ်။ လေးဖေ နောက်ထပ်စာအုပ်တစ်အုပ် ထပ်ဝယ်ပါတဲ့ ဒါကြောင့် လူလေးဖို့ နောက်ထပ်စာအုပ် ထပ်ဝယ်ရတာ”

စကားအဆုံးမှာ ဦးဘအေးက အနှိပ်ရပ်ရန် လက်ကားပြပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်သည်။

ညရစ်နာရီထိုးပြီးပြီမို့ လေးဖေ ပြန်ကြွအတိုင်း ဘုရားစင်ရှေ့ သွားထိုင်ကာ ကန်တော့သည်။ ပုတီးစိပ်သည်။

ပုတီးစိပ်ပြီးလျှင် လေးဖေ အိပ်ရာဝင်တော့မည်။ လေးဖေက နံနက်စောစော အလုပ်ဆင်းရသည့်

အိပ်ရေးပျက်မခံပေ။

ကျော်ဇေယျသည် စားပွဲပိုင်းတွင် ဆက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

ညဆယ်နာရီအထိ စာဖတ်စာကျက်နေကျမို့ စာအုပ်များကို ဆက်ကိုင်သည်။

သို့သော် ...

ကျော်ဇေယျ ခေါင်းထဲသို့ ထူးထူးခြားခြား တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးသော ထိုက်ထိုက်၏အတွေး ဝင်ရောက်လာသည်။

လူတွေ၏စိတ်တွင် အညှာဆိုသည်မှာ ရှိတတ်ပါ၏။

အထာဆိုသည်လည်း ရှိတတ်သည်ပင်။

ဥပမာ ... အင်မတန် စိတ်ဓာတ်ကြမ်းပြီး လူသတ်ဓားပြတိုက် ရက်စက်လွန်းသော လူဆိုးကြီးတစ်ဦးသည် သူ့သားသမီးအပေါ်တွင် အလွန်ကြင်နာတတ်သူမျိုး ဖြစ်နေခြင်းမျိုး။

ထိုလူဆိုးကြီးကို အနိုင်ယူလိုလျှင် ဓားရေး၊ လှံရေး၊ သတ်ပတ်ရေးတို့ဖြင့် မယှဉ်ပြိုင်ဘဲ သူ့သားသမီးအပေါ် ကိုယ်က နိုင်ကွက်လေးတစ်ကွက် ကိုင်လိုက်ရုံနှင့် ပါးပြင်းကျ အစွယ်ကျိုး ခြံနှယ် အလျှော့ပေး အရုံးပေးသည်မျိုးဖြစ်ပါ၏။

ဤသည်ပင် အညှာနှင့်အထာ ဖြစ်ပေသည်။

ယခုလည်း ကျော်ဇေယျသည် အညှာကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သလို ထိုက်ထိုက်အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှုလေး ရှိသွားသည်။

မိမိဆုယုနေသည့် မျက်နှာဖုံးပါ မဂ္ဂဇင်းကို ထိုက်ထိုက်က ယူထားလိုက်ခြင်းသည် ထိုက်ထိုက်အပေါ် ကျော်ဇေယျအာရုံမထားဘဲ မနေနိုင်သော အချက်တစ်ချက်။

ပြီး ... လေးဖေ ပြောပြထားခဲ့သည်မှာ ထိုက်ထိုက်၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကျခဲ့သည်ကို လေးဖေက ကောက်ယူလိုက်ပေးရာမှ အစ ထိုက်ထိုက်တို့အိမ်တွင် လေးဖေ အလုပ်ရခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ အလုပ်ရပြန်တော့လည်း ထိုက်ထိုက်က လေးလေးစားစား ဦးလေး သားချင်းကဲ့သို့ ဆက်ဆံသည်ဟုဆိုပြန်သဖြင့် ကျော်ဇေယျ ရင်ထဲ ကျေနပ်ရပြန်သည်။

ကျော်ဇေယျ၏ ပညာဆုံးခန်းတိုင် သင်ကြားရေးမှာ လေးဖေ အလုပ်ကောင်းရရှိနေမှသာ အဆင်ပြေမည်။ ယခု အလုပ် ကောင်းကောင်းရရှိမက လေးဖေ လုပ်ရကိုင်ရသည်မှာ စိတ်ချမ်း သာသည်ဆိုသည်မှာ ထိုက်ထိုက်ကြောင့်ပါလားဟူသောတစ်ချက်။

ယင်းအချက်များကြောင့် မည်သည့်မိန်းကလေး တစ်ဦးတလေအပေါ်မှာမှ အာရုံမထားသော ကျော်ဇေယျသည် မမြင်ဖူးသေးသော ထိုက်ထိုက်အပေါ် အာရုံထွေပြားစိတ်ဝင်စား ကာ သုမအကြောင်းကို စာကြည့်ပျက်ခံကာ တွေးနေမိတော့သည်။

⇨ အခန်း(၁၀) ⇩

တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။

ထိုက်ထိုက်တို့၏ အေးရိပ်ငြိမ်သို့ လှဲဝင်းရောက်လာ သည်။

လှဲဝင်းသည် ကျောင်းတွင် ထိုက်ထိုက်နှင့်အတွဲ အများဆုံးသော သူငယ်ချင်းဖြစ်ပါ၏။

လှဲဝင်းအကျင့်က ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် သူ ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းများမှ စိတ်ကူးပေါက်သော သူငယ်ချင်း အိမ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်တတ်သည်။

ထိုက်ထိုက်တို့ အေးရိပ်ငြိမ်သို့လည်း တစ်လကြာ ဘစ်ခေါက် စသဖြင့် လာနေကြဖြစ်သည်။

ယနေ့လည်း လှဲဝင်း နံနက်ပိုင်းမှာပင် ထိုက်ထိုက်တို့ အိမ်သို့ရောက်လာသည်။

ထိုက်ထိုက် ဝမ်းသာရပါ၏။

ထိုက်ထိုက်က လှဲဝင်းလို အိမ်လျှောက်လည်လေ့မရှိ သော်လည်း မိမိထံသို့ ရင်းနှီးခင်မင်သည့် လှဲဝင်းလိုသူငယ်ချင်း

လာလည်လျှင် ဝမ်းသာတတ်သည်။ လိုက်လံဖော်ရွေစွာ ကြိုဆိုမည်ခံ
တတ်သည်။

“လာ ... မိလဲ့ တို့ လမ်းထိပ်ထွက်ပြီး မုန့်ဟင်းခါး
စားရအောင်”

လဲ့ဝင်း လာတိုင်းလည်း တိုက်ထိုက်က ယင်းသို့
လမ်းထိပ်အတူသွားပြီး မုန့်ဟင်းခါး၊ ကြာဆံကြီး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ
စသဖြင့် ထွက်စားလေ့ရှိသည်။

“ဒီနေ့ နင်တို့ဦးလေး ဦးဘအေးကြီး မတွေ့ပါလား၊
ကားထုတ်ထားတာလည်း မမြင်ဘူး”

“တနင်္ဂနွေနေ့ အခါကြီးရက်ကြီး လပြည့်နေ့မျိုး ဆိုရင်
ဦးလေး ဦးဘအေးက အနားယူတယ် မိလဲ့ရဲ့”

“အံ့မာလေး ကြီးကျယ်လိုက်တာ”

“ဟဲ့ ... ဖေဖေကိုယ်တိုင်က အနားပေးတာ မိလဲ့ရဲ့၊
နားလည်း နားဦးမှပေါ့ဟယ်၊ တစ်ပတ်မှာ ခုနစ်ရက်ရှိတာ
တစ်ရက်တော့နားမှ ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းမှာပေါ့၊
ဦးလေးခမျာ အသက်လည်း ကြီးရှာပါပြီဟယ်”

“ဟင် ... နင်ကလည်း ဦးလေး ဦးဘအေးကြီးကို စေတနာ
ပိုတယ်နော်၊ ဒါထက် သူ့တူတော်မောင်အကြောင်း ဘာ
ထပ်ပြောသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှ ထပ်မပြောဘူး၊ ဦးလေးဦးဘအေး
က သူ့တူအကြောင်း ပြောလေ့မရှိပါဘူး”

“ဟိုတလောက သူ့တူအကြောင်းတွေ ဦးလေးဦးဘအေးက
ပြောလို့ပဲ နင်က ငါ့ကိုပြန်ပြောပြတယ်မဟုတ်လား မိထိုက်”

“အေး ... အဲဒါက ငါကမေးလို့ ဦးလေး ဦးဘအေးက
ပြောပြတာ၊ သူ့ဟာသူတော့ ဦးလေးဦးဘအေးက သူ့တူ
အကြောင်းသာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ စပြောတဲ့
အကျင့်မရှိဘူးဟဲ့၊ အင်မတန်နှုတ်စောင့်စည်းတယ်”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါနဲ့ နင် သူ့တူ ကိုကျော်ဇေယျဆို
တာကို အပြင်ဘက်မှာ မြင်ဖူးပြီလား”

“ဟေ့အေး ... မမြင်ဖူးသေးပါဘူး”

စကားတပြောပြောနှင့် နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာ
ကြသည်။

ထိုက်ထိုက်စိတ်ထဲတွင် လဲ့ဝင်းသည် ဘာကြောင့်များ
ဦးလေးဦးဘအေးတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်အကြောင်းကို စကားကြော
ရှည်ရှည်ဖြင့် ပြောနေပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ပြီး ... ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ကျော်ဇေယျအကြောင်း
စပ်မိ၍ ပြောပြဆိုလျှင် ထိုက်ထိုက်ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည်မသိ
သော ခံစားမှုကလေးတစ်မျိုး ခံစားရသည်။ ယင်းခံစားမှုမျိုး
ရှေးမဆွက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးခဲ့စကောင်း။

“အေး ... ကိုကျော်ဇေယျကို နင် အပြင်မှာ မမြင်ဖူးတာပဲ
ကောင်းတယ်ဟဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

လဲ့ဝင်းက မပြောသေးမီ သူမ၏ပခုံးလေးကို တွန့်ပြ
လိုက်သေးသည်။

“ဘာလို့ရမလဲ နင် ကျော်ဇေယျကိုတွေ့ရင် နဂိုပုံမှန်စိတ်
တွေ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်”

“မဆိုင်လိုက်တာဟယ်”

“နင် အပြောမကြီးနဲ့ မိထိုက်၊ သူ့ဓာတ်ပုံကို စာအုပ်မျက်နှာဖုံးမှာတွေ့ပြီး သူ့အကြောင်း ဦးလေး ဦးဘအေး ပြောသလောက် သိရတာနဲ့တောင် နင် သူ့ကို ကရုဏာသက်စိတ် ကြင်နာစိတ်တွေ ဝင်တယ်ဆိုတော့ ...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“စာဆိုတစ်ခုရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ချစ်ခြင်းအစ သနားခြင်း ကဆိုတာလေ၊ နင်ဓာတ်ခံစိတ်ကိုက သူ့ကို သနားနေတော့ သူ့ကို တကယ်အပြင်မှာမြင်တာနဲ့ နင် ချစ်သွားနိုင်တယ်”

“အယ် ... ကောင်မ၊ သနားတိုင်း ချစ်ရမှာလားဟယ်၊ သနားတယ်ဆိုတာက ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဟာ သနားစရာတွေ ဖြစ်လာတာဆိုရင် ကျော်ဇောယူသာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို သနားမိမှာပဲဟာ”

“အပြောမကြီးနဲ့ မချော၊ ငါဆိုလိုတာက သနားတိုင်း ချစ်သွားတယ်လို့မဆိုလိုဘူး၊ ဓာတ်ခံစိတ်က သနားစိတ်ရှိနေပြီး လူကိုတွေ့ရတော့လည်း ချစ်ချင်စရာတွေရှိနေတဲ့ လူဆိုရင် လွယ်လွယ်နဲ့ချစ်သွားနိုင်တာကို ဆိုလိုတာ”

ထိုက်ထိုက် မျက်မှောင်လေးကြွတ်ပြီး လဲဝင်းကို စွေစောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“နေပါဦး ... နင်ပြောနေတာတွေက ထူးခြားနေသလိုပါလား မိလဲ၊ ဘာကိစ္စ ဦးလေး ဦးဘအေးရဲ့တူတော်မောင် အကြောင်း နင် ဒီလောက်တောင်ပြောနေတာလဲ”

“ဟဲ့ ... ဒီအကြောင်းပြောချင်လို့ နင့်ဆီ ငါတမင်လာခဲ့တာပဲ မိထိုက်၊ အမှန်တော့ ဒီတနင်္ဂနွေမှာ နင့်ဆီ ငါလာဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး၊ အေးမိအောင်နဲ့ ချိန်ထားတာ”

“နေပါဦး ... နင်က ကိုကျော်ဇောယူကို နင်ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးလာလို့လား”

“အေးပေါ့၊ ဒါကြောင့်ပေါ့”

“အဲ ... တကယ်ပြောနေတာလား၊ ဘယ်တုန်းက တွေ့တာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး တွေ့ခဲ့တာလဲ၊ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်း မိထိုက်၊ နင့်လျှာ ခလုတ်တိုက်မိမယ်”

“ကြည့် ... ကောင်မ”

လဲဝင်း ရယ်သည်။

ထိုက်ထိုက် ရှက်သွေးလေးများ ဝင်ရပါ၏။ သို့သော် ထိုက်ထိုက်သည် ဆက်၍ မေးမိပေသည်။

“သူ့ကို နင်စုံစမ်းပြီး သိတာလား၊ ဘယ်လိုသိတာလဲ မိလဲ၊ သောကြာနေ့ကထိ နင်နဲ့ငါ ကျောင်းမှာတွေ့ခဲ့သေးတာ၊ နင် ဘာမှမပြောဘူး၊ ဘာလဲ ... မနေ့က စနေနေ့မှာ တွေ့ခဲ့တာလား”

“ပြောပါမယ် မိထိုက်ရယ်၊ ပြောချင်လို့ တမင်လာတာပါဆိုမှ၊ နင့်ဟာက ဘာဆိုလဲ ညာဆိုလဲနဲ့ ပါးစပ်ကသာပြောနေတာ၊ အခု ကိုကျော်ဇောယူကို ငါတွေ့တယ်ဆိုတာနဲ့ နင် အငမ်းမရ မေးလိုက်တာ”

“ဟယ် ... နင့်ဟာက ငါ့ရှက်သွားပြီ၊ မပြောချင်လည်းနေတော့ဟာ မိလဲ့”

“ကဲပါလေ၊ မုန့်ဟင်းခါးလေး အဝင်ဖြောင့်အောင် ငါပြောမယ်၊ နားထောင်”

လဲ့ဝင်းက ဆက်ပြောပြပါ၏။

“မနေ့က ငါ အောင်ဆန်းကွင်းရောက်သွားတယ်၊ နင် သိသားပဲ၊ ငါက နင့်လို ကြေးကြီးပေးပြီး ဆရာမကြီးဒေါ်ရည်မွန်ဆီမှာ သွားနိုင်တာမှမဟုတ်တာ၊ အောင်ဆန်းကွင်းက ဌာနဆိုင်ရာ အားကစားအဖွဲ့မှာသာ စာရင်းဝင်နိုင်တာ၊ အေး ... မနေ့က နည်းပြဆရာမကြီး ဒေါ်ချိုဆီ ငါသွားတာ၊ ဒေါ်ချိုဆီမှာ သူ့ကိုတွေ့တာ”

“သူက ဒေါ်ချိုဆီ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒေါ်ချိုနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

“ဟဲ့ ... ဒေါ်ချိုရဲ့ယောက်ျားကလည်း အောင်ဆန်းကွင်းမှာ ပြေးခုန်ပစ်သင်တန်း နည်းပြဆရာပဲလေ၊ ဆရာခိုင်တဲ့ နင် ကြားဖူးမှာပါ”

“အင်း ... ကြားဖူးတယ်”

“အေး ... ကိုကျော်ဇေယျက ဆရာခိုင်ရဲ့တပည့်ပဲ၊ ဆရာခိုင်က ကျော်ဇေယျကို လက်ရွေးစင်စာရင်းသွင်းထားတာ၊ မနေ့က ဆရာခိုင်က ကိုကျော်ဇေယျကို မီတာရှစ်ရာပြေးပွဲမှာ အစမ်းဝင်ပြေးဖို့ ကိုကျော်ဇေယျကို ခေါ်တွေ့တာတဲ့၊ ငါရောက်သွားတော့ သူတို့အချင်းချင်း စကားပြောနေတာ ငါတွေ့တယ်၊ ဆရာခိုင်နဲ့ စကားပြောနေတဲ့သူကို မြင်လိုက်

တာနဲ့ အားပါး ဒီလူ အရမ်းကြည့်ကောင်းပါလား၊ ဆရာခိုင်က တစ်ခါတလေ စကားအရွန်းဖောက်လိုက်ရင် ဒီလူ ပြုံးလိုက်ရယ်လိုက်တဲ့အခါ သူ့နှုတ်ခမ်းပွင့်သွားရုံနဲ့ သွားစွယ်လေးနှစ်ချောင်း ပေါ်လာပုံက မြင်ရသူ ဘဝင်ခိုက်အသည်းယားစေပါလားလို့ ငါ့ရင်ထဲ အဲဒီလို ခံစားလိုက်ရတယ်”

“ဒါဆို နင် ဘဝင်ခိုက်ပြီး အသည်းယားခဲ့တယ်ပေါ့”

“ဩ ... ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်လေးနဲ့လား လာမေးနေသေး၊ ခိုက်လာတယ်ဟေ့၊ အသည်းယားလာတယ်ဟေ့၊ ခိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ အသည်းယားခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောနေတာပဲဟာ”

ထိုက်ထိုက် ရယ်သည်။

“ကဲ ... ဆက်ပြော၊ ဒါဖြင့် ...”

“ခိုက်ပေ အသည်းယားပေမယ့် အဲဒီလူ ဘယ်သူဟယ်ဝါ မုန်း ငါမသိသေးဘူးလေ၊ ဆရာမဒေါ်ချိုကိုလည်း မမေးရဘူးလေ၊ ကိုယ့်ကို အထင်သေးသွားမှာ စိုးရသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ဆရာခိုင်နဲ့ သူတို့ပြောတဲ့ စကားတွေကို ငါက နားတစ်ဖက်စွင့် နားထောင်ထားတယ်၊ ဆရာခိုင်ပြောတဲ့အထဲမှာ ဒီလူနာမည် ကျော်ဇေယျဆိုတာရယ်၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကဆိုတာရယ်ပါလာတယ်၊ နဲဒီနောက် အဲဒီလူက ပြန်ပြောတဲ့အထဲမှာ အားကစားပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့ခြမ်းဖို့ သူ့အနေနဲ့ သိပ်မတတ်နိုင်ဘဲ၊ သူ့ဦးလေးဒရိုင်ဘာ ကျောင်းဝားပေးလို့ နေရတဲ့အကြောင်း မိဘမဲ့ဖြစ်ကြောင်းတွေ ပါလာတယ်လေ၊ ဒီတော့ ဒီလူဟာ ဦးလေး ဦးဘအေးရဲ့တူတော်မောင်

ကျော်ဇေယျဆိုတာ သေချာပြီပေါ့၊ တခြား ကျော်ဇေယျ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ မိထိုက်”

“နင့်နယ် မိလဲ့ရယ် ... မဂ္ဂဇင်းက မျက်နှာဖုံးကို ငါပြထား သားနဲ့ မြင်တာနဲ့ ကျော်ဇေယျမှန်း သိသင့်တာပေါ့”

“ဟဲ့ ... ဓာတ်ပုံကြည့်ရုံနဲ့ မျက်စိထဲမှာ အလွတ်ဘယ်စွဲ သွားမလဲ၊ နောက်ပြီး ဓာတ်ပုံထဲမှာက ပြိုင်ပွဲဝင်ဝတ်စုံနဲ့ အခုအပြင်မှာက လည်ကတုံးရှုပ်အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ချည်လုံချည် အနက်ပေါ်မှာ အဖြူစင်းနဲ့ မြန်မာဆန်နေတယ်၊ ပြီး ဓာတ်ပုံထဲမှာ ဆံပင်တွေဖုရီဖရဲနဲ့ အပြင်မှာတွေ့တော့ ဆံပင် အလယ်ခွဲနဲ့ ဒီမှာ မိထိုက် နင့်လူက ဓာတ်ပုံထဲမှာထက် အပြင်မှာ ပိုပြီးတောင် ကြည့်ကောင်းနေသေးတယ်ဟယ်”

“အိုး ... ဘာကိစ္စ ငါ့လူလို့ နင်ပြောတာလဲ၊ သူနဲ့ငါ မြင် တောင် မမြင်ဖူးသေးတာ”

“နင် တကယ်နော်၊ နင့်လူမဟုတ်ရင် ငါ့လူလုပ်စစ်လိုက် ရမလား၊ ငါ တကယ်ခိုက်လာတာနော် မိထိုက်”

“လုပ်ချင်လုပ်လိုက်ပေါ့”

ထိုက်ထိုက် ပြောပုံလေးတွင် ဒေါသသံလေး ပါသွား သည်။ သံတိုသံပြတ်နှင့်လည်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြည့် ... ငါ့လူ လုပ်လိုက်ရမလားဆိုတာနဲ့ နင် ကျွဲဖြီး တိုသွားပြီ၊ ဟင်း ဟင်း ... ငါသိတယ်နော် မိထိုက်၊ နင် မျက်နှာဖုံးဓာတ်ပုံတွေပြီးတဲ့နောက် မဂ္ဂဇင်းတကိုင့်ကိုင့်နဲ့ နင်ပြောကတည်းက နင့်မျက်လုံးထဲမှာ ငါတွေ့တယ်၊ ငါ မြင်တယ်”

“နင်က ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ ဘာတွေမြင်တာလဲ”

“မျက်လုံးဆိုတာ နလုံးသားရဲ့နီမိတ်ပုံ အရိပ်ပုံပဲ မိထိုက် ရယ်၊ နင် မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံး မြင်ကတည်းက ဦးလေး ဦးဘအေးရဲ့လူလေးကို သနားတာရော ဘာရောတွေ နင့် ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာ ဖြစ်နေမှန်း နင့်မျက်လုံးကပြနေတာပဲ”

“ကဲ ... ရှည်မနေနဲ့ မိလဲ့၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရောက်ပြီ၊ ဒီပြင်ဟာတွေ အားလုံးမေ့ပစ်လိုက်၊ စားတဲ့အခါ အရသာ ရှိအောင် အစားကိုပဲ အာရုံပြုစားပေတော့”

“အေး ... ငါစားမယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးထဲမှာ ကိုကျော်ကို ထည့်ထားမယ်”

“ဘာရယ် ...”

“အယ် ... ငါပြောတာက မုန့်ဟင်းခါးထဲမှာ ဘူးသီးကြော် အကြော်နဲ့စားမယ်လို့ ပြောတာပါ”

ထိုက်ထိုက်က သူမ၏လက်သည်းချွန်လေးများဖြင့် လှဲဝင်း၏ပေါင်ကို ဆွဲဆိတ်မိပါ၏။

⇒ အခန်း(၁၁) ⇐

ခြံရှေ့တွင် ကားတစ်စီးရပ်ပြီး စက်ပိတ်သံကို ဦးပန်းမောင် ကြားရသည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ချိန် ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဦးပန်းမောင် အိပ်မပျော်ခိုက်နှင့် ကြုံသဖြင့် ကားရပ်သံ စက်ပိတ်လိုက်သံကို ကြားရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ညဆယ့်နှစ်နာရီကျော်နေပေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါ၏။

လမင်းကတော့ ထိန်ထိန်သာနေသည်။

ကားရပ်သံကြားရပြီး မရှေးမနှောင်း လူတစ်ယောက်၏ ချောင်းဟန့်သံကိုပါ ဦးပန်းအောင် ကြားရပြန်သည်။

ကားတစ်စီးစီး သွားရင်း လာရင်း ပျက်ကာ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်သွားခြင်းပေလား။

သို့မဟုတ် ...

ညကြီးသန်းခေါင်ကျော် မည်သို့သော ဧည့်သည်မျိုး မိမိထံသို့ လာချင်ပေသနည်း။

ထပ်ဆင့်ပြီး ခြံထဲမှ စကားပြောသံ သဲ့သဲ့ကြားရပြန်သည်။

ခြံစောင့်မာလီ ဦးအပ္ပနားနှင့် ဧည့်သည်တစ်ဦးဦး စကားပြောနေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သူလဲ။ ဒီအချိန်ကြီးတွင် ဘာကိစ္စလာသလဲ။

ဦးပန်းမောင် အိပ်ရာမှထသည်။ အောက်မံဆင်းမိနားထင်လက်ညှိုးထောက်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်သည်။

ဟိုအကောင် လွမ်းအောင် များလား။

စည်းနှင့်ကမ်းနှင့်နေပြီး စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် လုပ်ငန်းလုပ်လေ့ရှိသော ဦးပန်းမောင်၏အိမ်ကို စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် လူမျိုးတွေ ဤသို့သောအချိန်မတော်တွင် မလာတတ်။ လာလေ့မရှိ။

စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ လွမ်းအောင်လိုလူမျိုးသာ လာလျှင်လာတတ်သည်။

“ဒီကောင် မလာတာကြာသွားပြီ၊ အခု ငါ့ကို ငွေညှစ်ဖို့ ရောက်လာပြန်ပြီ ထင်တယ်”

ဦးပန်းမောင်သည် အိပ်ရာထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဇနီးဒေါ်သီတာကို နှိုးမည်ပြုပြီးမှ မနှိုးခဲ့တော့။

အကယ်၍ လွမ်းအောင်သာ လာရိုးမှန်လျှင် မိမိတို့ ညီအစ်ကိုကိစ္စ မိမိတို့ဘာသာရှင်းမည်။

ဒေါ်သီတာ မပါဝင်စေလို။

ထိုက်ထိုက်၏ အိပ်ခန်းကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။ သမီးလေး ထိုက်ထိုက်လည်း အိပ်မောကျနေသည်ပဲထင်ပါ၏။ အိပ်ခန်းထဲမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံ မကြားရ။

ကောင်းသည်။

လွမ်းအောင်နှင့် သမီးကလေးကို ဘယ်လိုအကြောင်း
နှင့်ဖြစ်ဖြစ် မတွေ့စေချင်သည်မှာ ဦးပန်းမောင်၏အဓိက အာသီ
သပင်မဟုတ်လော။

“ဟေး ... အစ်ကိုမောင်၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား ကုလားစုတ်ကြီးက
ခြံတံခါးမဖွင့်ပေးဘူးတဲ့လေ”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် လွမ်းအောင် ရောက်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။ ခြံပြင်တွင် ဂျစ်ကားရပ်ထားသည်။

ဂျစ်ကားပေါ်တွင် မောင်းသူ လွမ်းအောင်၏အဖော်
တစ်ယောက်ပါသေးသည်ကို ဦးပန်းမောင် တွေ့ရသည်။

လွမ်းအောင်က ဂျစ်ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ခြံတံခါး
ဟိုဘက်တွင်ရပ်ကာ ဦးအပွနားကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေစဉ်
ဦးပန်းမောင် ရောက်သွားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဟေ့ကောင် ... လွမ်းအောင်၊ မင်းလာပြန်ပြီလား၊ ငါ့ဆီကို
နောက်ထပ် မလာပါနဲ့တော့လို့ မင်းကို ငါ ဘယ်နှခါပြော
ရမလဲ ဟေ ...”

“ခင်ဗျားဆီလည်း ကျုပ်က မလာချင်ပါဘူး၊ ကျုပ်လာပြီ
ဆို ကိစ္စရှိလို့လာတယ် မှတ်ပါ”

“ဒီမယ် လွမ်းမောင်၊ တို့မိသားစုလေး အေးအေးငြိမ်းငြိမ်းနေ
တာကို မင်း လာလာပြီး မနှောင့်ပါနဲ့လို့ ငါ အတန်တန်
ပြောထားသားနဲ့”

ဦးလွမ်းအောင်ထံမှ အရက်နဲ့သည် ထောင်းခနဲထွက်
လာသည်။ အနံ့က ချဉ်စုတ်စုတ်နဲ့ဖြစ်ပါ၏။ အရက်အကြောင်း

တီးမိခေါက်မိသူဆိုလျှင် ဦးလွမ်းအောင်သည် အနံ့ပြင်းသော
အရက်ဖြူတွေ သောက်လာမှန်း ချက်ချင်းသိပေမည်။

ဦးပန်းမောင်ကတော့ အရက်နဲ့ဟုသာသိပြီး နှာခေါင်း
ခွံမိသည်။

“ကဲဗျာ ... ကုလားစုတ်ကြီးကို တံခါးဖွင့်ခိုင်းစမ်းပါ
ဦး”

“မဖွင့်နိုင်ဘူး လွမ်းအောင်၊ ဒီအချိန်လာတဲ့ဧည့်သည်မျိုးကို
တံခါးဖွင့်ပေးစရာ မလိုဘူး”

“ကျုပ်က ဧည့်သည်မှ မဟုတ်တာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ညီအရင်း
ခေါက်ခေါက်ပဲဟာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မဖွင့်ဘူးကွာ”

“မဖွင့်ရင် ခြံကျော်ပြီးအတင်းဝင်မယ်၊ ခင်ဗျားဘာလုပ်မလဲ
အစ်ကိုမောင်”

“လွယ်ပါတယ်ကွ၊ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ရဲစခန်းကို လွမ်း
အကြောင်း ကြားလိုက်ရုံပေါ့၊ ခြံကျော်တာနဲ့ မင်း ပိုင်နက်
ကျူးလွန်မှု ဖြစ်နေပြီပဲဟာ”

“ခင်ဗျားက ခြိမ်းခြောက်တယ်ပေါ့၊ လွမ်းအောင်ကို ဒီလို
ခြိမ်းခြောက်လို့ ခင်ဗျား ဘယ်နှခါရဖူးသလဲ၊ အစ်ကိုရဲ့အိမ်ကို
ညီ အတက်ဝင်တာ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု ဖြစ်မတဲ့လား”

“ညီအစ်ကိုအရင်းမကလို့ သားအဖအရင်း ဖြစ်ပလေစေ၊
အိမ်ရှင်မကျေနပ်ရင် ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု ဖြစ်တာပဲ လွမ်း
အောင်၊ ဒါတွေလည်း မင်း နားလည်မယ့်ကောင်မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ အချိန်ရှိသလောက် မူးရူးနေတဲ့ကောင်၊ မင်းပြန်ပါ

လွမ်းအောင်၊ စကားပြောစရာရှိရင် နက်ဖြန် ငါ့မြို့ထဲက ဆိုင်ကိုလာခဲ့”

“မပြန်ဘူးဗျာ၊ အခု ကျုပ်ကို ငွေနှစ်သောင်း ပေးလိုက်၊ ကျုပ်မှာ ဘိုင်ပြတ်နေပြီ”

“ဟ ... ဒီနှစ်ဆန်းပိုင်းကပဲ မင်းကို ငါ ငါးသောင်းတောင် ပေးခဲ့သေးတာပဲ”

“ကုန်ပြီဗျ”

“ဟ ... မင်းကုန်ပြီဆိုတိုင်း ငါက ပေးရမလား လွမ်းအောင်၊ မင်းရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေတွေလည်း မိဘဆုံးကတည်းက တရားဝင် ကျကျနန အကျိုးဆောင်ရှေ့နေနဲ့ ခွဲပေးခဲ့ပြီး သားပဲ”

“ဒါတွေပြောမနေနဲ့လေ၊ ကျုပ်က အလုပ်လုပ်တာ ကံမလိုက် ဘူးလေဗျာ၊ အားလုံး အရှုံးပေါ်သွားလို့ ကုန်ပြီပဲဟာ”

“ဘာကံမလိုက်ရတာလဲ၊ အရက်သောက် ဖဲရိုက် ဂျင်ကစား မယားတွေလျှောက်ယူနဲ့ ကုန်တာပဲ မဟုတ်လား”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ဒါတွေက တရံရောအခါက ဗာရာဏသီပြည် ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး အုပ်စိုးချိန်က အဖြစ်တွေ၊ အခု ကျုပ် ငွေနှစ်သောင်းလိုချင်တယ်၊ အဲဒါ အစ်ကိုမောင် ပေးမလား မပေးဘူးလား”

“မပေးဘူး၊ မင်းကို ငါ အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေတုန်း မင်းပြန်ရင်ကောင်းမယ် လွမ်းအောင်”

“ကျုပ်ကလည်း အေးအေးဆေးဆေးပြောနေတာပါ နော် ငွေနှစ်သောင်းမပေးရင် မပြန်ဘူးဗျာ”

“မင်းမပြန်ရင် ငါ ရဲစခန်း ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ဒါပဲ”

ဦးပန်းမောင်က ဖုန်းပြောရန် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့် လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ အစ်ကိုမောင်၊ အိုးရဲ့မှတော့ စလောင်းက ဘာလို့တည့်နေမလဲ၊ ခင်ဗျာ၊ ရဲစခန်းဖုန်းဆက်ချင်ဆက်လေ၊ ကျုပ်က ရဲနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ ကြောက်တာအမှန်ပဲ၊ ကျုပ် ပြန်မယ်၊ နက်ဖြန်ကျရင် ခင်ဗျားအိမ်ကို ကျုပ်ဖုန်း ဆက်မယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီဆက်မယ်မှတ်လဲ ခင်ဗျားသိလား၊ ဟဲ ဟဲ ... ထိုက်ထိုက်ဆီကိုလေ၊ ကောင်မလေးကို ကျုပ် အားလုံးဖွင့်ပြောလိုက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ အစ်ကိုမောင်၊ အဲဒါ မကောင်းဘူးလား”

ဦးပန်းမောင် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွားပါ၏။ ညီ လွမ်းအောင်သည် ကြောက်စရာကောင်းလှပါလားဟုလည်း စိတ်ထဲ မှ မကျေမချမ်း တောက်ခေါက်မိသည်။

ဦးပန်းမောင် ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် လွမ်းမောင်၊ မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားကြားလား၊ ငွေနှစ်သောင်းတော့ အိမ်မှာမရဘူး၊ ငါက မင်းလို ငွေစက္ကူ အထပ်လိုက် အိပ်ထဲထည့်ပြီး အလေးလိုက်တဲ့လူစားမဟုတ် ဘူး၊ ဘဏ်မှာပဲ ငွေထားတာ၊ အခု အိမ်သုံးစရိတ်ထားတဲ့ ငွေတစ်သောင်းရှိတယ်၊ အဲဒါပဲ မင်းယူသွား”

“ကောင်းပြီလေဗျာ၊ အခုရှိတဲ့တစ်သောင်းပဲ ပေးလိုက် မြန်မြန်ပေးဗျာ၊ မြန်မြန်ရရင် မြန်မြန်သွားမယ်”

“ကောဋ်ဦး၊ မင်း ခဏစောင့်၊ လာ ... ဦးအပ္ပနား ကျုပ် နဲ့လိုက်ခို၊ ငွေယူပြီး သူ့ကိုပေးလိုက်”

ဦးပန်းမောင်က ဦးအပ္ပနားကို ခေါ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်သွားသည်။

ဇနီးသည်ဒေါ်သီတာသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသည်။ မိမိဘေးတွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သည့် ဦးပန်းမောင်ကို မတွေ့ရသည့်ပြင် အောက်ထပ်မှ အသံဗလံများ ကြားနေရသဖြင့် လူးလဲထသည်။

ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးကိုမ၊ပြီး မှန်မှတစ်ဆင့် အောက်အိုကြည့်လိုက်သည်။

ခြံပြင်တွင် ဂျစ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရပြီး ခြံတံခါးဟိုဘက်တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ရပ်နေသောလူ၏ ပုံပန်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကိုလွမ်းအောင်ဟူ၍ ဒေါ်သီတာ သိလိုက်သည်။

“အင်း ... ကိုလွမ်းအောင် လာရှုပ်ပြန်ပြီ”ဟု ဒေါ်သီတာ ရင်ထဲမှ မှတ်ချက်ချမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဦးပန်းမောင် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ဒေါ်သီတာ ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေသည်ကို ဦးပန်းမောင် တွေ့သည်။

“လွမ်းအောင်လေ ကျုပ်ကို ငွေညစ်ပြန်ပြီ”ဟု ဦးပန်းမောင်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောပြီး မီးခံသေတ္တာကိုဖွင့်သည်။

ငွေတစ်ထပ်ယူပြီး ဦးပန်းမောင် ပြန်ဆင်းသွားသည်။

ဒေါ်သီတာသည် သက်ပြင်းချမိပါ၏။

ဦးလွမ်းအောင်သည် ငွေရသည်နှင့် ဦးအပ္ပနားကို လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ သူ့ဂျစ်ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်ပြီး မောင်းသူကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မောင်းဟေ့ ဒေဝ”

ဒေဝဆိုသူက စက်နှိုးပြီး အေးရိပ်ငြိမ်ခြံရှေ့မှ ထွက်ခဲ့သည်။

လူခြေတိတ် လမ်းရှင်းသည်မို့ ဂျစ်ကားတစ်စီးတည်း လမ်းပေါ်တွင် မောင်းသလိုရှိနေသည်။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ အာစရိ”

ဒေဝက မောင်းဆိုလိုသာ မောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။ သူ့ဆရာသမား ဘယ်ကိုသွားမည်မှန်း သူမသိ။

ဦးလွမ်းအောင်၏အိမ်မှာ (၃)အိမ်ဖြစ်သည်။

ပထမဇနီးရှိအိမ်။

ဒုတိယဇနီးအိမ်။

ထပ်မံ၍ တိတ်တိတ်ပုန်းနောက်ထပ် တရားမဝင်ယူထားသေးသောမိန်းမအိမ်။

“အဝမ်းရဲ့အရက်ဆိုင်ကိုမောင်းကွာ၊ ငါ နည်းနည်းထပ်သောက်ရင်း ဒီည ဘယ်အိမ်မှာ အိပ်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမယ်”

သမိုင်းလမ်းဆုံအနီးရှိ အဝမ်၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ဆီ
သို့ မောင်းခဲ့သည်။

ဤဆိုင်သည် ဦးလွမ်းအောင်အတွက်ဆိုလျှင် အချိန်
မရွေး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဆိုင်ရှင် ဦးအဝမ်နှင့် ဦးလွမ်းအောင်
သည် တစ်ချိန်က စီးပွားရေးတွဲဖက်လုပ်ကိုင်ဖူးကြပြီး ခင်မင်နေ
သူများဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားရပ်သည်ကို တံခါးကြားမှ ချောင်း
ကြည့်ပြီး ဦးလွမ်းအောင်၏ကားမှန်းသိသည်။ ဦးအဝမ်က လူတစ်
ကိုယ်ဝင်သာရုံ တံခါးချပ် ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဦးလွမ်းအောင်နှင့် ဒေဝတို့ ဆိုင်ထဲသို့ ကိုယ်တစ်ခြမ်း
စောင်းပြီးဝင်ခဲ့ကြသည်။

စားပွဲတွင် ဦးလွမ်းအောင်နှင့် ဒေဝ ထိုင်သည်။

ဦးအဝမ်က အရက်တစ်လုံး ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်၊ ရေချိုငို
မြေပဲလှော် စသည်များ ချပေးသည်။

ဦးပန်းအောင်က တောင်းခံနေစရာမလိုဘဲ ဦးအဝမ်
က လာချပေးခြင်းဖြစ်ပါ၏။

စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ဦးအဝမ်သည် စောစော
က သူထိုင်သော ထန်းသားပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ရောက်
ထိုင်ပြီး (၃၂)လုံးပါ စိပ်ပုတီးအတိုကလေးကို ဦးအဝမ် ဆက်စိပ်
နေသည်။

အရက်ရောင်းပေးမည့် ဦးအဝမ် အရက်မသောက်။
စီးပွားရေးအရလုပ်ဆောင်သည့်သဘောထားပြီး ရတနာသုံးပါးကို
ကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်ပါ၏။

ဦးလွမ်းအောင်က အရက်သောက်တော့မည်မို့ လက်
တွင် ကိုင်ထားသော ငွေတစ်သောင်းထုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်
သည်။

“အာစရိကတော့ တကယ်ပိုင်တယ်”

ဒေဝက အရက်ငဲ့ပြီး ဖန်ခွက်နှုတ်ခမ်းတော့ရင်း သူ့
ဆရာသမားအား ချီးကျူးစကားဆိုလိုက်သည်။

“ဘာပိုင်တာလဲကွ”

“ဒီထက် ဘာပိုင်စရာရှိသေးလဲ အာစရိ၊ ညကြီးသန်းခေါင်
ကျော် ခြံရှေ့ကားရပ်ပြီး စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောတာနဲ့
ငွေတစ်သောင်း ပက်ခန့်ရလာတာပဲ၊ ငွေတစ်သောင်းဆိုတာ
နည်းတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါကတော့ သူ့အကြောင်းနဲ့သူပေါ့ကွာ၊ လောကကြီးမှာ
ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘဲနဲ့ ငွေကို အလကား ရော အင်လို
ပေးတာက ဝါးမူးတစ်ကျပ် သူတောင်းစားကို ပေးတာက
လွဲရင် တခြားအကြောင်းမရှိဘူး ဒေဝ၊ ရဟန်းသံဃာနဲ့
သီလရှင်တွေကို လှူတာတောင် ကိုယ့်အတွက်ကုသိုလ်လို
ချင်တဲ့အကြောင်းကို အခြေခံပြီး လှူကြတာကွ”

“ဒါဆို အခု အေးရိပ်ငြိမ်က လူကြီးနဲ့ အာစရိက ဘယ်လို
အကြောင်းတွေရှိလို့ ငွေတွေ ပက်ခန့် ပေးလိုက်တာလဲ
ဆရာ”

ခွပ်စနဲနေအောင် ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဦးလွမ်း
အောင်က ဆောင့်ချလိုက်သည်။

ဒေါသငွေတွေ ယုက်သမ်းနေသော အကြည့်ဖြင့်
သည်း တပည့်ဒေဝကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဒေဝ ... မှတ်ထား၊ လောကကြီးမှာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်
တဲ့ကိစ္စကို မစူးစမ်းချင်နဲ့၊ အန္တရာယ်ကြီးတတ်တယ်၊ နား
လည်လား၊ မင်းဟာ ဒီပြင်နေရာတွေမှာ အားလုံးတော်တယ်၊
အဲဒီလို စပ်စုတဲ့အကျင့်တွေကို ငါ မကြိုက်ဘူး”

ဦးအဝမ်က ဦးလွမ်းအောင် ဒေါနှင့်မောနှင့် ဖန်ခွက်
ဆောင်ချသည်ရော၊ စကားလေသံမာကျောသည်ရောကြောင့် ပုတီး
စိပ်ရာမှ လှမ်းကြည့်သည်။

ရန်ဖြစ်ကြလေမလားဟု စိုးရိမ်ပြီး လှမ်းကြည့်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးလွမ်းအောင်သည် ချက်ချင်း သူ့ဒေါသကို
ရုပ်သိမ်းလိုက်ပုံရပါ၏။

ဦးအဝမ် စိပ်ပုတီးဆီသို့ အာရုံပြန်ပြုကာ စိပ်မြဲဆက်
စိပ်သည်။

ဒေဝလည်း သူ့ဆရာ စိတ်ဆိုးမှန်းသိသဖြင့် ဘာမျှ
ဆက်မမေးတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ အရက်ကိုသောက်နေသည်။

“ခုန တို့လာခဲ့တဲ့ အေးရိပ်ငြိမ်ခြံဟာ ငါ့အစ်ကိုအရင်း
ခေါက်ခေါက် ဦးပန်းမောင်ရဲ့အိမ်ပဲကွ”

“ဗျာ ... အစ်ကို ဟုတ်လား”

“အေး”

“သူတို့ကတော့ အခြေကြီး အနေကြီးပဲ”

“အေး ... အမွေရခဲ့တာလည်း ထက်ဝက်စီပဲ၊ ငါက ငါ့
အစ်ကိုလို အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ဘဲ၊

သောက်စား၊ ကစားပြီး မိန်းမတွေယူရင်း မွဲလာတယ်၊ ငါ့
အစ်ကိုက အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ သိပ်ညာဏ်သွားတယ်၊
ဖြုန်းတီးတာတွေ ဘာတွေ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ သူတို့က ချမ်း
သာပြီး အမွေတွေရတာလည်း ပါတာပေါ့”

ဒေဝက ရင်ထဲတွင် မေးချင်တာတွေရှိသည်။ သို့သော်
သူ့အာစရိ ထပ်မံစိတ်ဆိုးမည်စိုး၍ မမေးဘဲ မြဲနေလိုက်သည်။

“အစ်ကို့ဆီကို ညီက ပိုက်ဆံသွားတောင်းပြီး ယူလာတာ
လို့ မင်းသဘောပေါက် ဒေဝ၊ ညီအစ်ကိုမို့ အလကားတောင်း
တာပေးတာပေါ့၊ နို့မို့ဆိုရင် ငွေတစ်သောင်း ပက်ခန့်
ဘယ်သူစိမ်းက ပေးမှာလဲ”

ဒေဝသည် သူ့ဆရာ ပြောသည်ကို နားထောင်နေ
သော်လည်း ယုံကြည်မှုမရှိ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကားပေါ်ထိုင်ရင်း သူ
တို့ညီအစ်ကို ပြောခဲ့ပုံ၊ ဆိုခဲ့ပုံတွေကို ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်
ချက်၊ ကြားခဲ့သည်။ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်တွေ၊ ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြော
ခဲ့သေးသည်။ နောက်ဆုံး ရဲကိုပင် တိုင်ကြားမည်ဟု ထိုအိမ်က
လူကြီးကပြောခဲ့သည်။ ခြံတံခါးပင် ဖွင့်မပေး။ နောက်ဆုံး သူ့
ဆရာ ဦးလွမ်းအောင်က ခင်ဗျားရဲတိုင်ချင်တိုင်၊ ကျုပ်ကလည်း
ထိုက်ထိုက် ဆိုသည့် ကောင်မလေးထံ နက်ဖြန် ဖုန်းဆက်မည်ဟု
ပြောလိုက်မှ ဟို အေးရိပ်ငြိမ်ကလူကြီး အလျှော့ပေးကာ ငွေတစ်
သောင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုက်ထိုက်ဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် မည်သူ
မည်ဝါဟူ၍တော့ ဒေဝ မသိ။ သို့သော် ဒီကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်
ပြီး လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိနေရမည်။ ယင်းလျှို့ဝှက်ချက်အပေါ်

တွင် သူ့ဆရာ ဦးလွမ်းအောင်က နိုင်ချက်ကိုထားခြင်း ဖြစ်လိမ့်
မည်ဟု ဒေဝ ထင်မြင်ယူဆမိပါ၏။

“ရော ... မင်းသုံးဖို့ ငွေတစ်ထောင်ယူသွား”

“ကျေးဇူးပါပဲ အာစရိ၊ ကျွန်တော်လည်း ငွေပြတ်နေတာနဲ့
အတော်ပဲ”

ဦးလွမ်းအောင်ပေးသော ငွေတစ်ထောင်ကို ဒေဝ
ယူလိုက်သည်။

“ဒီည ငါ ဘယ်သွားတယ်၊ ဘယ်ကပိုက်ဆံရလာတယ်၊
ဘယ်အိမ်မှာ အိပ်တယ် ဆိုတာတွေ၊ မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပြောနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ငါ့အစ်ကို အဲဒီမှာ ရှိနေတာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဦးလွမ်းအောင် ဆက်သောကံသည်။ နဂိုဓာတ်ခံက
လည်း သောက်ထားသဖြင့် နှစ်ခွက်လောက်သောက်ရုံနှင့် အမှူး
ရှိန်တက်လာသည်။

“ငါ့အစ်ကိုက ပညာလည်းတတ်တယ်၊ ဉာဏ်လည်းကောင်း
တယ်၊ ချမ်းလည်းချမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးမှာ
ပညာတတ်တိုင်း ဉာဏ်ကောင်းတိုင်း ချမ်းသာတာမဟုတ်
ဘူး ဒေဝရ”

“ကံ ကံ၏အကျိုးပေါ့ ဆရာ”

“ထပ်သရီး ဘာကံလဲ၊ တစ်ကွက်ကောင်း နှစ်ကွက်ကောင်း
တွေ တစ်ကွက်ကောင်း အချို့ကြီးတစ်ချို့ ဝင်လိုက်ရရင်

ဒိုင်းခနဲ ချမ်းသာတာသွားတာပဲ၊ ငါ့အစ်ကိုက အကွက်
ကောင်းမိသွားတာကွ၊ ဒီကိစ္စကို ငါ့ရယ် ငါ့အစ်ကိုရယ်
တခြားလူတစ်ယောက်ရယ် ဒါပဲ သိတယ်၊ အဲဒီ တခြားလူက
လည်း ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးရောဂါနဲ့ သေသွားပါပြီ၊ ငါ
သဘောသာဆိုရင် ...”

ဦးလွမ်းအောင် စကားပီအောင် မပြောနိုင်တော့
အလေး လျှာလေးလာပြီး စကားကို ရပ်ထားသည်။

“ပြန်မယ်ကွာ၊ ငါ့အိပ်ချင်ပြီ၊ ဟေ့ အဝမ် ... လာ ... လာ
မင်း အရက်ဖိုးလာယူ”

ဦးအဝမ် ထိုင်ရာမှ ထလာသည်။

သူတို့နှစ်ဦးပြောသော စကားတွေကို ဦးအဝမ်က
စိတ်ပုတီးစိတ်ရင်း အားလုံးကြားပြီးဖြစ်ပါ၏။

“ဘယ်လောက်လဲ အဝမ်”

“ခြောက်ဆယ်ပါ ကိုလွမ်းအောင်”

ဦးလွမ်းအောင်က ငွေခြောက်ဆယ်ထုတ်ပေးပြီး သွား
မယ်ကွာဟု နှုတ်ဆက်ကာ ရှေ့မှထွက်သွားသည်။

ဒေဝ နောက်မှ လိုက်ပါသွားပါ၏။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ အာစရိ”

“အဲ ... ဟုတ်သားပဲ ဒီည ဘယ်မှာအိပ်ရပါမလဲ၊ ကံကွာ
တင့်တင့်တို့ အိမ်ကိုပဲ မောင်း”

“တင့်တင့်ဆိုတာ ဘယ်အိမ်လဲ အာစရိ၊ အာစရိ မိန်းမအိမ်
သုံးအိမ်ကို ကျွန်တော် သိတော့သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နာမည်နဲ့
တွဲပြီး ဘယ်သူ့အိမ်လို့ ကျွန်တော် မှတ်မထားမိဘူး”

“ညံ့တဲ့ကောင်ပဲ တင့်တင့်အိမ်က မြောက်ဥက္ကလာမှာလေ
ကွာ၊ ဟိုတစ်နေ့က မင်းတောင် တင့်တင့်တို့ခြံထဲစိုက်ထား
တဲ့ ရွက်လှပင်တစ်ပင် လိုချင်တယ်ဆိုပြီး အလစ်သုတ်လာ
သေးတဲ့အိမ်ကို မင်းက မမှတ်မိဘူးလား။”

“ဪ ... သိပြီ၊ သိပြီ”

ဒေဝသည် မြောက်ဥက္ကလာဘက် ဦးတည်ပြီးမောင်း
လာ၏။

ဪ ... အရက်မူး ကျွဲ ခိုးပေါ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပင်ဖြစ်
ပါ၏။ မူးမူးနှင့် ဟိုတစ်ခွန်း ဒီတစ်ခွန်းပြောခဲ့သော စကားတွေ
သည် လျှို့ဝှက်စကားတွေ၏ အရိပ်အမြွက်တွေ ရှိနေပေသည်။

ဦးလွမ်းအောင် ပြောသော စကားတို့ကို သူ့တပည့်
ဒေဝလည်း ကြားသည်။

ဦးအဝမ်လည်း ကြားသည်ပဲဖြစ်ပါ၏။

⇒ အခန်း(၁၂) ⇐

ခက်တော့လည်း ခက်နေပြီကော။

နွယ်နွယ်က ဇွတ်ချဉ်းကပ်ခြင်းကို ‘နွယ်နွယ် တို့ကို
မမျှော်လင့်နဲ့ တို့ နွယ်နွယ်ကို မချစ်လည်း မချစ်မိဘူး ရည်ရွယ်
လည်းမရွယ်ဘူး’ ဟု ထွက်ရက်ပါမည်နည်း။

ယောက်ျားလေးက ချဉ်းကပ်ခြင်းကို မိန်းကလေးက
မချစ်နိုင် မရည်ရွယ်နိုင်၍ အပြတ်ပြောလျှင် သဘာဝကျပါ၏။

ယောက်ျားလေးက မိန်းကလေးကို ယင်းသို့ အပြတ်
ပြောရမည်မှာ ရက်စက်ရာရောက်သည်။ ရိုင်းစိုင်းရာရောက်သည်
ဟု ကျော်ဇောယူ ရင်ထဲတွင် ခံယူထားမိသည်။

မသကာ ကိုယ်က ရှောင်နေရုံရှိသည်။

ကျော်ဇောသည် ဘတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပါ၏။
သို့သော် ကလပ်(စ်)မတက်ဘဲ ရှောင်၍လည်းမဖြစ်။ မိမိ၏
ကျောင်းတက်ချိန်ဇယားကို နွယ်နွယ်က အလွတ်ပင်ရထားသည်။

ကလပ်(စ်)လွှတ်ချိန် အပေါက်ဝမှ ပိတ်၍စောင့်သည်
ကို ကျော်ဇောယူ အသို့လျှင် ရှောင်ရတော့မည်နည်း။

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ မင်းလိုကောင်က နွယ်နွယ်လို မိန်းကလေး၊ ဥမ္မာချိုလိုမိန်းကလေးကိုများ ရှောင်ရသေးတယ်လို့” ဟု အပြစ်တင်လျှင်လည်း ကျော်ဇေယျ ခံရပါမည်။

အဓိကမှာ ကျော်ဇေယျရင်ထဲ နှလုံးထဲကိုက နွယ် နွယ်ကိုရော ဥမ္မာချိုကိုရော သာမန်ခင်မင်မှုထက် ဘယ်လိုမှပိုမရ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာ မိမိအနေနှင့် လေးဖေ၏ ပင်ပင် ပန်းပန်း အထောက်အပံ့ဖြင့် ကျောင်းနေရသူမို့ ဒါတွေဘက်တွင် အာရုံထားပြီး စိတ်လေသွားမည်ကို ထည့်တွက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျော်ဇေယျက ရှောင်ရှားခြင်းလည်းဖြစ် ပါ၏။

မိမိသည် ဦးလေးဒရိုင်ဘာ၏ အထောက်အပံ့ဖြင့် ကျောင်းနေရကြောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဧရပ်တွင် နေထိုင်ရ ကြောင်း နွယ်နွယ်ကိုကော ဥမ္မာချိုကိုပါ ပြောပြသည်။

“ဒါဆို ကိုကျော်အတွက် ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ တာဝန်ယူမယ်လေ၊ နွယ်နွယ်အဖို့ တစ်လလေးငါးရာပိုပြီး မုန့်ဖိုး တောင်းလည်း အိမ်ကပေးသားပဲဟာ၊ ကိုကျော်အတွက် အပန်း မကြီးပါဘူး” ဟု ပြောလာသည်။

ယနေ့လည်း နွယ်နွယ်သည် နောက်ဆုံးကလပ်(စ်) လွှတ်သည့်အခန်းဝတွင် အသင့်စောင့်နေပေသည်။

မလွဲသာဘဲ ကျော်ဇေယျသည် နွယ်နှင့်အတူ ယှဉ် တွဲထွက်လာခဲ့ရပါ၏။

စိတ်ထဲတွင် ခက်တော့လည်း ခက်နေပြီဟု ကျိတ်၍ ညည်းတွားမိပေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ စကားမပြော ဘာမပြောပါလား ကိုကျော်၊ ငှူငိုငိုငိုနဲ့၊ ဘာတွေများ ဒီလောက်စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ပြေးပွဲအတွက် စဉ်းစားနေတာပါ၊ ဆရာခိုင်က တို့ကို ရွေးထားလို့”

“ကိုကျော်မှာလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျောင်းစာထဲမှာ စိတ်ဝင်စားတာနဲ့၊ ပြေးပွဲအားကစားပွဲတွေမှာ စိတ်ဝင်စား တာနဲ့ အချိန်ကုန်ရော၊ တခြားအကြောင်းလေး ဘာလေး လည်း စိတ်ဝင်စားပါဦးလား ကိုကျော်”

ကျော်ဇေယျက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“အခြေအနေမပေးဘူး နွယ်နွယ်၊ တို့က ဆင်းရဲတယ်၊ ကျောင်းမြန်မြန်ပြီး၊ အလုပ်မြန်မြန်ရမှ”

“လုပ်မနေနဲ့ အပိုတွေ၊ ကဲ ... အဲဒါတွေဘေးချိတ်၊ နွယ် မှာ စပယ်ရှယ်ထမင်းဘူး ထည့်လာတယ်၊ စားကြရအောင်”

“တို့မဆာပါလား နွယ်နွယ်”

“ဘာရယ် ... နွယ်နွယ် ကျွေးတော့မဆာဘူး ဟုတ်လား၊ ဟိုတလောက ဥမ္မာချို ကျွေးတာကျတော့ စားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ခက်ပါ။

ဟိုတလောက ဥမ္မာချို ကျွေးသည်ကို စားမိတာကို လည်း နွယ်နွယ်က ဘယ်ချောင်က ချောင်းကြည့်ထားသည့်အထိ ယခု လုံးဝ ငြင်းလိုက်လျှင် ပြဿနာတက်ဦးမည်။

လက်ဖက်ချင်းသုပ်ရောင်းသော ဆိုင်လေးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ထောင့်စွန်းခုံတွင် ထိုင်လိုက်ကြပါ၏။

တချို့ကျောင်းသားတို့သည် လက်ဖက်ချင်းသုပ်ကို ဟင်းအမည်သဘောသဖြင့် ထမင်းလာစားရင်း မှာစားတတ်ပေသည်။

“ချင်းသုပ်တစ်ပွဲနော်”

နွယ်နွယ်က ချင်းသုပ်တစ်ပွဲ မှာလိုက်ပါ၏။ ဆိုင်တွင် အသားလွတ်ကြီးထိုင်ပြီး ကိုယ့်ထမင်းကိုယ့်ဟင်းစားကြလျှင် ဆိုင်ရှင် မကျေနပ်မည်စိုးသည်လည်းတစ်ကြောင်း၊ နွယ်နွယ်ကိုယ်တိုင် ချင်းသုပ်လေးနှင့် ထမင်းစားတတ်သောအကျင့်ရှိ၍ တစ်ကြောင်း မှားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျော်ဇေယျာတွင်လည်း ထမင်းဘူးပါသည်ပဲဖြစ်ပါ၏။ အခြားကျောင်းသားများလို ထမင်းဆိုင်တွင် တစ်ပွဲလျှင် ဆယ့်ငါးကျပ် နှစ်ဆယ် အစိတ်ပေးပြီး ကျော်ဇေယျာ မစားနိုင်။

ယောက်ျားလေးဘဝ ထမင်းဘူးထည့်ယူလာရခြင်းကို မလိုလားသော်လည်း ကျော်ဇေယျာမှာ ထမင်းဘူး ယူလာခဲ့ရပါ၏။

“တို့မှာ ကြက်ဥပြုတ်ပဲ ပါတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ နွယ်နွယ်မှာ ကြက်သားကြော်အေးများကြီးထည့်လာတယ်၊ အိမ်ကယူလာကတည်းက ကိုကျော်အတွက်ပါ ထည့်လာတာ”

ထမင်းဘူးဖွင့်၍ စားကြသည်။

ကျော်ဇေယျာအား နွယ်နွယ်က ကြက်သားကြော်တွေ ထည့်ပေးသည်။ ယင်းသို့ နှစ်ယောက်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင်စားရသည်ကိုပင် နွယ်နွယ်၏ ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်ဝမ်းသာကာ ပီတိဖြာဝေနေပါ၏။

“ထမင်းစားပြီးရင် ကိုကျော် ဘယ်သွားမလဲဟင်”

“အောင်သိန်းရဲ့ဆော်ဒါဆောင်ကို လိုက်ရဦးမယ် နွယ်နွယ်၊ ဒီကောင် တို့ဆီက ထရက်(စ်)ဆု (အားကစားဝတ်စုံ) ငှားတယ်၊ အဲဒါ လိုက်ပြီးပြန်ယူရမယ်၊ ဆရာခိုင်ဆီသွားရင် ထရက်(စ်)ဆု ဝတ်လာခဲ့ပါလို့ ဆရာခိုင်က မှာထားလို့”

“ဒါဆို နွယ်နွယ်လည်း လိုက်မယ်လေ”

“မလိုက်ပါနဲ့၊ ယောက်ျားလေးဘော်ဒါဆောင် ဆိုတော့ နွယ်နွယ်လိုက်ရင် အမြင်မကောင်းပါဘူး”

“အဆောင်ထဲထိတော့ ဘယ်လိုက်မလဲ၊ အဝကစောင့်ကျန် နဲ့မှာပေါ့”

ကျော်ဇေယျာက မခေါ်လိုပေ။ အများအမြင်တွင် မိမိနှင့် နွယ်နွယ်ကို အထင်မှားသွားမည် စိုးရိမ်မိသည်။

မိမိအတွက် စိုးရိမ်သည်မျိုး မဟုတ်။

မိန်းမသားဖြစ်သော နွယ်နွယ်အတွက် စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်ချစ်ပြီး တကယ်ယူဖြစ်ကြလျှင် ဘယ်သူတော့ ဘယ်လိုထင်ထင် အရေးမကြီး။

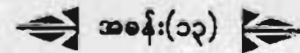
ယခု မိမိနှင့် နွယ်နွယ်ကို ဟိုလိုလည်း မချစ်မိ၊ ယူဖြစ်ဖို့က အဝေးကြီး။

ထို့ကြောင့် နွယ်နွယ်အတွက် နာမည်ပျက် အဖတ်
တင်မည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။
သို့သော် နွယ်နွယ်က ပြောမရ။ ဇွတ်ပင်လိုက်သည်။
ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။
အတူတူပင် လမ်းလျှောက်ပြီး အဆောင်သို့ သွားကြ
ရသည်။

လမ်းဖြတ်အကူးတွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဥမ္မာချို
၏မော်တော်ကားနှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။
ဥမ္မာချိုက စူးခနဲ စိုက်ခနဲ နွယ်နွယ်နှင့် ကျော်ဇေယျ
ကို ကြည့်ပြီး ဆက်မောင်းသွားသည်။
ဥမ္မာချိုသည် မိမိကို အထင်လွဲသွားမည်မှာမူချ။
“အဟင်း ဟင်း ... ဟိုမှာလေ ကိုကျော်ဥမ္မာချိုက နွယ်တို့
ကိုကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းမဲသွားတယ်၊ ကောင်းလိုက်တာ၊
ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ကျော်ဇေယျ ပြုံးမိသည်။
တစ်နည်းတော့လည်း ကောင်းပါ၏။ ဥမ္မာချိုသည်
မိမိနှင့် နွယ်နွယ်ကို အထင်လွဲကာ သူမဘာသာ မိမိကို ရှောင်
သွားလျှင် တစ်တော့ရှင်းပြီး တစ်ရန်အေးသည်ဟုပင် ကျော်ဇေယျ
မှတ်ယူလိုက်တော့သည်။
ထိုနေ့အဖို့ အောင်သိန်းထံမှ ထရက်(စ်)ဆု ပြန်ယူ
လာပြီးနောက် နွယ်နွယ်နဲ့အတူ ပြန်လာရင်း လမ်းခွဲကြပါ၏။

အခန်း(၁၃)

“တို့ကို စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောခွင့်ပေးပါလား ထိုက်
ထိုက်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပြောစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ထိုက်ထိုက်ဘက်က ဘာမှမရှိပေမယ့်
တို့ဘက်က ရှိနေလို့ပါ”

“ရိုးရိုးသားသားစကားဆိုရင် ပြောပါ၊ မေတ္တာစကားတို့၊
ရည်းစားစကားတို့ ဆိုရင်တော့ ဘာမှဆက်မပြောတာ
ကောင်းပါတယ်”

ထိုက်ထိုက်က အပြတ်ပင် ပြောလိုက်ပါ၏။

ယနေ့ ထိုက်ထိုက်က ကလပ်(စ်)အားချိန်တွင် လဲဝင်း
တို့ ဆုမွန်တို့ ဇာခြည်တို့ ဘယ်လိုကဘယ်လို အလျှိုလျှိုပျောက်
ကုန်ကြသည်မသိ။

ခါတိုင်းနေ့တွေလည်း ကလပ်(စ်)အားချိန်တွင်
ထိုက်ထိုက်က အပြင်သွားလေ့မရှိဘဲ ကျောင်းပရဂျက်အတွင်း
သစ်ပင်အောက် စသည်တို့တွင်သာ နေလေ့ရှိသည်။ လဲဝင်း၊

ဆုမွန်၊ ဇာခြည်တို့လည်း ထိုက်ထိုက်နှင့်အတူရှိပြီး ဟေးလား၊ ငါးလား ပေါက်ကရတွေ ပြောနေတတ်ကြသည်။

ယနေ့ ထိုက်ထိုက်က အပြင်ထွက်ပြီး လိုအပ်သော စာအုပ်အချို့နှင့် အယ်(လ်)ဘမ် အသေးလေးတစ်ခုဝယ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိသည်။

သူတို့ မင်္ဂလာခုံကပ္ပရုံဘက်သို့သွားပြီး တစ်ခုခု စားကြသလားမသိ။ ဒါဆို လမ်းတွင် သူတို့နှင့် တွေ့နိုင်သည်ဟု ထိုက်ထိုက်တွေးကာ အပြင်သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာသည့်နှင့် ကျောင်းဝင်း ထဲကအထွက် ပိတောက်ပင်ကြီးအောက် အရောက်တွင် ပိတောက် ပင်စည်အကွယ်မှ ထွက်လာသော ကိုဇော်ထွတ်နှင့် တွေ့ဆုံကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုဇော်ထွတ်သည် ဖိုင်နယ်ပါတ်တူးတွင် တက်နေသူ ဖြစ်ပါ၏။ များမကြာမီ ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မည်သူပင်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်လလောက်က ဆုမွန်က မိတ်ဆက် ပေးဖူးသဖြင့် မရင်းနှီးစေကာမူ ထိုသူအား ကိုဇော်ထွတ်မှန်း ထိုက်ထိုက် သိထားပါ၏။

“တို့ ... ထိုက်ထိုက်ကို ဒီလိုစကားပြောခွင့်ရဖို့ တိတ်တိတ် လေး ဘေးကစောင့်ကြည့်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ ထိုက်ထိုက်၊ ထိုက်ထိုက်က အဖော်အုပ်စုနဲ့ အမြဲနေ့တတ်လို့ အခွင့်မသာ ခဲ့ပါဘူး၊ အခု အခွင့်ပေးလာတုန်း ပြောချင်တာလေးပြော ပါရစေ”

“ရော ... ခက်နေပါလား”

“မခက်ပါဘူး ထိုက်ထိုက်၊ နားထောင်ရုံလေး နားထောင် ပါ။ တို့ဟာ မိကောင်းဖခင် သားတစ်ယောက်ပါ။ အပြော အဆိုရော အပြုအမူရော မရိုင်းစေရပါဘူး၊ လူကြီးလူကောင်း ဆန်ဆန်ပေါ့ ထိုက်ထိုက်၊ နည်းနည်းလောက် ပြောမှာပါ”

မကြာမီ ဆရာဝန်ဘွဲ့ရပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မည့် သူမို့ လူကြီးလူကောင်းစိတ်မျိုး ထားရှိနိုင်ပြီတော့ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

“မရိုးမသား စကားမျိုးဆိုရင်တော့ မပြောပါနဲ့လို့ ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲရှင်”

“ထိုက်ထိုက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျိတ်ပြီးအခံစားရဆုံး လူတစ် ယောက်ကို ပြပါဆိုရင် တို့ဟာ နံပါတ်တစ် ထိပ်ဆုံးရောက် နေတဲ့လူပါ ထိုက်ထိုက်”

ဇော်ထွတ်က ဘေးတိုက်ယှဉ်လျှောက်လာပြီး ပြော နေခြင်းဖြစ်သည်။

စွတ်ပြောနေသည်မို့ ထိုက်ထိုက်လည်း ဘာမျှမတတ် နိုင်။

ကက်ကက်လန်ပုံစံမျိုး ထိုက်ထိုက် ရန်မတွေ့တတ်။ ပြီး ... ကိုဇော်ထွတ်လိုလူသည် ရမ်းရမ်းကားကား ကာလုဇွေ ဗျက်အောင် ပြုလုပ်မည်သူလည်း မဟုတ်သဖြင့် ထိုက်ထိုက်က ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပေ။

“တို့ဟာ ထိုက်ထိုက်ကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်ပြီး အိပ်မပျော် ခဲ့တဲ့ ညမျိုးတွေ အများကြီး ရှိတာပဲတယ်၊ ဂုဏ်ဟာအနာဂတ်

အတွက် ရည်မှန်းချက်အများကြီးထားတဲ့လူပါ။ တို့မိဘဆိုလည်း ထိုက်ထိုက် ကြားဖူးမှာပါ။ ဝင်ဒါမိယာတ်မှာနေတယ်၊ ဦးဘချို ဒေါ်မမလေး ဆိုရင် တော်တော်လူတွေသိကြပါတယ်”

ကိုဇော်ထွတ် ကျောင်းတက်သည်ကပင် အက်(စ်)အီးကားဖြူကြီးနှင့် ကျောင်းတက်သူပင်ဖြစ်သည်။ ဤလေးသိန်းတန်ကျောင်းကားကြီးပင်လျှင် ကိုဇော်ထွတ် ကျောင်းတက်စီးရန် သီးသန့်ဝယ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆုမွန် ပြောဖူးသည်။ ကိုဇော်ထွတ်၏ မိဘသည် အရမ်းချမ်းသာသည်။ စိန်၊ ရွှေ ရတနာလုပ်ငန်းကို သိန်းပေါင်းများစွာဖြင့် လုပ်ကိုင်နေသည်။ ရွှေဘုံသာလမ်း တစ်ခုလုံးကို ကိုင်လုပ်နိုင်လောက်သည်အထိ ချမ်းသာသည်ဟု ပြောဖူးသည်။

ကိုဇော်ထွတ်သည် တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။

သို့တစေ ကိုဇော်ထွတ်က ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းလူစားမဟုတ်။ လူငယ်ပေမယ့် အနေအထိုင် သိပ်သည်းသည်။ အသောက်အစား အပျော်အပါး ကင်းသည်။ တစ်နေ့တွင် သမားတော်ကြီးပါရဂူကြီးဖြစ်ဖို့ ရည်မှန်းချက်ထားသ်။

ကိုဇော်ထွတ်ကို လိုချင်သည့် သမီးရှင်တွေ အများကြီး ... တဲ့။ ဒီကြားထဲက ကိုဇော်ထွတ်က ထိုက်ထိုက်ကိုမုချ်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒါပေမယ့် ... ခက်လှသည်။

ထိုက်ထိုက်ကလည်း တစ်မျိုးမှ တကယ့်တစ်မျိုး

ကိုဇော်ထွတ်သည် အရာရာ ထိပ်ဆုံးတန်းရှိနေစေကာမူ ထိုက်ထိုက် ရင်ထဲက ဘယ်လိုမှ မလှုပ်ရှား။ တုံ့ပြန်မေတ္တာတစ်စက်လေး ပေါ်မလာ။

“ထိုက်ထိုက်ကို အခုချက်ချင်းကြီး လက်ထပ်ပါဆိုတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး ထိုက်ထိုက်၊ တို့ ထိုက်ထိုက်အကြောင်းကို ဆုမွန်ကို သေချာမေးမြန်းမိပါတယ်။ ထိုက်ထိုက်ရဲ့ နှလုံးသားလေးဟာ ခုချိန်ထိ အဖြူရောင်သက်သက်လေး၊ ဘာရောင်မှ မရောသေးဘူးဆိုတာ သိရတယ်။ ဒီတော့တို့က သူများထက်ဦးပြီး ပထမလူဖြစ်ချင်လို့ ပြောတာပါ ထိုက်ထိုက်”

“ကျွန်မ ပြောမယ်နော်၊ အခုအချိန် ကျွန်မစိတ်ထဲ ကျောင်းစာကလွဲပြီး တခြားဘာအာရုံမှ မရှိဘူး၊ အဲ ... အားကစား ဘက်လည်း အာရုံလေးရှိတယ်ပေါ့လေ၊ အခု ကိုဇော်ထွတ် လာပြောနေသမျှဟာ ကျွန်မအဖို့တော့ ကျွဲပါးစောင်းတီးပဲ၊ ကျွဲဟာ စောင်းသံကို လုံးဝမခံစားတတ်ဘူး၊ စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့ကလည်း ခုချက်ချင်းကြီး မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့သားပဲ၊ နေရာသေချာအောင် ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ဝီရိယထားပြီး ကြိုတင်ဘွတ်ကင်လုပ်တဲ့ သဘောပါ”

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့၊ ရုပ်ရှင်မှာ ဘွတ်ကင်လုပ်တယ်ဆိုတာက ရုပ်ရှင်ပြမယ့်ရုံလည်းရှိတယ်၊ ပြမယ့်ကားကိုလည်း ကြေညာထားတယ်၊ ကျွန်မမှာ ရုံလည်းမရှိသေးဘူး၊ ပြမယ့်

ကားလည်း လုံးဝမရှိတော့ ဘွတ်ကင်လုပ်လို့ ဘယ်လိုရမှာလဲ”

“ဒါဆို ထိုက်ထိုက်က ဘယ်တော့မှ ရံဖွင့်မှာလဲ”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်မမှာ ခံယူချက်ရှိတယ်လေ၊ အဘက်ဘက်က ဘယ်လောက်ပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားသားဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရင်ထဲ နှလုံးထဲကကို ချစ်စိတ်မဝင်တဲ့လူကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မတုံ့ပြန်ဘူးလို့၊ ကျွန်မနှလုံးသားက ချစ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့လူကို တွေ့တဲ့နေ့ဟာ ကျွန်မရံဖွင့်တဲ့နေ့ပဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် အလှမ်းကွာကွာမှ ကောင်မလေး သုံးယောက်အုပ်စု လာနေပြီကို လှမ်းတွေ့ရသည်။

“တို့ မျှော်လင့်ချက်ထားဆဲပါပဲ ထိုက်ထိုက်၊ ထိုက်ထိုက် နှလုံးသားက ရံဖွင့်တဲ့အထိ တို့ စောင့်ပါ့မယ်၊ ကဲ ... တို့ သွားမယ်”

စော်ထွတ်သည် ထိုက်ထိုက်အပါးမှ ထွက်ခွာသွားပါ၏။

“ကောင်မတွေ ... ငါ့ကို မစောင့်ဘူး”

မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်နှင့် ထိုက်ထိုက်က နှုတ်ခမ်းစူး၊ မျက်စောင်းထိုးလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဆောရီးပါဟယ် ... နင် စာတွေလုပ်နေတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ၊ နောက်ပြီး နင်က တို့အပြင်ထွက်ရင် လိုက်လေ့မရှိတတ်လို့”

“တခြားနေ့တွေကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီနေ့ ငါ ဝယ်စရာလေးတွေရှိနေလို့ အပြင်ထွက်ဝယ်မလားလို့”

“အဲဒါတွေဘေးချိတ်၊ အခု ပြန်သွားဝယ်လည်းရတယ်၊ ကဲ ... ပြောစမ်း၊ ကိုဇော်ထွတ်ကြီးက နင့်ကို ဘာတွေအာဖျဲတီးပြီး ကပ်လိုက်လာတာလဲ၊ သူ ဘာတွေ နင့်ကိုပြောလဲ”

“ဘာရှိမလဲ၊ ငါ့ကို မေတ္တာရှိတယ်ပေါ့ဟယ်၊ ဒါဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတဲ့အခါ ယောက်ျားတွေရဲ့လိုက်ပြောနေကျ စကားပဲဟာ”

ဆုမွန်က ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးဟဲ့ မိထိုက်၊ ဟိုအရင်တစ်ခါ နင်နဲ့သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး မကြာခင်ဘဲ ငါ့ကို နင့်အကြောင်းတွေ မေးလိုက်တာ စုံနေတာပဲ၊ နောက်ပြီး ဘာကြာလဲ၊ နင့်ကို သိပ်သဘောကျနေပြီတဲ့၊ ငါက နင့်ကို ပြောပေးပါတဲ့”

“နင် ငါ့ကို ဘာမှမပြောဖူးပါလား ဆုမွန်”

“ပြောရဲဘူးဟေ့ ... နင်က ဒါမျိုးတွေမှာ သိပ်ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေတတ်တော့ ငါ အောင်သွယ်စကားပြောမိရင် နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေမှာစိုးလို့”

ဤသည်မှာ ဆုမွန်၏ မှန်တစ်ဝက် ညာတစ်ဝက် စကား ဖြစ်ပါ၏။

အမှန်တော့ ဆုမွန် ကိုယ်တိုင် စော်ထွတ်ကို မျှော်လင့်မိသည်။ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားသူက တခြားမိန်းကလေးတစ်ဦး

ကို ပြောပေးပါ။ နားဖောက်ပေးပါဟု ဆိုလာသဖြင့် ဆုမွန်မပြောဘဲ မြဲနေခြင်းလည်း ထက်ဝက်ပါ၊ ပါ၏။

“အဲဒီ ကိုဇော်ထွတ်က တော်တော်တုံးတယ်။ မိထိုက်ကိုမှ မေတ္တာရှိရတယ်လို့၊ ဒါနမပြုချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုကိုမှ သွားအလှူခံတယ်။ တကယ်ဆို တို့ဆီလာခဲ့ပါလား၊ တို့ကို လာပြောပါလား၊ ဟိ ... ဟိ၊ ဒါဆို ချက်ချင်း အိုကေမှာ”

လဲ့ဝင်းက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“အေးဟဲ့ ... ငါလည်း သိသင့်သလောက် သိတဲ့အထဲမှာ ကိုဇော်ထွတ်ကို တော်တော်များများ ကျောင်းသူတွေက လိုလိုလားလား ရှိကြတယ်။ လူက မိဘကျိကျိတက်ချမ်းသာရုံမကဘူး၊ ရုပ်ရော၊ ပညာရော၊ အကျင့်ရောကောင်းတဲ့ လူတော်လူကောင်း မဟုတ်လား၊ အင်း ... ကိုဇော်ထွတ်ဆိုတဲ့ လူကလည်း မိထိုက်ကိုမှ သွားပြောရတယ်လို့၊ နွားချိုကို သွားနို့ညှစ်တဲ့လူပဲ”

“နွားချို နို့ညှစ်တော့ ဘာတွေ ထွက်လာလဲ စာခြည်ရဲ့”

စာခြည်က ဝင်ရောက်ထောက်ခံပြောသည်ကို မိလဲ့ဝင်းက ထပ်ဆင့်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“နွားချိုကို နို့ညှစ်တော့ နွားရေခဲရမှာပေါ့တဲ့”

အားလုံးဝိုင်းပြီး ရယ်မောကြပါ၏။

“ကဲ ... ကဲ ပြောပါဦး မိထိုက်၊ ကိုဇော်ထွတ်က နင့်ကို ပြောသွားတာတွေ တို့ကို အရင်းအတိုင်း ဖောက်သည်ချ ပြစမ်းဟယ် ...”

“အင်း ... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မေတ္တာရှိပါတယ်လို့ လိုက်ပြောတာဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်နဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မို့ ငါက ငွေမယူပါဘူး”

“ဒါမှပေါ့ ... နင့်မှာ ဒီလိုမေတ္တာရှိပါတယ်လို့ လိုက်လိုက်ပြီးချဉ်းကပ်တဲ့ လူတွေရဲ့စာရင်းကိုသာ တေးထားရင် စာမျက်နှာတစ်ရာနှစ်ဆယ် ဗလာစာအုပ်ကြီးတောင် ပြည့်ရုံမကဘူး ဒုတိယစာအုပ် ကူးရဦးမယ်မှန်း တို့သိတာပဲ။ နင့်ကို ယောက်ျားလေးတွေက ကြိုက်ပဲ ကြိုက်လွန်းတယ်”

“ဒါက သူ့ကုသိုလ်နဲ့သူပဲ မိလဲ့၊ ကဲပါ ... ကိုဇော်ထွတ်ဘာတွေ နင့်ကိုပြောသလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါ၊ နားထောင်ချင်လို့”

“ငါ့ကို စကားပြောချင်လို့ ချောင်းနေတာ ကြာပြီတဲ့၊ လူမချောင်လို့ ပြောခွင့်မရခဲ့ဘူးတဲ့၊ အခု သူ စကားပြောပါရစေတဲ့”

“အဲဒီတော့ နင်က ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ရိုးဆိုးစကားပြောပါ မေတ္တာစကားတို့ ရည်းစားစကားတို့ဆိုရင်တော့ ပြောလည်းမသိပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အဲ့ ... ဟယ် ... ကိုဇော်ထွတ်ကြီးခမျာ ဆွမ်းတော်ခင်ဗျာလို့တောင် မအော်ရသေးဘူး၊ နင်က ကန်တော့ဆွမ်းဟိုလို့ ပိတ်ပြောသလို ဖြစ်သွားရှာမှာပေါ့၊ သနားပါတယ်၊ ကဲ ... ဆက်ပြောပါဦး”

“ထိုက်ထိုက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျိတ်ပြီးခံစားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပြပါဆိုရင်တဲ့ သူဟာ နံပါတ်တစ်ထိပ်ဆုံးရောက်နေတဲ့ လူပါတဲ့”

“အဲဒါ မင်း ... ပြောင်မြောက်လိုက်တဲ့ စကားလေးဟယ်၊ ဘယ်လောက် ကရုဏာရသမြောက်လဲ၊ ဒီလူ ဆရာဝန်လုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး”

“ဘာလုပ်ဖို့ ကောင်းလဲ မိလဲ့ရဲ့”

“ဒိုးပတ်ဝိုင်းမှာ နဲ့မှုတ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“အယ် ... နင့်ဟာက ဘာဆိုလဲ”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့၊ ဒိုးပတ်ဝိုင်းမှာ ဒိုးပတ်ဝိုင်းကတော့ ပတ်ဗလုံ၊ဗလုံနဲ့ တီးနေတာ ပီပြင်တာက နဲ့သံဟဲ့။ နဲ့သံကိုမှီးပြီးမှ ဒိုးပတ် တီးရတာ၊ အခု ကိုဇော်ထွတ် ပြောပုံလေးက ဘယ်လောက်ပီပြင်လဲ”

“လုပ်မနေနဲ့ မိလဲ့၊ နင့်ဟာသက မရယ်ရဘူး၊ ဆက်ပြောမိသိုက် ဆက်ပြော”

ထိုက်ထိုက်က ဆက်ပြောသည်။

“သူဟာ ငါ့ကို မျက်စိထဲ ဖြင်ယောင်ပြီး အိပ်မပျော်တဲ့ ညမျိုးတွေ အများကြီး ရှိလာတယ်တဲ့”

“သနားစရာပါဟယ်”

“သူဟာ အနာဂတ်ကို ရည်မှန်းချက် အများကြီးထားတဲ့ လူပါတဲ့။ သူ့မိဘဆိုရင် ထိုက်ထိုက် ကြားဖူးမှာပါတဲ့၊ ဝင်ဒါမီယာထဲမှာ နေတယ်တဲ့၊ ဦးအေးချို ဒေါ်မမလေးဆိုရင် တော်တော်လူသိများပါတယ်တဲ့”

ဆုမွန်က ဝင်ပြောပါ၏။

“ဒါတော့ အမှန်ပဲ ထိုက်ထိုက်၊ ကိုဇော်ထွတ်တို့ မိဘတွေ အရမ်းချမ်းသာတယ်၊ အဲဒီတော့ နင်က ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ မိထိုက်”

“ငါလား ကန့်တော့ဆွမ်းပါ ဘုရားပဲပေါ့”

“နင့်နှယ်ဟယ်၊ ဘုရင်ဖြစ်ချင်လို့ ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်တာများ”

“နင်တို့က အဲဒီလို ယူဆတယ် ဟုတ်လား၊ ငါ့အယူအဆကတော့ တစ်မျိုးလေ၊ ငါနဲ့လက်ထပ်သူဟာ ငါ့ရင်ထဲကကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တဲ့သူဖြစ်ရမယ် မိလဲ့၊ ငါ့ရင်ထဲက မချစ်တဲ့လူကို အဲဒီလူ ဘယ်လောက် ဘာတွေပြည့်စုံပလေစေ ငါ လက်မထပ်နိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကိုဇော်ထွတ် ပြောပုံက သူ့အရည်အချင်းတွေကို ဗန်းပြမြူဆွယ်တဲ့သဘောပါတယ်၊ ဒါမျိုးတော့ ဘယ်ရမလဲဟယ်”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ နင်တို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိဘချမ်းသာတာပဲဟာ၊ ကိုယ်ယူမယ့်ယောက်ျား မချမ်းသာတော့ကော ဘာအရေးလဲ၊ ဥပမာ ကိုလူလေးလို လူဆိုကြည့်”

“အယ် ... မိလဲ့၊ နင် ကောင်မတွေ့ရှေ့မှ ပေါက်ကရမပြောနဲ့ဟယ်”

ထိုက်ထိုက်က ပြောပြောဆိုဆို မျက်နှာလေးပြီးစေ့စေ့ဖြင့် လဲ့ဝင်း၏ပေါင်ကို ဆွဲဆိတ်လိုက်ပေသည်။

ကိုလူလေးဆိုသည်မှာ ကျော်ဇေယျကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဦးလေးဖြစ်သူ ဒရိုင်ဘာကြီး ဦးဘအေးက သူ့တူကို
“လူလေး”ဟု ခေါ်ခြင်းကို ရည်ရွယ်ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ကဲ ... နင်တို့ ငါနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ဦး၊ ငါ အယ်လ်ဘမ်လေး
တစ်ခုနဲ့ စာအုပ်နည်းနည်းဝယ်ချင်လို့”

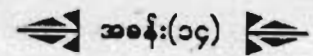
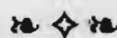
“ဟာ ... သိပ်လိုက်တာပေါ့၊ တို့ကို ကော်ပြန်လိပ်ကျွေး
နော်”

“ကောင်မတွေ ... ဟွန်း”

ထိုက်ထိုက် နောက်သို့ တစ်အုပ်ကြီး ပြန်လိုက်သွား
ကြပါ၏။

ထိုက်ထိုက်ကလည်း တစ်အုပ်လုံးကိုပင် ကော်ပြန်
လိပ် ကျွေးပါ၏။

ကျောင်းသူဘဝ တကယ့်ကို ပျော်စရာကြီး။

ယနေ့ ထိုက်ထိုက်၏မွေးနေ့။

ယနေ့ ထိုက်ထိုက် အသက်(၁၉)နှစ်တင်းတင်းပြည့်
သည်။

တနင်္ဂနွေနှင့်လည်း တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် လက်လှမ်း
မီသမျှ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေကို ဖိတ်ထားသည်။

ဖိတ်စာတွင် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခြင်း သည်းခံပါ
ဟုပါရှိထားသည်။

အချို့က မွေးနေ့ဖိတ်ကြားခြင်းကို လာချင်သော်
လည်း လက်ဆောင်ပေးရမည်ကို ဝန်လေးပြီး မလာဖြစ်တာမျိုး
တွေ ရှိတတ်သည်။

ထိုက်ထိုက် ကိုယ်တိုင်က မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေး
ခြင်းမျိုးကို မနှစ်သက်။

မင်္ဂလာဆောင်လက်ဖွဲ့သည် ဆိုသည်က မြန်မာ
ယဉ်ကျေးမှုအရ အိုးသစ်၊ အိမ်သစ် ထူထောင်ရတော့မည့် ဇနီး
မောင်နှံကို ဝိုင်းဝန်းကူညီသည့်သဘော သက်ရောက်စေခြင်းမို့

အဓိပ္ပာယ်အများကြီးရှိသည်။ တကယ်လည်း လက်ဆောင်ပေးခြင်းဖြင့် ကူညီရာရောက်သည်။

မွေးနေ့တွင် လက်ဆောင်ပေးခြင်းက အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ထိုက်ထိုက် ယူဆသည်။

ကြက်သားဟင်းနှင့် ပလာတာကျွေးသည်။

ဘုန်းကြီးအပါး(၂၀)ကို အာရုံဆွမ်းကျွေးဖိတ်သည်။

ဧည့်ပရိသတ်မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများကို နံနက်(၁၀)နာရီမှ (၁၂)နာရီအထိ ဖိတ်စာတွင် အချိန်ဖော်ပြထားသည်။

နံနက်စာထမင်းလွတ် စားသောက်စေချင်သည့် စေတနာပါရှိပါ၏။

လဲ့ဝင်း၊ ဆုမွန်၊ ဇာခြည်၊ ဖြူဖြူ၊ သီရိတို့က ထိုက်ထိုက်နှင့် သိပ်ချစ်သော သူငယ်ချင်းတွေမို့ စနေနေ့ည မွေးနေ့အကြိုနေ့ကတည်းက ညအိပ်ညနေ လာနေကြသည်။

ကောင်မတွေ ဘာမျှ ကူညီလုပ်ကိုင်ဖို့တော့မလို။

ကြက်သားဟင်းနှင့် ပလာတာက ရွှေဘုံသာလမ်း နာမည်ကြီးကုလားဆိုင်မှ အော်ဒါမှာခြင်းဖြစ်သည်။

နံနက်(၄)နာရီကတည်းက ဒန်အိုးကြီးတွေဖြင့် လာပို့သွားသည်။

ထိုက်ထိုက်တို့က ကြက်သားဟင်း၊ အေးမသွားစေရန် မီးဖိုတွင် နွေးထားရုံဖြစ်သည်။

နံနက်(၅)နာရီတွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ ကြွလာသည်။ ကြက်သားဟင်းနဲ့ ပလာတာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်။

အချို့ပွဲ ဆက်ပြီးကပ်သည်။

“ဟောဒီ နန္ဒင်းမကင်းရယ်၊ လိမ္မော်သီးရယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ များများဘုဉ်းမပေးဘဲ များများကျန်ပါစေ ဘုရား”

“ဟဲ့ ... မိဖြူ၊ နင် ဘာတွေရွတ်နေတာလဲ၊ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“အိုး ... နန္ဒင်းမကင်းနဲ့ လိမ္မော်သီး ငါကသိပ်ကြိုက်တာ၊ ဘုန်းကြီးတွေ နည်းနည်းဘုဉ်းပေးမှ များများကျန်တော့ ငါ အဝတုတ်ရတာပေါ့”

“အငတ်မ ... အရှက်မရှိဘူး”

“ငတ်မရှက်လို့တောင် စကားပုံရှိသေးတာ၊ ငါငတ်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ မရှက်ပေါင်၊ ကိုယ်စားချင်တာ များများစားရဖို့ အဓိကပဲ”

သူငယ်ချင်းတစ်စု မီးဖိုဘက်တွင် အချို့ပွဲပြင်ဆင်ရင်း ပြောလိုက် ရယ်လိုက် ဖြစ်နေပါ၏။

“ကဲ ... ကဲ ... တရားနာကြမယ်၊ ကောင်မလေးတွေထွက်၊ တရားနာကြ”

“ဗုဒ္ဓေါ ... အဲဒါ မလွယ်ကြာပဲ”

အားလုံး တညီတည်း မျက်လုံးလေးတွေ ကလယ်ထိုက်သွားသည်။

ထိုက်ထိုက် သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သွားကြတာလဲ၊ တရားနာရမှာကို မြွေကိုက်တာ ကျနေတာပဲ”

“ဟဲ့ ... တို့ထဲမှာ ဩကာသအဆုံးရတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊ မရွတ်တတ်လို့ပါဟယ်”

“နင်တို့လား။ တကယ်ပဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ငယ်သေးလို့ပါဟယ်၊ ကြီးရင် သီလရှင်တို့၊ ယောဂီတို့တောင် လုပ်ချင်လုပ်မှာပါ”

“အဲဒါက လင်မရမှ မဟုတ်လား”

ရယ်မောကြပြန်ပါသည်။

“ထိုက်ထိုက်ရေ ... သမီးရေ။ တရားနာရအောင် လာကြလေ”

ထိုက်ထိုက်က အပြင်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

“နင်တို့ တကယ်မလိုက်ဘူးလား”

“ခွင့်လွှတ်ပါဟယ်၊ ကြက်သားဟင်းနဲ့ ပလာတာ လျှော့စားဆို စားပါ့မယ်၊ တရားနာတော့ မလိုက်ပါရစေနဲ့၊ နင်ပဲ သွားပါ မိထိုက်။ နင်ကတော့ အလှူရှင်လည်း ဖြစ်နေတယ်၊ နင့်မွေးနေ့အတွက်လည်း ဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီး နင်က ဒီလို ဘုရား တရား သံဃာ ကိစ္စတွေမှာ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ နင်ပဲ သွားပါဟယ်။ အန်တီမေးရင် နောက်ဖေးမှာ တို့များ အလုပ်တွေ တအားလုပ်နေလို့လို့ ပြောနော်”

“ကောင်မတွေ၊ ဟင်း ... သေရင် ငရဲပြည် ဇောက်ထိုးပဲ”

ထိုက်ထိုက်က ပြောပြောဆိုဆို တစ်ယောက်တည်း

ပင် အပြင်သို့ထွက်သွားပါ၏။

တစ်နာရီနီးပါး ကြာပြီးနောက် ဘုန်းတော်ကြီးများ

ပြန်ကြွသွားပါ၏။

မိုးလည်း ထိန်ထိန်လင်းလေပြီ။

ဒီကြားတည်းတွင် အချိန်တွေပိုနေသည်။ နံနက်(၁၀)

နာရီလောက်မှ စဉ်းသည်တွေ လာကြမည်ဖြစ်သည်။

ထိုက်ထိုက်တို့အားလုံး ရေမိုးချိုးကြသည်။ အလှပြင်

ကြသည်။

ထိုက်ထိုက်၏ အိပ်ခန်းထဲတွင် အပျိုမလေးတွေ တံခါး

ပိတ်ပြီး တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေပါ၏။

ထိုက်ထိုက်၏ မှန်တင်ခုံသည် လေမှန်တိုင်း ဝင်မွေ

သွားသလား ထင်ရအောင် ပွယောင်းရှုပ်ပွေသွားသည်။

ထိုက်ထိုက်ကလည်း သူမဝယ်ထားသမျှ အလှပြင်

ပစ္စည်းတွေအားလုံး ချပေးသည်။

ကောင်မတွေ အကြိုက်တွေ နေပါ၏။

“ဟဲ့ ... မိထိုက်၊ နင်ကော ဘာမှမလုပ်သေးဘူးလား”

“ပြီးပြီလေ”

“ဟင်း ... နင့်ဟာ သနပ်ခါးပဲ လိမ်းထားတာ၊ မိတ်ကပ်တွေ ဘာတွေ လုပ်ဦးလေ”

“မလိုပါဘူးဟယ်၊ အိမ်မှာနေရင်း ငါမိတ်ကပ်မလိမ်းတတ်ဘူး”

“ဟဲ့ ... အိမ်မှာနေရင်းပေမယ့် နင်ကအလှူရှင်ပဲ၊ မွေးနေ့ရှင်ပဲ၊ တချို့မွေးနေ့ရှင်ဆို ခေါင်းမှာ ရွှေတွေ၊ စိန်တွေ၊

ကရောင်းစွပ်ပြီး ရုပ်ရှင်ထဲက နတ်သမီးလို အင်္ကျီဖြူ၊ ထဘီဖြူ၊ ဇာပဝါဖြူ အရှည်ကြီးနဲ့”

“မလိုပါဘူးဟာ”

ထိုက်ထိုက်က ထဘီ၊ အင်္ကျီတော့ သစ်သစ်လွင်လွင်
လေး ဝတ်ပေသည်။

ဖြူဆွတ်နေသော ဇာအင်္ကျီရင်ဖုံး လက်ရှည်လေး
ဝတ်သည်။

ကြည်ပြာအောက်ခံတွင် အဝါများချိတ်ထားသော
ချိတ်ထဘီဝတ်သည်။

ဆံပင်ကို နောက်သို့ အားလုံးစုပြီး လည်ကုပ်မှာ
တွင် ကလစ်ချိတ်လိုက်သည်။ တွဲလောင်းကျသော ဆံပင်ထဲ
တင်ဖုံးအထိ ရောက်ပါ၏။

“အယ် ... မိထိုက်ရယ်”

“အဲ့ဒါ ဘာလို့ လူမမာလို ညည်းတာလဲ မိလဲ”

“နင် ရိုးရိုးလေးဝတ်လိုက်တာ၊ တို့အားလုံး ဆန်းဆန်းဝတ်
ပြီး ဟောထားတာတွေ အော်တိုမက်တစ် အောက်ကုန်လို့”

“ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်ပြီလား မိထိုက်ရယ်။ နင်ဝတ်ထားတဲ့ ချိတ်ထဘီ
တစ်ထည်ကတည်းက သုံးထောင်ကျော် တန်ဖိုးရှိမှန်း ငါ
တို့သိတယ်။ အင်္ကျီဇာကလည်း တစ်ကိုက်ကို လေးရာမှန်
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကျပြီး တို့များအားလုံး သိတာပေါ့။ အဝတ်အစား
အဖိုးတန်တာ ဘေးချိတ်၊ နင်က မြန်မာဆန်ဆန် ရိုးရိုးလေး
ဝတ်တာကို အရမ်းလှနေတယ်။ တို့ အရမ်းပြင်ဆင်ထားတာ
နင်နဲ့ယှဉ်လိုက်တော့ လမင်းကြီးဘေးက ကြယ်ပွင့်ကလေး
တွေလောက်တောင် အရောင်မထွက်တော့ဘူးဟဲ့”

“ဟယ် ... နင်တို့က မြောက်လွန်းတယ်ဟယ်။ ပလာတာနဲ့
ကြက်သား ပိုပြီးစားကြနော်”

နံနက်(၉)နာရီခွဲလောက်မှစပြီး ဖိတ်ထားသော ဧည့်
ပရိသတ် ရောက်စပြုလာသည်။

ဒီလို တနင်္ဂနွေနေ့မျိုးတွင် အလှူပွဲ မင်္ဂလာပွဲတွေ
များများရှိတတ်သည်။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်များက တစ်နေ့တည်း နှစ်အိမ်
သုံးအိမ်မှ ဖိတ်ကြားထားချက်များရှိနေ၍ ဟိုအိမ် ဒီအိမ် အားလုံး
နဲ့အောင်သွားနိုင်ဖို့ စောစောလေး လာတတ်ကြသည်။

မွေးနေ့ရှင် ထိုက်ထိုက်မှာ ရောက်လာသော ဧည့်
ပရိသတ်ကို ထွက်ပြီး ခရီးဦးကြိုပြုခြင်းများဖြင့် သူငယ်ချင်းအုပ်
နှင့် ခွဲထွက်ရသည်။

လှဲဝင်းတို့ တစ်သိုက်ကလည်း စားပွဲထိုးဧည့်ခံအဖြစ်
ဟိုဝိုင်း ဒီဝိုင်းတွင် လိုအပ်သည်များ ဆောင်ရွက်ပေးနေရသည်။

“ဟေ့ ... မိလဲ့၊ ဒီအိမ်က အလှူလုပ်တာဆိုတော့ ဦးလေး
ဦးဘအေးကြီးရဲ့တူ၊ ကျော်ဇေယျကိုကော မဖိတ်ဘူးလား။
ဦးလေး ဦးဘအေးနဲ့ ပတ်သက်နေတာပဲဟာ”

မိလဲ့က ခေါင်းခါပြသည်။

“အန်တီသိတာက လုံးဝမဖိတ်ဘူး၊ ဦးလေး ဦးဘအေးတောင်
ကားမောင်းပေးဖို့ အလုပ်ဆင်းခိုင်းတဲ့သဘောနဲ့ ဖိတ်တာတင်
တနင်္ဂနွေဆိုရင် ဦးလေးဦးဘအေး နားရက်လေ”

“အန်တီသိတာက ဒါမျိုးလေးတွေ ရှိတယ်နော်
“ဒါတော့ မအေကိုး၊ ကျော်ဇေယျလိုလူနဲ့ ထိုက်ထိုက်
ရင်းနှီးသွားမှာ ဘယ်လိုလားမလဲ”

“နို့ ... မိထိုက်ကကော”

“မိထိုက်ကတော့ ကိုကျော်ဇေယျကို လူတိုယ်တို့နှိုင်းပေးချင်နေတာ။ ဖိတ်ချင်တာပေါ့ဟယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကျော်ဇေယျကို လူတိုယ်ကိုင်လည်း မသိကျွမ်းတော့ ဦးလေးဦးဘအေးကတစ်ဆင့် ဘယ်မှာဖိတ်ရမလဲ။ သူ့အမေ အန်တီသီတာကိုလည်း ကြောက်ရသေးတာပဲဟာ”

“မိထိုက်ကို သူ့မိဘတွေက သိပ်ချစ် သိပ်အလိုလိုက်တာပဲဟာ။ မိထိုက်က အန်တီသီတာကို ကြောက်တယ်ဆိုတာ မယုံပေါင်”

“ဟဲ့ ... သူ့နေရာနဲ့သူပေါ့ ဆုမွန်ရယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးကျတော့ သားသမီးက မိဘကို ကြောက်တတ်ကြတာချည်းပေါ့”

“နေပါဦး။ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုရအောင် မိထိုက်နဲ့ ကိုကျော်ဇေယျက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ မိလဲ့ရဲ့”

“ဟဲ့ ... အင်္ဂလိပ်စကားမှာ ဂစ်လတီးကွန်ရှက်(စ်)ဆိုတာ ရှိတယ်။ ဟုတ်လား။ မြန်မာလိုပြောရင်တော့ လိပ်ပြာမလုံဘူး။ လိပ်ပြာမသန့်ဘူးလို့ ဆိုရမလားပဲ။ အေး ... မိထိုက်မှာက ကိုကျော်ဇေယျရဲ့ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာပုံကြည့်ပြီးကတည်းက လိပ်ပြာမလုံချင်တဲ့ သဘောလေးတွေ ရှိနေတယ်တဲ့”

“မိထိုက်ကို သနားပါတယ်။ သူ့ခမျာ ကိုကျော်ဇေယျကို ဖိတ်ချင်တာမှာပဲနော်”

လဲ့ဝင်းက ပြုံးပြီးကြီး လုပ်နေပါ၏။

“နင်က ဘာပြုံးတာလဲ မိလဲ့၊ နင့်ပုံစံက ဘာလို့ စပ်ပြီး ကြီးကြီး ပြ စသွားတာလဲ”

“ဘာလဲ ဆုမွန်ရယ်၊ ငါက မိထိုက်လက်ထဲက ဖိတ်စာတွေ ယူပြီး ဆရာမဒေါ်ချိုနဲ့ ဆရာခိုင်ကို ဖိတ်စာပေးရင်း ကိုကျော်ဇေယျကိုလည်း ခေါ်ခဲ့ပါလို့ မှာလိုက်သေးတယ်”

“အလဲ ... ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒါဆို ကိုကျော်ဇေယျ လာမှာပေါ့”

“ထင်တာပဲ၊ ဆရာခိုင်နဲ့ မမချို လာရင် ပါလာလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ငါသွားဖိတ်တုန်းက ဆရာခိုင်က ပြောတယ်၊ သူတို့ကားဒရိုင်ဘာက တနင်္ဂနွေ နားရက်ယူတော့ ကျော်ဇေယျကိုပဲ မောင်းခိုင်းရမယ်လို့တောင် ပြောလိုက်သေးတယ်”

“နင် ကိုကျော်ဇေယျကို ခေါ်ခဲ့မှန်း မိထိုက် သိလား”

“ငါ ပြောပြလိုက်တယ်”

“မိထိုက်က ဘာပြန်ပြောလဲ”

“အင်း ... မလုပ်၊ အဲမလုပ်ဘူးဟဲ့၊ ဒါတော့ဟယ် မိထိုက်က ရှက်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ သူ့ရင်ဆဲက သဘောကျသွားရင်တောင် ဒီလိုဖိတ်တာ ကောင်းတယ်လို့ ဘယ်ပြောမလဲ”

“ဟေ့ ... ဟိုး ... ဟိုး”

“ဘာလို့လဲ”

“ဟိုမှာ အန်တီသီတာ ဝင်လာပြီ”

ဒေါ်သီတာ ဝင်လာပါ၏။ လက်ထဲတွင် ရေခဲသေတ္တာတစ်ဖက်စီ ကိုင်လာသည်။

“ကောင်မလေးတွေ ဘာတွေများ စပ်ဖြဲ စပ်ဖြဲနဲ့ သဘော ကျနေသလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အန်တီ။ တချို့ဧည့်သည်တွေ အစား ပုပ်တဲ့အကြောင်းပြောပြီး ရယ်နေကြတာပါ”

“အလှူပဲကွယ်၊ ဘယ်လောက်စားစားပေါ့၊ သူတို့စားနိုင် လေ သမီး ထိုက်ထိုက် ဒါနမြောက်လေပေါ့”

လဲ့ဝင်းက ဒေါ်သီတာလက်မှ ရေခွေးဘူးနှစ်ဘူးကို ယူလိုက်သည်။

“အန်တီ သွားနှင့်လေ၊ သမီးတို့ ရေခွေးဖြည့်ပြီး ယူလာ ခဲ့မယ်”

ဒေါ်သီတာ ပြန်ထွက်သွားပါ၏။

လဲ့ဝင်းက လက်မှနာရီလေးကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“အင်း ... အခုမှ ဆယ်နာရီခွဲ ရှိသေးတယ်။ မမချို့နဲ့ ဆရာ ခိုင်က ဆယ်တစ်နာရီအရောက် လာခဲ့မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

လဲ့ဝင်းသည် ရေခွေးဖြည့်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာ စဉ်မှာ မချို့တို့၏စိမ်းပြာကားလေး ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ ရတော့သည်။

လဲ့ဝင်းက ကမန်းကံတန်း လှမ်းကြည့်သည်။

ရှေ့ခန်းတွင် ကျော်ဇေယျမောင်းလာပြီး ဆရာခိုင်က ကျော်ဇေယျဘေးတွင် ထိုင်ပါလာ၏။

မမချို့က နောက်ခံတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပေ သည်။

လဲ့ဝင်းသည် ရေခွေးဘူးများ ဒေါ်သီတာလက်သို့ ပေးအပ်ပြီး ဆရာခိုင်တို့ကားဆီသို့ ကြိုရန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျော်ဇေယျသည် ခြံဝတွင် “အေးရိပ်ငြိမ်”ဟု တပ်ဆင်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဤခြံနှင့် ဤတိုက်အိမ်သည် လေးဖေ လုပ်ကိုင်ပေးနေသော ခြံနှင့်တိုက်မှန်း သိလိုက်သည်။

ကိုယ့်ဦးလေးက ဤအိမ်တွင် အဆင့်နိမ့် ဒရိုင်ဘာ လုပ်နေသဖြင့် မိမိက ဧည့်ပရိသတ်တစ်ဦးအနေနှင့် တက်ရောက်ရန် ကျော်ဇေယျ ဝန်လေးပါ၏။

“ကျွန်တော် မဆင်းတော့ဘူး ဆရာ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ”

ဆရာခိုင်က ခေါင်းခါခါလည်ခါခါ ကန့်ကွက်သည်။

“ရောက်မှတော့ ဆင်းပါ မောင်ကျော်၊ မမချို့တို့နဲ့လည်း ရင်းနှီးလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ လဲ့ဝင်းက အတင်းဖိတ်ထား လို့ မွေးနေ့ရှင်ကောင်မလေးက မရည်မွန်ရဲ့တပည့်မလေး၊ မင်းတို့လိုပဲ အားကစားလိုက်စားသူပါ၊ အားကစားစိတ်ဓာတ် လည်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“မဟုတ်ဘူး မမချို့။ ဒီအိမ်က ကျွန်တော့်ရဲ့ဦးလေး”

“လာကွာ ဖိုးကျော်၊ ဆရာက လာဆိုလာလိုက်ပါကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ဆရာခိုင်ကရှေ့မှ ဆင်းသည်။ မမချို့လည်း ဆင်းသည်။

ကျော်ဇေယျ မနေသာပါလေတော့။ ဆရာသမား၏ စကားကို မလွန်ဆန်ရဲ။

“ဟော ... ဆရာနဲ့မမချို့တို့ ရောက်လာပြီ။ ကိုကျော်ဇေယျ
ကြီးရောပါလား။ လာ ... လာ၊ လဲဝင်းက စောစောက
တည်းက မျှော်နေတာ ကြွပါ ဆရာ ... မမချို့”

သည်လိုနှင့် တိုက်ထဲက ဧည့်ခန်းထဲသို့ ကျော်ဇေယျ
ပါ လိုက်ပါလာသည်။

တော်သေးသည်။

လေးဖေ တစ်ယောက်ကို မတွေ့ရ။

ဦးဘအေးသည် ဘုန်းကြီးများ ပြန်ကြွရာသို့ လိုက်
ပို့ပြီး ဒေါ်သီတာ မှာလိုက်သောကိစ္စများ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်
နေသဖြင့် ပြန်မရောက်လာသေး။

“ကြွပါ ဆရာခိုင်၊ ဆရာကတော်”

ဦးပန်းမောင်က ဆီးကြိုပြီး နေရာထိုင်ခင်းချပေး
သည်။

ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်ပရိသတ် ရောက်အလာ
တွင် အိမ်ရှင် အလှူရှင်ဖြစ်စေ၊ ဧည့်ကြိုသမားဖြစ်စေ၊ ဆီးကြို
ခြင်းသည် အလွန်အရေးပါပြီး အရေးကြီးသော ကိစ္စလေးတစ်ခု
ဖြစ်ပါ၏။ ယင်းသို့ အကြံအဆိုနှင့် နေရာထိုင်ခင်းချပေးသူမရှိ
လျှင် လာရသည့်ဧည့်ပရိသတ်အဖို့ အလွန်ကြောင်တက်တက်
ဖြစ်တတ်ပေသည်။ ဟိုနေရာဝင်ရမလိုလို ဒီနေရာဝင်ရမလိုလိုဖြင့်
စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်။

အိမ်ရှင် အလှူရှင်ဖြင့် အလွန်ရင်းနှီးသူ ဆိုပါက
သိပ်အရေးမကြီး။ ရဲရဲတင်းတင်း အိမ်ထဲအထိ ခိုးယိုပေါက်ဝင်
သွားနိုင်သည်။

သိပ်မရင်းနှီးသော ယခုလို ဆရာခိုင်လို ဧည့်မျိုးကျ
တော့ ကြိုဆိုသူကို အလွန်အားကိုးရပါ၏။

“ဟဲ့ ... သမီးထိုက်ထိုက်ကို ခေါ်ပါဦး။ ဒီမှာ ဆရာခိုင်တို့
ဇနီးမောင်နဲ့ လာပြီလို့”

ဦးပန်းမောင်သည်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်သီတာသည်
လည်းကောင်း ကျော်ဇေယျကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသဖြင့် ဦးဘအေး
၏တူမှန်း မသိသေး။ ဆရာခိုင်နှင့် ပတ်သက်သူတစ်ဦးဟုသာ
ထင်ပါ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ထိုက်ထိုက်သည် ဟင်းလိုက်ပွဲများကို လင်ပန်းဖြင့်
ထည့်ပြီး ယူထွက်အလာနှင့် ကြုံပါ၏။

“အဲ ... သမီး၊ ဒီမှာ သမီးတို့ ဆရာခိုင်လေ”

“ဒီမယ်လေ ... မိထိုက် ဆရာခိုင်နဲ့ မမချို့တို့ ရောက်လာပြီ၊
ကိုလူလေးလည်း လိုက်လာတယ်”

လဲဝင်းက ကျော်ဇေယျသို့ မျက်စိတစ်ချက် စွေပြ
ရင်း ထိုက်ထိုက်ကို ပြောလိုက်ပေသည်။

ထိုက်ထိုက်သည် ကျော်ဇေယျကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

ကျော်ဇေယျကလည်း ထိုက်ထိုက်ကို လှမ်းကြည့်
ပါ၏။

မျက်လုံးချင်း ဆုံမိလိုက်သည်။

တင်တင်စားစားလေး ပြောရပါလျှင် ရှေးခေတ်စာဆို
တော်ကြီးများ တင်စားလေ့ရှိသလို ...”

မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်သဖွယ် ခြာ
ခြာလည်သွားလေသတည်း ဟူ၍ပင်။

ကျော်ဇောယုသည် ထိုက်ထိုက်ကို မြင်သည်နှင့်
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဘူးသော ချောက်ချားမှုမျိုး ဒိန်းခဲခဲစား
လိုက်ရပါ၏။

လေးဖေ ကိုယ်တိုင်က ထိုက်ထိုက် အကြောင်းပြော
ထားချက်လေးများကလည်း အခြေခံအရင်းခံ ရှိရုံမက၊ ယခုကိုယ်
တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ရတော့လည်း လေးဖေ ပြောသည်ထက်ပင်
ထိုက်ထိုက်က ပိုပိုသာသာလေး ရှိနေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့်
ဖြစ်ပေမည်။

ထိုက်ထိုက်မှာလည်း အလားတူပင်။

ဓာတ်ခံကိုက မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးပုံကို မြင်ခဲ့ပြီးနောက်
ဇိတ်ဝင်တစား ရှိထားခဲ့ရာမှ ယခု ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လူတစ်ကိုယ်
လုံးမြင်တွေ့ရသည်နှင့် ထိုက်ထိုက်၏ နှလုံးခုန်ချက်သည် အလိုလို
တဒိန်းဒိန်း မြန်တက်လာတော့သည်။

လူငယ်နှစ်ဦး၏ ဖျတ်ခနဲ အကြည်ဓာတ်ကူးသွား
ခြင်းကို လူကြီးတွေ မသိလိုက်။

လဲဝင်းကလည်း ကိုကျော်ဇောယုဟု မပြောဘဲ
ကိုလူလေးဟု ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် ဦးပန်းမောင် မရိပ်မိ။

လဲဝင်းက ပါးနပ်စွာ ထိုက်ထိုက်၏တင်ပါးလေးကို
ဆွဲဆိတ်လိုက်မှ ထိုက်ထိုက်သည် ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်းအကြည့်ပြောင်း
ကာ ဆရာခိုင်နှင့် မမချိုတို့ထံ ရောက်သွားသည်။

“ဪ ... ဆရာနဲ့ မမချိုတို့ ခဏနားကြဦးမလား။
ထိုက်ထိုက် အခုပဲ ပွဲပြင်လိုက်ရမလား ဆရာ”

“ခဏ နားသေးတာပေါ့ ထိုက်ထိုက်၊ ဆရာတို့ အခုပဲ
ဇောတိကကျောင်းတိုက်က ရှင်ပြုတစ်ခုကို ဝင်ခဲ့သေးတယ်”

“ဒါဆို ဆရာတို့ ခဏနားဦးနော်”

ထိုက်ထိုက်သည် လင်ပန်းကို လဲဝင်းလက်သို့ ပေး
ခဲ့ပြီး မီးဖိုထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့မိသည်။

ထိုက်ထိုက် အရမ်း ရင်တွေခုန်နေသည်။

“ဟေး ... မိထိုက်”

“အမယ်လေး”

ထိုက်ထိုက် မီးဖိုထဲဝင်လာသည်ကို ဆုမွန်၊ အခြည်
နှင့် ဖြူဖြူတို့က တံခါးကွယ်မှ ပုန်းနေပြီး ဟေး ... ဟု လှန်
လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် ကျော်ဇောယုနှင့် ထိုက်ထိုက်တို့
မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ခဲ့သည်ကို ကောင်မတွေ မီးဖိုထဲမှ လှမ်း
ကြည့် တွေ့မြင်ပြီးဖြစ်သည်။

လဲဝင်း ပြောထားသဖြင့် ထိုက်ထိုက်က ကျော်ဇောယု
အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေမှန်းလည်း သူတို့ သိထားကြသည်။

ထိုက်ထိုက် တစ်ယောက် ကျော်ဇောယုနှင့်တွေ့ပြီး
မျက်နှာကလေး တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ကိုလည်း သူတို့ အကဲခတ်
မိသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုက်ထိုက် ခြေလှမ်းပျက်လေးနှင့် ဝင်
လာသည်ကို ပုန်းကွယ်ခြောက်လှန့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုက်ထိုက် တကယ်လန့်သွားသည်။

ရင်ညွန့်လေး လက်ဝါးဖိပြီး ဆုမွန်တို့ကို ကျိန်ဆဲ
သည်။

“ကောင်မတွေ ... တော်တော် ထကြတယ်၊ ငါ တကယ်
ရင်တုန်အောင် လန့်သွားတယ် သိလား၊ သေနာမတွေ၊
မြွေစိမ်းကိုက်ပါစေ”

ဆုမွန်တို့ ရယ်မောကြသည်။

ဇာခြည်က ထိုက်ထိုက်၏ရင်ညွန့်ကလေးကို သူ
လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါ့ဟယ်၊ မိထိုက် ရင်ခုန်နေလိုက်တာ တဒိန်းဒိန်းနဲ့
ကုလားဘုရားလှည့်တာ ကျနေတာပဲ”

ဇာခြည်က ပြောပြောဆိုဆို ဘာလုပ်လိုက်သည်မသိ။
ထိုက်ထိုက် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဇာခြည်ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်းနော် ... မိဇာ၊ တော်တော်တတ်နေတယ်၊ ဘယ်သူ
သင်ပေးတဲ့ ပညာတွေလဲ”

အားလုံး ရယ်မောကြသည်။

ဖြူဖြူကဝင်၍ ပြောပြန်သည်။

“ဒီမှာ ... မိထိုက်၊ ရင်ခုန်တာ တို့များခြောက်လှန့်လို့
မဟုတ်ဘူး၊ သိလား ... ဇာခြည်”

“နို့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နို့ ... ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မျက်လုံးချင်းဆုံ စိတ်မလုံ၊ ရင်ခုန်
ရတာ သဘာဝတဲ့ဟဲ့”

“အလဲ ... နင့်စာဆိုက အဆင့်မြင့်လှပါလား။ ဦးပုည
စာပေတွေထဲက ခိုးချတာလား”

“ဘာမဟုတ်မလဲ၊ မိဖြူတို့က ဒါမျိုးတွေ လက်တွေ့သင်
တန်းဆင်းပြီးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ရယ်မောကြပြန်သည်။

“နင်ဆိုလိုတာက မိထိုက်က ကိုကျော်ဇေယျနဲ့ မျက်လုံး
ချင်းဆုံမိပြီး ရင်တွေ တအားခုန်လာတယ်လို့ ဆိုလိုတာ
လား”

“ဧကန်အမှန်ပေါ့”

သူတို့စကားတွေကို ထိုက်ထိုက် ရှက်ပါသည်။

မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်သွေး ထွက်လာသည်အထိ

ရှက်ပါ၏။

“ဟယ် ... နင်တို့ ပေါက်ကရတွေ ပြောတယ်၊ ဘေးလူ
တွေကြားရင် ရှက်စရာ”

ထိုက်ထိုက်က ညည်းတွားတွားလေး ပြောလိုက်
ပါ၏။

ရှက်ရမ်းကလေးနှင့်ပင် ထိုက်ထိုက်သည် သစ်သား
ယောက်မကို ကောက်ကိုင်ပြီး မီးဖိုပေါ်က ကြက်သားဟင်းအိုးကို
ယောက်မဖြင့် မွှေနေလိုက်သည်။

“ထိုက်ထိုက်ရေ ... ဆရာခိုင်တို့ဖို့ ယူခဲ့တော့ဟေ့”

လဲဝင်း၏ အော်ပြောသံကို အားလုံးကြားရသည်။

“ဆုမွန် ... နင်ယူသွားပါဟယ်၊ ဒီက ဟင်းတွေပလာတာ
တွေ ငါထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“အိုး ... ဘာဆိုလို့လဲ မိထိုက်၊ နင်က မွေးနေ့ရှင် အလှူ ရှင်ပဲဟာ”

“ငါ မသွားတော့ဘူးဟယ်”

“ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ နင်နဲ့ ဇာခြည်ဖြစ်ဖြစ်၊ မိဖြူရောဖြစ်ဖြစ် သွားကြပါ”

“မဟုတ်တာ၊ မဆီမဆိုင် လက်ပံသား ဓားနဲ့လာမချိုင်နဲ့၊ ကဲ ... ပြောနေကြတာဟယ်၊ နင့်မွေးနေ့မှာ နင့်ဧည့်သည် နင်ဧည့်ခံ၊ သွားပို့”

ပြောပြောဆိုဆို ဆုမွန်က ကြက်သားဟင်းများ ခပ်ထည့်သည်။ ပလာတာများ ပန်းကန်ထဲ ထည့်သည်။ အားလုံး ကို လင်ပန်းထဲထည့်ပြီး ထိုက်ထိုက်ရှေ့သို့ ချပေးသည်။

“ကဲ ... သွားတော့”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်။ နင်တို့ သိပ်ကပ်သပ်တာပဲ”

ထိုစဉ် အပြင်မှ လဲဝင်း၏ အသံပြီကြီး ထွက်လာ ပြန်သည်။

“ဟဲ့ ... မိထိုက် ကြာလိုက်တာဟယ်၊ ဧည့်သည်တွေ အားနာစရာ”

ဇာခြည်နှင့် ဖြူဖြူသည် ကျောင်းတွင် ကာကွယ်ဆေး ထိုးတုန်းက ထိုက်ထိုက် ငြင်းနေသဖြင့် အတင်းနှစ်ယောက်ညှပ် ဆွဲခေါ်သည့် ပုံစံအတိုင်းဆွဲကာ မီးဖိုအထိ ပို့ပေးသည်။ ဆုမွန်က လင်ပန်းကို ထိုက်ထိုက် မီးဖိုအရောက်တွင် အတင်းထိုးပေးသည်။ ထိုက်ထိုက်မှာ မနေသာတော့ပေ။

“ကောင်းမတွေ မြွေစိမ်းကိုက်ပါစေ၊ လင်မရပါစေ နဲ့” ဟု ကျိန်ဆဲရင်း လင်ပန်းကိုက်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။

ထမင်းစားခန်းတံခါးတွင် ကာထားသော ဇာခန်းဆီး ခိမ်းနုနုလေးကို လဲဝင်းက ပင့်တင်ပေးသည်။

လင်ပန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားသော ဆိုက်ထိုက်အတွက် ကောင်းအောင်ဖြစ်ပါ၏။

ထိုက်ထိုက် ခမျာ ခါတိုင်း သာမန်အချိန်များတွင် ကိုယ့်အိမ်ထဲတွင် ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် မျက်စိမှိတ်သွားနိုင်သူ ဖြစ်ပါ၏။

ယခုမူ ဘာကြောင့်များ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေရ သနည်း။

ခြေဖဝါးသည် ကြမ်းပြင်နှင့်ထိလို့ ထိမှန်းပင်မသိ။ ဦးခေါင်းကလည်း ကိုယ်ကိုင်ထားသော လင်ပန်းကို ခပ် ကိုယ်ပြန်ကိုက်စားမလား အောက်မေ့ရအောင် ငဲ့ထားသည်။ ပါးနပ်သော လဲဝင်းက ရပ်မိပါ၏။

“လာ ... လာ ... ကြာလိုက်တာ မိထိုက်ရယ်” ပြောပြောဆိုဆို ထိုက်ထိုက် လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး ဆရာခိုင်တို့ဝိုင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

လဲဝင်းသာ တွဲမထားလျှင် မိထိုက် တစ်ယောက် ဧည့်ခန်းကော်ဇောခင်းထားသည်ကိုပင် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲပြီမ သား မပြောတတ်။

ဝိုင်းအရောက်တွင် လဲဝင်းကပင် လင်ပန်းတို့လက် ခြောင်းယူလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... မွေးနေ့ရှင်မ၊ ဆရာခိုင်တို့ မမချိုတို့ကို ညွှန်ခံ စကားလေး ဘာလေး ပြောဦး၊ ထိုင် ... ပွဲပြင်တာ ငါ ပြင် လိုက်မယ်”

ထိုက်ထိုက်သည် ဆရာမဒေါ်ချို ဘေးတွင် ထိုင်ချ လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ထိုက်ထိုက်ရဲ့၊ မွေးနေ့ရှင်ကိုယ်တိုင်က ပျောက် သွားတာကိုး။ မမချိုက ထိုက်ထိုက်ကို တွေ့ချင်နေတာ၊ တကယ်ပဲ ထိုက်ထိုက်ကတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ အလှ ဘုရင်မလေးလို နာမည်ကြီးသလောက် တကယ်လည်း လှသကိုး”

“အား ... မမချိုကလည်း၊ ဒီနေ့ အလှူလုပ်တာပဲ၊ မမချို အဝသာစားပေတော့”

“ဟယ် ... ထိုက်ထိုက်ရယ်၊ မမချိုက မြှောက်ပင့်ပြောနေ တာမှ မဟုတ်တာ။ ထိုက်ထိုက်ရဲ့ တကယ့်အလှကို ဒီ တစ်ခါပဲ နီးနီးကပ်ကပ် သေချာကြည့်ပြီးပြောတာ။ စိတ်ချ စားမှာတော့ မပူနဲ့၊ လာကတည်းက စားလိုက်မဟဲ့လို့ အားခဲပြီးလာတာ”

ထိုက်ထိုက် ရယ်မောမိပါ၏။

ရယ်ရင်းလည်း ထိုက်ထိုက်၏မျက်ဝန်းလှလှထဲမှ မျက်ဆံနက်နက်လေးသည် ကျော်ဇေယျထံသို့ ရောက်သွားမိသည်။
“အဲ့”

ကျော်ဇေယျက ထိုက်ထိုက်ကို စိုက်ကြည့်နေသည် နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိပြန်သည်။

ထိုက်ထိုက်ရော၊ ကျော်ဇေယျရော၊ မျက်လုံးချင်းဆုံ မိသည်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး တခြားသို့ လွှဲပြောင်းကြည့်လိုက် ကြပြန်သည်။

“ကဲ ... ဆရာ၊ မမချို၊ ရယ်ဒီပဲ၊ အဝစားကြဖို့ပဲ၊ အဲ ... ကိုကျော်ဇေယျ စားနော်၊ မရက်နဲ့၊ အားမနာနဲ့၊ ကိုယ့်အိမ် လို သဘောထား၊ လဲဝင်းတို့က သူများလက်ဖက်သုပ်နဲ့ လောကွတ်လုပ်တာ ဆိုတော့ ကုန်းကုန်ခန်းခန်း တစ်စက် ကလေးမှ မနုမြောဘူး”

လဲဝင်း၏ ဟာသကို ဆရာခိုင်က သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

ကျော်ဇေယျလည်း ရယ်ပါ၏။

ကျော်ဇေယျ ရယ်လိုက်သည်ကို ထိုက်ထိုက်မှာ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်မိပြန်သည်။

ရယ်လေမှ ပို၍ကြည့်ကောင်း။ ပိုး၍ ကျက်သရေရှိ သွားသော ကိုကျော်ဇေယျပါပေ။

နှုတ်ခမ်းအပွင့်တွင် ပုလဲစိဖြူဖွေးသော အပေါ်သွား ဘန်း၏ ထောင့်စွန်းတစ်ဖက်စီတွင် တြိဂံဇောက်ထိုး သဖွယ်ချွန်မြ သော သွားစွယ်လေးတစ်ချောင်းစီ ရှိနေသည်။

ကြည့် ... ကောင်းမှကောင်း။

“ကဲ ... မိထိုက်။ နင် ဒီဝိုင်းမှာနေခဲ့၊ ဒီပြင်ဝိုင်းတွေ လိုက်ဖြည့်ပေးဦးမယ်၊ မီးဖိုထဲက ကောင်မတွေ တစ်ယောက် မှ ထွက်မလာဘူး၊ ငါသွားပြီး ပွမ်းဦးမယ်”

လဲဝင်း ထသွားသည်။

ဦးပန်းမောင်နှင့် ဒေါ်သီတာလည်း တခြားအသစ်
ရောက်လာသည့် စည်သည်များကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လိုက်နှုတ်
ဆက် ကြိုဆိုနေပေသည်။

ဆရာခိုင်နှင့် ဒေါ်ချိုချိုသည် စားရင်းပင် သူတို့၏
လုပ်ငန်းကိစ္စဝိစ္စလေးတွေကို ဆွေးနွေးနေကြသည်။

စားပွဲဝိုင်းထိုင်ပုံက ဆရာခိုင်နှင့် ဒေါ်ချို ယှဉ်တွဲပူး
ကပ်ထိုင်သည်မို့ ဘယ်ဘက်ကပဲထိုင်ထိုင်၊ ကျော်ဇေယျနှင့်
ထိုက်ထိုက်လည်း ယှဉ်တွဲလျက်သား ရှိနေတော့သည်။ လူလေး
ယောက်ဟည်းထိုင်သော ဝိုင်းပေကိုး။

“စားနော် ကိုလူလေး”

ထိုက်ထိုက်က ကိုလူလေးဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့်
ကျော်ဇေယျသည် ဆတ်ခနဲ ထိုက်ထိုက်ကို ငဲ့စားနေရာမှ မော့
ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီး... ကျေနပ်သောအပြုံးဖြင့် ထိုက်ထိုက်ကို ပြုံးပြ
သည်။ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဤလောကကြီးတွင် မိမိအား “လူလေး”ဟု ခေါ်ခဲ့
သော လူသုံးယောက်သာ ရှိသည်။ မသေမီက ဖေဖေနှင့် မေမေ
က စတင်ပြီး လူလေးဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ ဒီနောက် လေးဖေက
ဆက်ခေါ်ခဲ့သည်။

မိမိဘဝတွင် သုံးဦးသည် အချစ်ဆုံး အမြတ်နိုးဆုံးနှင့်
အတွယ်ကာဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

ယခု ထိုက်ထိုက်က မိမိအား “ကိုလူလေး”ဟုခေါ်
လိုက်သည်။

ကျေနပ်ပါ၏။ ပီတိဖြစ်ရပါ၏။

ထိုက်ထိုက်သည် မိမိဘဝတွင် အချစ်ဆုံး၊ အမြတ်
နိုးဆုံးနှင့် အတွယ်ကာဆုံး နေရာတစ်ခုသို့ အပေါင်းလက္ခဏာဖြင့်
ဝင်ရောက်လာမည့်သူများလား။

ကျော်ဇေယျမှာ ရင်အလိုလို ပြည့်နေပြီဖြစ်ပါ၏။

ပလာတာ တစ်ချပ်သာ ကုန်အောင်စားသည်။

“ဟာ ... မောင်ကျော်၊ တော်ပြီလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“နည်းလွန်းတယ်ကွာ၊ ခါတိုင်း မင်းစားတဲ့ စံချိန်ထက်
အများကြီးနည်းတယ်။ ဒီလိုအစားနည်းရင် မင်း ဗွန်အား
ယုတ်လျှော့သွားလိမ့်မယ်။ မင်းက ပြိုင်ပွဲဝင်မယ့်လူနော်”

“ဟာ ... စောတိကကျောင်းတိုက်အလှူမှာ ကျွန်တော်စား
တာ များသွားတယ် ဆရာ။ ဆရာက ဒီဘက်အလှူတစ်ခု
ရှိသေးတာကို ပြောမှမထားတာ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ စားတာ နည်းလိုက်တာ”

ထိုက်ထိုက်က သံယောင်လိုက်ပြီး ဝင်ပြောလိုက်သည်
ကို ဆရာမ ဒေါ်ချိုက ဟဲခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ထိုက်ထိုက်ရဲ့၊ မောင်ကျော်ဟာ ဟင်းတစ်
တုံးတည်းနဲ့ ထမင်းသုံးပန်းကန်စားလေ့ရှိတာ မေချိုက
ဓာတ်သိ၊ ဒီနေ့ ထိုက်ထိုက်အလှူကျမှ သူ့ခမျာ အလိုလို
ရင်ပြည့်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“ဟာ ... ဆရာကတော်ကလဲ”

ဒေါ်ချိုချို၏စကားက အဓိပ္ပာယ်အစွန်းထွက်လျှင် ရနေသည်မို့ ကျော်ဇေယျသည် ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ ဟာ ... ဆရာ ကတော်ကလဲဟု ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ဆရာခိုင်က ဝင်ပြောသည်။

“ကဲ ... မချို၊ ဘယ်သူမစားစား၊ တို့ကတော့စားမယ်ဟေ့၊ ဒီလို အော်ဒါဟင်းနဲ့ ပလာတာကို ကုလားဆိုင်မှာသာ တို့လင်မယား သွားစားရင် အာသာပြေစားရုံလေးနဲ့ တို့ လင်မယား ငွေငါးဆယ် ခြောက်ဆယ် အသာလေးအိတ် ကဲက ခုန်ထွက်သွားမှာ၊ ဒီမှာ ထိုက်ထိုက်က စေတနာ ကောင်းတော့၊ ဒါနမြောက်အောင် အဝစား မချို၊ အဝစား”

ခပ်သောသောလေးပြောပြီး ဆရာခိုင်သည် ဆက်၍ စားသည်။

ဒေါ်ချိုချိုကလည်း ဆက်စားပါ၏။

လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး အားကစားဆရာသမား တွေမို့လားမသိ၊ စားလည်းစားနိုင်ကြပေသည်။

“ကိုလူလေး ဆေးလိပ်သောက်လားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ မသောက်တတ်ဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ ကောင်းတယ်။ များသောအားဖြင့် ကိုလူလေးတို့အရွယ်တွေဟာ စီးကရက်သောက်တာပဲ ထိုက် တွေနေတတ်လို့”

“ကျွန်တော် အားကစားမလိုက်စားခင်ကတည်းက အပိုသုံး ဖြစ်တဲ့ ဆေးလိပ်တို့၊ သွားရေစာ အပိုဝယ်စားတာတို့ကို တမင်ရှောင်ခဲ့ပါတယ် ထိုက်ထိုက်။ အားကစား လိုက်စား

လာတော့ ဆေးလိပ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ရန်သူမှန်း ပိုသိပြီး၊ ပိုပြီးရှောင်ခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို ခဏနော်၊ ထိုက်ထိုက်လက်ဖက်သုပ်နဲ့ နန္ဒင်းမကင်း သွားယူမယ်။ ခံတွင်းချဉ်ပြေစားဖို့”

မိလဲ့ဝင်း ဘယ်အချိန်က ရောက်လာသည်မသိ။ အသံကို အရင်ကြားရသည်။

“ဒီမယ်ဟေ့ ... နင် သွားမယူပါနဲ့ မိထိုက်။ ငါယူလာခဲ့ ပါ့မယ်။ ဒီနေ့အဖို့ နင်က ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံဖို့ တာဝန်ပဲ ရှိတယ်။ ကျန်တာ တို့အဖွဲ့က စားပွဲထိုးနိုင်တယ်။ နင့်ဟာ နင် ထိုင်နေ”

လဲ့ဝင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားပြီး ချက် ချင်းပင် ရေနွေးကြမ်းလင်ပန်းနှင့်အတူ လက်ဖက်၊ နန္ဒင်းမကင်း ရောက်လာတော့သည်။

ဒီနောက် ကျော်ဇေယျနှင့် ထိုက်ထိုက်တို့သည် ဝါသနာတူ အားကစားအကြောင်းလေးများ စပ်မိစပ်ရာ ပြောဖြစ် ကြသည်။

ပြောကြဆိုကြသော အကြောင်းအရာက ပဓာန မဟုတ်ပါလေ။

တကယ်ပဓာနမှာ ထိုရက်၊ ထိုနေ့၊ ထိုအချိန်မှစပြီး ကျော်ဇေယျနှင့် ထိုက်ထိုက်သည် အကျွမ်းတဝင် ရှိသွားခြင်းဖြစ် ပါ၏။

အကျွမ်းဝင်သည်မှာ သာမန်အကျွမ်းဝင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါသေး။

နှစ်ယောက်စလုံး ကြည့်မိတိုင်း ရင်ခုန်၊ စကားပြော
မိတိုင်း ရင်ခုန်သော အကျွမ်းဝင်ခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်သွားပါသေး၏။

“ထိုနေ့က ဆရာခိုင် ဒေါ်ချိုချိုတို့နှင့်အတူ ထိုက်ထိုက်
တို့၏ အေးရိပ်ငြိမ်မှ နှုတ်ဆက်ပြန်လာသည်အထိ အေးရိပ်ငြိမ်
တွင် လေးဖေကို ကျော်စေ့ယူ မမြင်ခဲ့ပေ။

ဪ ... အများတကာကို ဧည့်ဝတ်ပျူငှာ ကျွေးမွေး
ဧည့်ခံနေစဉ် ယာဉ်မောင်းကြီး လေးဖေမျှာ ဘယ်ကိုများ ကား
မောင်းပေးနေရလေသလဲ မသိပါတော့။

“ဟ ... လူလေး၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ဦးဘအေးက အခန်းထောင့် ဖျာပေါ်တွင် ကျော်စေ့ယူ
ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ယနေ့ညနေတွင် ကျော်စေ့ယူသည် ညစာထမင်း
လည်းမစား၊ သောက်ရေ၊ သုံးရေများလည်း မခပ်ဘဲ ဖျာပေါ်တွင်
ပက်လက်ကြီးအိပ်ကာ၊ ခေါင်းအုံးကို ခုအုံးသည်မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာ
ပေါ် ကန့်လန့်ကြီး ထင်ထားပေသည်။

“လူလေး ... နေမကောင်းဘူးလား”

ကျော်စေ့ယူက ခေါင်းအုံးကြီးဖယ်ကာ လေးဖေကို
ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ် လေးဖေရ”

“ဒါဆို ဘာလို့ ညနေစောင်းကြီး ဝင်လှဲနေတာလဲ။ ညစာ
ထမင်းလည်း မစားသေးဘူး”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဆရာခိုင်တို့ကို ကားမောင်းပေးရင်း
အလှူတွေ ဆက်တိုက်ဝင်စားခဲ့တယ် လေးဖေ။ ဒါကြောင့်
မဆာဘူး”

“ဘယ်အလှူတွေများ သွားခဲ့လို့လဲ လူလေး။”

“အင်း ... စုံလို့ပဲ လေးဖေ”

ကျော်ဇေယျသည် အေးရိပ်ငြိမ် ထိုက်ထိုက်တို့အိမ်
မွေးနေ့အလှူသို့ ရောက်ခဲ့ကြောင်း လေးဖေကို ဖွင့်ပြောသင့်မပြော
သင့် ချိန်ဆနေမိ၏။

အကြောင်းမူ အေးရိပ်ငြိမ်တွင် လေးဖေက ဒရိုင်ဘာ
လုပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

လေးဖေသည် လူလေးကျော်ဇေယျ မွေးနေ့ပွဲ တက်
ရောက်ခဲ့သည်ကို သိဟန်မတူပေ။

“အေးကွယ့်။ လေးဖေလည်း ဒီနေ့ညစာဆို လေခံမှာစိုးလို့
မစားတာ၊ တစ်လုတ် နှစ်လုတ်ပဲ ဝင်ပါတယ်။ အလုပ်ရှင်
အိမ်မှာ နေ့ခင်းတစ်နာရီထိုးပြီးမှ မနက်စာ စားဖြစ်တယ်။
ဒေါ်သီတာရဲ့တူမတစ်ယောက်ကို လှည်းကူးမှာသွားစေ
ပေးရတယ်လေ။ သူ့တူမလေး အလှပြင်တာ စောင့်ရတာ
နဲ့ ဘာနဲ့ အိမ်ကို မွန်းလွဲပိုင်းမှ ပြန်ရောက်တယ်”

ကျော်ဇေယျ ထထိုင်သည်။ စားပွဲတင်နာရီလေးကို
လှမ်းကြည့်ရာ ညနေခြောက်နာရီ ထိုးနေပြီ။

ခြံဘေးရှိ ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ သံဃာတော်တို့
ဓမ္မာရုံတွင် ဘုရားရှိခိုး၊ ဝတ်တက်ရွတ်ဆိုသံများပင် ထွက်ပေါ်လာ
လေပြီ။

ကျော်ဇေယျ ထလိုက်သည်။ ဇရပ်ထောင့်မှ ရေပုံး
နှစ်ပုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“လေးဖေ အားလုံး ခပ်ထည့်ထားတယ် လူလေးရ၊ စော
စောက လူလေးက အိပ်ပျော်နေလို့”

“ဟာ ... လေးဖေကလဲ ဘာလို့ ခပ်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော်
လုပ်နေကျလုပ်မှာပေါ့၊ စောစောက ကျွန်တော် မအိပ်ပါဘူး၊
မိန်းနေတာပါ”

“လူလေး မိန်းတော မဟုတ်ပါဘူး၊ အိပ်ပျော်သွားတာဖြစ်
မှာပါ၊ မိန်းနေတာဆိုရင် လေးဖေ ရေထည့်တဲ့အသံတွေ
ပုံးနှစ်ခုရိုက်မိတဲ့အသံတွေ လူလေး ကြားနိုင်တာပဲ”

မှန်ပါ၏။

နှစ်ဦးစလုံး မှန်ပါ၏။

တကယ်တော့ လူလေး ကျော်ဇေယျသည် အိမ်မပျော်
သည်မှာ မှန်သည်။ ထိုက်ထိုက်ကို အာရုံထဲတွင် မြင်နေပြီး
ထိုက်ထိုက်အကြောင်းတွေ တွေးနေသော အာရုံက သိပ်နက်သည်မို့
လေးဖေ ရေထည့်သံ၊ ရေပုံးချင်း ထိခိုက်သံတို့ကို မကြားမိသည်
မှာ အမှန်။

ကျော်ဇေယျသည် ရေပုံးနှစ်ပုံးကို သူ့နေရာပြန်ထား
လိုက်ပြီး နီးအုပ်ဆောင်းအုပ်ထားသော ထမင်းပိုင်းကို ဖွင့်လိုက်
သည်။ စားမည်ဟု လက်ဆေးပြီးမှ စားချင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ
လက်သုတ်လိုက်သည်။ ထမင်းဇလုံ၊ ဟင်းပန်ကန်တို့ကို ကြောင်
အိမ်ထဲ ပြန်ထည့်ပိတ်ပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။

“လူလေး ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“စားမလို့ဘဲ လေးဖေရ၊ ဝင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဗိုက်တာအား
တင်းနေလို့ မစားတော့တာ”

“အင်း ...”

ဦးဘအေးက “အင်း ...”ဟုသာ ညည်းသံလိုလို
သွက်လာပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ စိပ်ပုတီး ကောက်ကိုင်
ပြီး စိပ်နေသည်။

ပုတီးစိပ်သည် ဆိုသော်လည်း ဘုရားစင်ရှေ့တွင်
ထိုင်ကာ အာရုံပြုစိပ်သည်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ပက်လက်ကုလားထိုင်
တွင်ထိုင်ရင်း စိပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်ဇေယျမှာ ကယောင်ကတန်းပုံစံ ဖြစ်နေသည်။

လူ၏စိတ်အစဉ်ထဲတွင် ထိုက်ထိုက်က မတရား
လွမ်းမိုးနေသည်။

ကျော်ဇေယျသည် ခေါင်းကုတ်လိုက်၊ လက်ဝါးနှစ်
ဖက်ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိပွတ်လိုက်၊ ပြတင်းပေါက်သို့ သွားရပ်လိုက်၊
သောက်ရေတွေခပ်ပြီး တစ်ငုံ နှစ်ငုံသောက်ပြီး သွန်ပစ်လိုက် ဖြစ်
နေသည်။

တစ်ခွက်တည်းနှင့် ဒေါင်ချာစိုင်းအောင်မှသည်
အူရိုင်းအရက်သမားလို ဖြစ်နေသည်။

ထိုက်ထိုက်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ပြီးမှ သူ၏အာရုံတွေသည်
ထွေပြားကုန်တော့သည်။

နွယ်နွယ်၊ ဥမ္မာချိုသာမက အခြားမိန်းကလေးများ
ဖြင့်အတူ ပြောဆိုသွားလာ စားသောက်ခဲ့ဖူးသမျှ ဘယ်လိုမှ
ရင်မခန့်၊ မတုန်လှုပ်ခဲ့သော ကျော်ဇေယျသည် ဥမ္မာဒန္တီကို တွေ့ရုံ
တစ်ခဏဖြင့် ရူးချင်သော သိဝိမင်းကြီးလို ဖြစ်ချင်နေပါ၏။

ဦးဘအေးသည် ယနေ့ညနေပိုင်းတွင် ဣန္ဒြေပျက်လှ
သော တူတော်မောင် လူလေး၏ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ပုတီးစိပ်ရာမှ
အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီကောင် ကျောင်းမှာ စာအုပ်ဖိုးတို့၊ ဘာတို့ ညာတို့အတွက်
ငွေလိုနေသလား၊ လေးဖေအား ငွေလိုကြောင်းပြောရန်
ဝန်လေးပြီး အခုလို ဣန္ဒြေပျက်နေတာလား။”

ဦးဘအေးသည် စိပ်ပုတီးကို ကွင်းလိုက်၊ ပက်လက်
ကုလားထိုင်လက်တန်းထိပ်တွင် စွပ်လိုက်သည်။

“လူလေး ... လူလေးမှာ ဘာလိုနေသလဲ ဘာအခက်အခဲ
ရှိနေလဲ လူလေး။”

“ဗျာ ...”

“ဪ ... လူလေး ကျောင်းကိစ္စမှာ ဘာဝယ်ဖို့ ညာဝယ်
ဖို့ ငွေတွေဘာတွေများ လိုနေသလားလို့ လေးဖေ မေးဘာ”

“မလိုပါဘူး လေးဖေ။”

မိမိ မစားနိုင် မသောက်နိုင် ဣန္ဒြေပျက်နေသည်ကို
လေးဖေက စေတနာမေတ္တာဖြင့် မေးသောအခါတွင် ကျော်ဇေယျ
ခိတ်ထဲတွင် လေးဖေကို ပို၍သနားမိပြန်သည်။

ကျော်ဇေယျ မြဲမထားချင်တော့။

ယနေ့ အေးရိပ်ငြိမ်သို့ သူရောက်ခဲ့ခြင်းကို ဖွင့်ပြော
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“လေးဖေ”

“ဟေ ... လက္ခာ၊ လူလေး ပြောစရာရှိပြော”

ကျော်ဇေယျသည် ဦးဘအေး၏ ကုလားထိုင်ဘေး ကြမ်းပြင်တွင် တင်ပလ္လင်ခွေ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော် လေးဖေ အလုပ်လုပ်တဲ့ အေးရိပ်ငြိမ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်”

“ဟေ ... ဘာလို့ရောက်သွားတာလဲ၊ လေးဖေကို လာရှာ တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ လေးဖေကို လာရှာတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာကိစ္စ”

ကျော်ဇေယျ အစအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။

“လေးဖေ အလုပ်လုပ်နေတဲ့အိမ်မှန်း ခြံထဲအဝင် အေးရိပ်ငြိမ် ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်မြင်မှ သိတော့တယ်၊ အစကတည်းက သိရင် ကျွန်တော် မလိုက်ပါဘူး လေးဖေ”

“လိုက်တော့ သွားတော့ကောဘာပြုလဲ လူလေးရ၊ မွေးနေ့ အလှူလုပ်လို့သွားတာပဲဟာ၊ တမင်တကာ အကြောင်းရှာပြီး သွားတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ လေးဖေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က လေးဖေရဲ့ အလုပ်ရှင်ဖြစ်နေတယ်၊ သူတို့ဖိတ်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်က ရောက်သွားတော့ လေးဖေအပေါ်မှာ သူတို့ ငြိုငြင်နိုင်တာပေါ့”

“သူတို့ လူလေးကို လေးဖေရဲ့တူမှန်း သိလို့လား”

“ဦးပန်းမောင်နဲ့ ဒေါ်သီတာကတော့ မသိပါဘူး”

“ဒါဆို ထိုက်ထိုက်ကတော့ သိတယ်လို့ လူလေး ဆိုချင် တာလား”

“ဟုတ်တယ် လေးဖေ၊ ထိုက်ထိုက်က ကျွန်တော့်ကို လေးဖေခေါ်တဲ့အတိုင်း ‘ကိုလူလေး’ လို့ခေါ်တယ်၊ ဒါဟာ လေးဖေရဲ့တူမှန်း သိနေလို့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ထိုက်ထိုက်က သူ့အဖေနဲ့အမေကို ကျွန်တော်ဟာ လေးဖေရဲ့တူလို့မပြော ဘဲ မြဲနေတယ် လေးဖေ”

“အေးကွယ် ... အဲဒီနေ့ ဘုန်းကြီးတွေ ပြန်ပို့ပြီးတာနဲ့ လေးဖေ လှည်းကူးကို ဆက်မောင်းရတယ်၊ ဒေါ်သီတာရဲ့ တူမတစ်ယောက်ကို သွားခေါ်ပေးရတာလေ၊ ကောင်မလေး က ချက်ချင်းထလိုက်မလာဘဲ အလှပြင်တာနဲ့ လေးဖေ မွန်းလွဲလောက်မှ ပြန်ရောက်တယ်၊ ဒါကြောင့် လူလေးနဲ့ လွဲသွားတာ၊ နေပါဦး လူလေးရ ...”

ဦးဘအေးက စကားကို တစ်ယောက်နားပြီး တူ ဆော်မောင် ကျော်ဇေယျမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသေး သည်။ ပြီးမှ ...

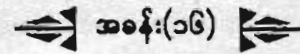
“အဲဒီအိမ်ကို လူလေး ရောက်ခဲ့၊ စားသောက်ခဲ့တာနဲ့ အခု လူလေးကြည့်ရတာ စိတ်တွေမတည်ငြိမ် ဖြစ်နေသလိုဖြစ် နေတာနဲ့ ဆက်စပ်မှုများရှိနေသလား လူလေး”

ဒိတ်ခနဲ ကျော်ဇေယျ ရင်တုန်သွားမိသည်။

လေးဖေ မေးလိုက်သော မေးခွန်းသည် သွက်ဝိုက် ဆာလည်း အဓိပ္ပာယ်တည့်တည့်ယူလိုက်လျှင် မင်း ထိုက်ထိုက် ကို တွေ့ခဲ့ပြီး ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတာလားဟု ပြန်ဆန်းစဉ်ပါ သ်။

ကျော်ဇေယျ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသဖြင့် မော့ရုံ
မှ သံဃာတော်များ ခွတ်ဖတ်သံကို ငေး၍နားထောင်နေမိသည်။
“သတိမလစ်စေနဲ့ လူလေးရ၊ လူလေးရဲ့ဘဝပေးအခြေအနေ
က လုပ်ချင်တာကို လုပ်တာထက်၊ လုပ်သင့်တာကိုလုပ်
မယ်ဆိုတာ သတိမလစ်စေနဲ့၊ ကံ ... လေးဖေ လဲလျောင်း
လိုက်ဦးမယ်”

ကျော်ဇေယျ နားထဲတွင် လုပ်ချင်တာကို လုပ်တာ
ထက် လုပ်သင့်တာကို လုပ်ရမယ်ဆိုသည့် လေးဖေ၏စကားသည်
ပဲ့တင်ထပ်သွားတော့သည်။

ယနေ့ နောက်ဆုံးဘာသာကို ဖြေပြီးသွားသည်မို့
ဆိုက်ထိုက် စိတ်ကလေး ပေါ့ပါးသွက်လက်သွားသည်။ လေးပင်
သော အထုပ်ကြီးတစ်ခု ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားရာမှ အောက်သို့ချ
လိုက်သလို ပေါ့ပါးသွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဦးလေး ကမာရွတ်အဝိုင်းနားက ကက်ဆက်အခွေဆိုင်ရှေ့
မှာ ခဏရပ်ပေးနော်၊ ထိုက်ထိုက် အခွေငှားမလို့”

“အေး အေး ... ဘာလဲ ထိုက်ထိုက် စာမေးပွဲပြီးသွားပြီ
လား”

“ဒီနေ့ပဲ ပြီးသွားပြီလေ ဦးလေး၊ စိတ်အေးလက်အေး
ဒေါ်မေရှင်ရဲ့ခေတ်ဟောင်းသီချင်းတွေ နားထောင်မလို့”

“အင်း ... စာမေးပွဲဆိုတာ ကျောင်းသူကျောင်းသားတိုင်း
ရင်ဆိုင်ရတာပဲ၊ အတုနဲ့တစ်ခုအောင်မြင်မှုဟာ ဘဝအမြင်
ကိုတက်တဲ့ လှေကားထစ်တစ်ထစ်ပဲ မဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဦးလေး၊ နို့ ... ဦးလေးရဲ့လူလေး
ကော ...”

“လူလေးက သန်ဘက်ခါစ၊ ဖြေရမယ်တဲ့၊ နေ့မအိပ် ညမအိပ် စာကျက်တာတွေ့တယ်၊ အားကစားကိစ္စတွေတောင် ဒီရက်ပိုင်းမှာ လျော့ထားတယ်လေ၊ အောင်ချင်လွန်းလို့ စာဖတ်ရတာ သနားစရာတောင် ကောင်းတယ်ကွယ်”

“သိပ်အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး စာကျက်တာ မကောင်းဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာ စိုးရတယ်”

ဆေးကျောင်းသူမို့ ကျန်းမာရေးရှုထောင့်လေးမှ ဖြေလာပေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုလူလေး ကြည့်ရတာ ကျန်းမာရေး တအကောင်းပုံပဲနော်၊ သူ့အသားအရေတွေဟာ စိုနေတာပဲ”

“လူလေးက ကျန်းမာရေးဘက်ကတော့ တော်တော်ကောင်းပါတယ်၊ ဘဝပေးအခြေအနေကလည်း လူလေးအတွက် ကျန်းမာရေးကောင်းမှ ဖြစ်မယ်လေ၊ မကျန်းမာလို့ စာကျက်နိုင် ကျောင်းမတက်နိုင်ဆိုရင် ရှေ့ရေးနောက်ရေးတွေ ခက်ကုန်မှာပေါ့”

“အိုး ... ဦးလေးကလဲ”

ထိုက်ထိုက်က ကျော်ဇေယျ၏ ငွေကြေးမပြည့်သော လက်ရှိဘဝစကားမျိုး ကြားရလျှင် ဘာလို့မှန်းမသိ။ ရင်နှင့်ခနဲခံစားရသဖြင့် ဦးဘအေး၏စကားကို ကန့်ကွက်လေသံနှင့် ဟန့်လိုက်မိသည်။

“ဒါထက် ကိုလူလေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တတ်လာ၊ ဂစ်တာတီးတတ်လာ ဦးလေး”

ဦးဘအေးက ထိုက်ထိုက်မေးပုံမှာ ကလေးဆန်သည် ဆင်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

ဦးဘအေး ပြုံးသည်ကို ထိုက်ထိုက်က နောက်ကြည့် နှုတ်မှ လှမ်းမြင်ရပါ၏။

“ဦးလေးက ဘာလို့ပြုံးတာလဲ၊ ထိုက်ထိုက်က အကောင်းမေးတာ”

“ပြုံးတာက ထိုက်ထိုက် မေးပုံက တစ်မျိုးလေး ချစ်စရာကောင်းလို့ပါ၊ လူလေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မထိုင်ပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ငါးကျပ်ခေတ်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မထိုင်ဘူး၊ သူများက ခေါ်တိုက်လည်း သူမသောက်ဘူး၊ သူများက ခေါ်တိုက်လို့သောက်မိရင် လူလေးက နောက်တစ်ခါ သူကပြန်တိုက်ချင်ရော၊ ဒီတော့ သူ လက်ဖက်ရည်ကိုရှောင်တယ် ထိုက်ထိုက်”

“ဒါဆို သူ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ မထိခိုက်ဘူးလား ဦးလေး”

“ဒီလိုတော့လည်းမဟုတ်ဘူး၊ လူလေးက မုန့်ဖိုးကို စုထားတာ၊ သူ့စိုက်ဆာရင် ထမင်းပဲစားတယ်၊ ကျောင်းကိုလည်း ထမင်းဘူးယူသွားတယ်၊ သူ့အိတ်ထဲမှာ လေးငါးရှစ်ဆယ် တစ်ရာမျိုးတော့ အမြဲဆောင်ထားတယ်၊ မလွဲမရှောင်ဆိုရင် သူ ထုတ်သုံးတယ်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမထိခိုက်အောင် လူလေးက နေတတ် စားတတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဂစ်တာလည်း မတီးဘူးပေါ့”

“မတီးပါဘူး၊ ဂစ်တာတစ်လက် ဝယ်နိုင်ဖို့လည်း မကြိုးစားဘူး၊ သူ့အတွက် အချိန်ပိုလည်း မရှိဘူးလေ၊ ကျောင်းဆင်းတာနဲ့ အားကစားလေ့ကျင့်တာရော၊ အိမ်မှာ တူဝရီးစားဖို့သောက်ဖို့ ရေခပ် ထမင်းချက် အလုပ်တွေရော၊ သူ့မှာ အားရတာမှ မဟုတ်တာ”

“သနားပါတယ်နော်”

ထိုက်ထိုက် နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားမိပါ၏။

“အဲ ... လူလေးက အဲဒီလို သူများက သနားတာကိုလည်း ကယ်မနှစ်သက်ချင်ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ မာနကြီးသလားဟင်”

“လူလေးမှာ မာနမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ခံယူချက်တော့ရှိတယ်၊ ထိုက်ထိုက်ရဲ့”

“ဘယ်လို ခံယူချက်လဲ ဦးလေး”

“အင်း ... လူလေး ခံယူချက်က ဆင်ဟာအားခွန်ကြီးမားတယ်၊ အကောင်အထည်ခြပ်ကြီးမားတယ်၊ အစွယ်ရှိတယ်၊ သူက ဆင်ကိုး၊ အဲ ... ဆိတ်တစ်ကောင်ဟာ ခြပ်အားဖြင့် အကောင်သေးတယ်၊ အားခွန်နည်းတယ်၊ သူက ဆိတ်ကိုး၊ ဒီတော့ ဆင်ကြီးက ဆိတ်လေးကို သနားလိုက်တာဆိုတာမျိုး လူလေးက လက်မခံဘူး၊ ဆင်ဟာ ဆင်ရဲ့ဘဝပီသရင် ဘဝမှန်တယ်၊ ဆိတ်ဟာ ဆိတ်ရဲ့ဘဝနဲ့ သူ့တာဝန်ကျေရင် ပြီးတာပဲဆိုတဲ့ ခံယူချက်မျိုး ထိုက်ထိုက်ရဲ့”

ထိုက်ထိုက်က လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ပြီး ပခုံးလေးတွန့်လိုက်မိသည်။

“အာဂ ကိုလူလေး”

“ဒါဆို ကိုလူလေးက ဂီတဘက်မှာ ဘာမှ မတတ်ဘူးပေါ့”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ဘူး၊ လူလေးက ပတ္တလား ကောင်းကောင်းတီးတတ်တယ်၊ စည်း၊ နဂီကျကျ သီချင်းဆိုတတ်တယ်၊ လူလေးဟာ ခြောက်နှစ်သား အရွယ်တည်းက ပတ္တလားတီးတတ်တာ၊ သူ့အဖေက သင်ပေးတာလေ၊ လူလေးမှာ ပတ္တလားရှိတယ်၊ လူလေးဦးနှောက်ဆေးတဲ့ အခါမျိုးမှာ ပတ္တလား ကောက်တီးတာမျိုး ရှိတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

“နေပါဦး၊ ထိုက်ထိုက်က လူလေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သလား၊ ဂစ်တာတီးတတ်သလားလို့ ဘာလို့မေးတာလဲ”

“မုန်းလို့၊ ထိုက်ထိုက်က လူငယ်တွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး ဟေးလားဝါးလားနဲ့ အချိန်ဖြုန်းတာလည်း မုန်းတယ်၊ ဂစ်တာကြီးလွယ်ပြီး နေရာမရွေးတီးတဲ့လူကိုလည်း မုန်းတယ်လေ”

“ဪ ... ထိုက်ထိုက်ရယ်”

“ကိုလူလေးမှာ ညီအစ်ကိုတွေ မောင်နှမတွေ မရှိဘူးလားဦးလေး”

“အင်း ... ဝမ်းကွဲတချို့တော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရှိဘူးလို့ ပြောလည်း ရပါတယ်”

“ထိုက်ထိုက်လည်း အစ်ကို အစ်မတွေ၊ မောင်လေး ညီမလေးတွေ သိပ်လိုချင်တာပဲ၊ အခုတော့ ထိုက်ထိုက် တစ်

ယောက်တည်း တကယ့်ကို ပျင်းစရာကြီး၊ ကိုလူလေးလည်း ဒီလိုနေရမှာပဲနော်”

“ပိုဆိုးတာပေါ့၊ သူ့မှာ မိရောဘရောမှ မရှိတာ”

“အင်းနော်၊ ဒါထက် ကိုလူလေး မိဘတွေက ရုပ်တော် တော်ချောမယ် ထင်တယ်နော်”

“ဘာလို့ တိုက်ထိုက်က ထင်တာလဲ”

“ကိုလူလေးက သိပ်ကြည့်ကောင်းနေလို့၊ ရုပ်ရော အရပ် အမောင်းနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရော”

“အင်း ... အရပ်မောင်းနဲ့ ခြေဆံ လက်ဆံတွေရယ် နှုတ် ခမ်းရယ်ကတော့ ဖအောက် လိုက်သွားတယ်၊ မျက်ခုံး မျက်လုံး၊ နှာတံနဲ့ မျက်နှာကျပ်ကတော့ သူ့အမေရပ်ရဲ့ အမွေအနှစ်ပဲဆိုပါတော့၊ လူလေးအမေက တော်တော်တော့ ချောတယ်၊ ရွာမှာတော့ ကွမ်းတောင်ကိုင်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲတယ်မဟုတ်လား၊ လူလေးအဖေက လူချမ်းသာတွေ၊ လူလေးရဲ့အမေကို ယူလို့ သဘောမတူဘူးဆိုပြီး စွန့်ပစ် ထားတာ”

“ဪ ... ဪ ... ဂုဏ်မောက်လိုက်ကြတာနော်”

“လောကကြီးမှာ ဒီလိုပါပဲ သမီးရယ်”

“ထိုက်ထိုက်ကတော့ ချမ်းသာတာတွေ၊ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ မမက် ပါဘူး”

ထိုက်ထိုက်က သူမနေနှင့် ကိုဇော်ထွတ်ကို ငြင်းဆန်

လိုက်ခြင်းကို အခြေပြုပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“သမီးက လူငယ်ကိုး၊ လူကြီးတွေကတော့ တစ်မျိုးပေါ့ လေ၊ သားသမီးအပေါ် ဆင်စီးမြင်းရုံစိတ်မျိုးတွေ ရှိတတ် စမြဲပေါ့”

“တကယ်လို့သာပေါ့နော် ဦးလေး၊ ကိုလူလေးရဲ့အဖေ ဘက်က လူကြီးတွေဟာ ကိုလူလေးအဖေနဲ့အမေကို ပစ် မထားဘူးဆိုရင် မိဘနှစ်ပါးလုံးသေချင်မှသေမယ်၊ ကိုလူ လေးလည်း ခုလောက်ချို့တဲ့နေမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ထိုက် ထိုက်က တွေးကြည့်ပြီး ပြောတာပါ”

“အင်း ... မပြောတတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ကံ၊ကံ၏အကျိုး ပေးဆိုတာက ဆန်းကြယ်သားပဲ”

ဦးဘအေးသည် ထိုက်ထိုက်ပြောသော ကက်ဆက် ခွေဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ပြီမို့ ရပ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုက်ထိုက်က စိတ်ကြိုက်ခွေရွေးရန် ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ထိုက်ထိုက်ကို ဦးဘအေး ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဒီကလေးမလေးသည် လူလေးအပေါ်တွင် အလွန် စိတ်ဝင်စားနေပါလားဟု တွေးမိသည်။

လူလေးနှင့်ဆိုလျှင် တိုက်ထိုက်သည် ရှေ့သွားနောက် လိုက်ညီလှပါ၏။ သို့သော် ...

လူလေးအဖေ လူချမ်းသာနှင့် လူလေးအမေ သူဆင်း ရဲမတို့သည် နောက်ဆုံး ကြေကွဲဖွယ်ဇာတ်လမ်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်သွား သည်ကို သင်ခန်းစာယူသင့်သည်ဟု ဦးဘအေး ရင်ထဲမှ ကျိတ် မှတ်ချက်ချမိပါ၏။

❖ အခန်း(၁၇) ❖

ညသည် မှောင်မိုက်လွန်းပါ၏။

ကောင်ကင်ပြင်မှာ ကြည်လင်သော်လည်း ကြယ်
ရောင်များမှအပ လရောင် လုံးဝမရှိပေ။

အေးရိပ်ငြိမ်သည် မှောင်မိုက်သော သန်းခေါင်ယံ
ညအလယ်တွင် ရပ်တည်နေပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အေးရိပ်ငြိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ
ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော ခွေးအူသံ တစ်ခုသည် ညအမှောင်ဝယ်
ိုမိုချောက်ချားဖွယ် ဖြစ်သွားရပေသည်။

ဒေါ်သီတာသည် ညလယ်သန်းခေါင်မှာပင် တစ်ပတ်
ကျော့ တစ်ရေးနီးလာသည်။

ယနေ့ည ဒေါ်သီတာသည် စိတ်တွေလေးလံနေ
သည်။

ညဦးပိုင်းက ဘုရားခန်းတွင် သောက်တော်ရေ
ကပ်လှူရာ၌ သောက်တော်ရေခွက် လဲပြိုဖိတ်စဉ်သည်ကို ဒေါ်သီတာ
စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသေးသည်။

ဘုရားခန်းရှိရာ အိမ်ပေါ်လှေကားအတက်တွင် မဖြစ်
စဖူး လှေကားထစ်အတက်၌ အချိန်အဆလွဲမှားပြီး ခလုတ်တိုက်
ကာ ညှို့သကြီး နာကျင်သွားသည့်အတွက်လည်း စိတ်အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်ရပါသေး၏။

အိပ်ရာအဝင် အန္တရာယ်ကင်း သံဗုဒ္ဓေဂါထာကို
ဒေါ်သီတာ တဖွဖွရွတ်ဆိုရင်းပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

တစ်ပတ်ကျော့ တစ်ရေးနီးတွင် ဦးခေါင်းထဲမှာ
မူးနောက်နောက်ဝေဒနာ ခံစားရသဖြင့် အိပ်ရာမှထကာ ခုတင်
ဘေးစားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားတတ်သော ရှူဆေးပုလင်းကိုရှာဖွေ
ကြည့်မိသည်။

ယခင်ကတော့ ဦးပန်းမောင်နှင့် ဒေါ်သီတာသည်
တိုက်အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းတစ်ခုတွင် အိပ်သည်။

ယခုနှစ်ဦးပိုင်းကစပြီး ဦးပန်းမောင်ရော၊ ဒေါ်သီတာ
ရော လှေကားအတက်အဆင်းများလျှင် မောချင်သောကြောင့်
အောက်ထပ်အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုတွင် အိပ်စက်သည်။

ဒေါ်သူဇာနှင့် စိန်ပွင့်ကို ထိုက်ထိုက် အဖော်ရစေ
ရန် အိမ်ပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းတစ်ခုတွင် ရွှေ့ပြောင်းထားခဲ့သည်။

ဒေါ်သီတာသည် ဦးပန်းမောင် မနီးစေရန် ဖွဖွလေး
အိပ်ရာထက်မှဆင်းပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ရှူဆေးပုလင်းကို ဖွင့်ရှူနေ
စဉ် စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့်ရှိသဖြင့် မှန်တပ်ထားသည့် ပြတင်း
ပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဗုဒ္ဓေါ ... မြတ်စွာဘုရား”

ဒေါ်သီတာ လှမ်းကြည့်လိုက်မှ အပြင်ဘက် ပြတင်းပေါက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေပုံရသော လူတစ်ယောက်သည် ရုတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်ဟု ဒေါ်သီတာ မြင်လိုက်မိသည် ထင်သည်။

ဒေါ်သီတာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရသည်။

ကြောက်ကြောက်နှင့် အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲရင်း မှန်ပြတင်းပေါက်သို့ ကြည့်မိပြန်သည်။

“ဟဲ့ ... တကယ်ပါလား”

လူတစ်ယောက် ပြန်ပြီး မတ်တတ်ရပ်သည်ကို ဒေါ်သီတာ ထပ်မံမြင်တွေ့ပြန်သည်။

ခြံစောင့်ကြီး ဦးအပ္ပနားများလား။

မဖြစ်နိုင်။ ဦးအပ္ပနားသည် ခြံကိုလှည့်ပတ် စစ်ဆေးသည့်အခါ စစ်ဆေးသော်လည်း အိမ်ထဲသို့ ယခုလို ချောင်းမကြည့်တတ်။

ပြီး ... ဦးအပ္ပနားက အသက်ကြီးပြီမို့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ဆိုလျှင် သူ့တန်းလျားအိပ်ခန်းတွင်သာ ကွေးနေတတ်သည်။

“ကိုပန်းမောင် ... ကိုပန်းမောင်”

တိုးတိုးကပ်ခေါ်ပြီး လှုပ်နှိုးသည်။

“ဟေ ... ဟင် ... ဘာလဲ မသိ”

“ခြံထဲ လူဝင်နေတယ်။ အိမ်ကို လူကပ်နေတယ်”

“မသိ မြင်လို့လား”

“မှန်ပြတင်းပေါက်မှာ ကျွန်မမြင်တာ နှစ်ခါတောင်”

ဦးပန်းမောင်သည် ချက်ချင်းထ၊ ထိုင်သည်။ ခေါင်းအုံးဘေးရှိ ဓာတ်ခဲငါးတောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကြီးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ခြံထဲတွင် ဝပ်လေးဆယ်အား မီးထွန်းထားသော်လည်း ခြံကြီးက ကျယ်ပြောရုံမက မီးအားကလည်း ပြည့်သည် မဟုတ်သဖြင့် ဝိုးတဝါးသာလင်းသည်။

ယင်း ဝိုးတဝါး မီးအလင်းရောင်နှင့်ပင် အပြင်မှ လူကို မှန်ပြတင်းမှ မြင်နိုင်သည်။

အိပ်ခန်းတွင် ထွန်းထားသော မီးလုံးက အစိမ်းရောင်ငါးဝပ်အားလေးသာ ဖြစ်သည်။

“အရမ်းမထွက်နဲ့ ကိုပန်းမောင်” ဒေါ်သီတာက ခင်ပွန်းသည် ထ၊ အသွားတွင် လှမ်းဆွဲပြီး စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ် အပြင်မထွက်ပါဘူး။ အိမ်ထဲကပဲ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးကြည့်မလို့”

ဦးပန်းမောင်က သံပန်းကြားမှ မှန်ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟ ... ဟ ... ပြေးပြီ၊ ခြံတံခါးကို ကျော်တက်တယ်ဟ”

အားကောင်းသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် လူတစ်ယောက် ထွက်ပြေးပြီး ခြံတံခါးကျော်တက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

မြန်ခနဲ ဦးပန်းမောင်သည် သူခိုးထွက်ပြေးသည်ကို မြင်ရစေကာမူ အပြင်သို့မထွက်ရဲ။

“သေချာတယ် သူခိုးပဲ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ မသိက အနီး မြန်လို့”

“ကိုပန်းမောင် အပြင်ကို အရမ်းမထွက်နဲ့နော်၊ သူခိုးလက် ထဲမှာ လက်နက်တစ်ခုခု ပါချင်ပါမှာ၊ ကျွန်မ အိမ်ပေါ် တက်ပြီး မသူဇာတို့ သားအမိကို သွားနှိုးလိုက်မယ်လေ”

“မနှိုးနဲ့၊ သမီးလေး ထိုက်ထိုက် အလန့်တကြား ဖြစ်သွား မယ်၊ သူခိုးလည်း ပြေးပြီပဲဟာ”

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာသည်။

ဦးပန်းမောင် ဦးနောက်ခြောက်ရသည်။ ဒီအချိန် သူခိုးဝင်နေစဉ်မှာပင် ဘယ်က တယ်လီဖုန်းခေါ်သည်မသိ။

ဦးပန်းမောင် ဖုန်းကို ပြေးကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... ကျွန်တော် ပန်းမောင်ပါ”

“အေးဗျ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားခြံနဲ့ကပ်လျက်က ဦးမိုးမြင့်ပါ၊ ခင်ဗျားခြံ ခြေရင်းဘက်မှာ လူနှစ်ယောက် ရှိနေသေးတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့အိမ်ပေါ်က လှမ်းမြင်နေရတယ်။ တစ်ယောက်က တော့ ခြံတံခါးကျော်ပြီး ပြေးသွားပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ကျုပ် သွားကြည့်ဦးမယ်”

ဦးပန်းမောင်က ဖုန်းကိုပြန်ချထားပြီး ခြေရင်းဘက် ရှိ ပြတင်းပေါက်ဆီ သွက်သွက်လှမ်းရင်း ...

“မသူဇာတို့ကို နှိုးလိုက်တော့ မသိ”

“အဲဒါ ရှင်က ဘယ်ကိုလဲ ကိုပန်းမောင်၊ ဖုန်းဘယ်က ဆက်တာလဲ”

“ဟိုဘက်ခြံက ဦးမိုးမြင့် ဆက်တာ၊ ခြေရင်းဘက်ကခြံထဲ မှာ လူနှစ်ယောက်။ သူတို့ဘက်က လှမ်းမြင်တယ်တဲ့”

“ဘုရား ... ဘုရား”

သို့တစေ။

နောက်ဖေးခြံဘက်မှ လူနှစ်ယောက်သည် ဟိုဘက် အိမ်ရော ဒီဘက်အိမ်ရော လူတွေနိုးပြီမှန်း ရိပ်မိပြီး ခြံတံခါးဆီသို့ ထွက်ပြေးကြပြန်သည်။

ဦးပန်းမောင်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ရာ နောက်ဆုံး ကျော်တက်နေသူသည် မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါ၊ တြိဂံထောင့်စွန်းဖြင့် မျက်လုံးအောက်မှ မေးစေ့ဖုံးသည်အထိ စည်းထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

အနားဝိုင်းပါသော ဦးထုပ်အနက်ကိုလည်း ဆောင်းထားသည်။

ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိနိုင်။

ဦးမိုးမြင့် အိမ်မှလည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများဖြင့် ကူထိုးပေးသည်။

သူခိုးလား၊ သို့မဟုတ် ဓားပြလား။

လစ်လျှင်နိုးပြီး အိမ်ပေါ်ရောက်မှ လူနိုးလျှင် အနကြမ်း ဓားပြမျိုးပေလား။ သုံးယောက်တောင်ဆိုတော့ ဓားပြဖြစ်နိုင်သည်။

“ပြေးပြီဗျ ဦးပန်းမောင်”

“ဟုတ်တယ် ဦးမိုးမြင့်၊ ကျုပ်လည်းတွေ့လိုက်တယ်”

“ရဲကိုဖုန်းဆက်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပဲ ဦးမိုးမြင့်”

ဦးပန်းမောင် အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသည်။

ဒေါ်သူဇာနှင့် မစိန်ပွင့်တို့အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ဒေါ်သီတာ
၏ဘေးတွင် ကြောင်စိစီးလေး ရပ်နေကြသည်။

“တွေ့သေးလား ကိုပန်းမောင်”

“တွေ့တယ်၊ ခြံတံခါးကျော်ပြီး ပြေးကြပြီ”

“ဦးအပွန်းကြီးကို နှိုးဦးမလား”

“နှိုးမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ သူက သူ့ခိုးဝင်တာတောင် သိမှ
မသိတာ”

“ဦးအပွန်းကြီးက အားမကိုးရဘူး”

“အသက်ကြီးပြီကိုးကွာ၊ သူ နိုးလို့ ပူပူဆူဆူလုပ်လည်း
ဟိုက ရိုက်သွားမလား၊ ဓားနဲ့ထိုးသွားမလားပဲ၊ ခြံထဲဝင်
တာ သုံးယောက်တောင်”

“ဘုရား ... ဘုရား၊ သုံးယောက်တောင်ဆိုတော့ အိမ်ထဲ
သာရောက်လာရင် မလွယ်ဘူး”

“သမီးလေး မနိုးသေးဘူး မူတ်လား”

“ဟင့်အင်း၊ မသူဇာ သားအမိကို ကျွန်မက တိုးတိုးတိတ်
တိတ်နှိုးတာ၊ နောက်ပြီး သမီးအခန်းက အသံလုံတယ်”

ဦးပန်းမောင်သည် ဟိုဘက်ခြံမှ ဦးမိုးမြင့် အကြံပေး
သည့်အတိုင်း ရကိုဖုန် က်ရန် ဖုန်းဆီသွားပြီး ကောက်ကိုင်လိုက်
သည်။

သို့သော်။

ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ရောက်လာသဖြင့်
ဖုန်းမဆက်တော့ဘဲ ပြန်ချထားလိုက်သည်။

ယခုကိစ္စသည် ညီ လွမ်းအောင်များ ဖြစ်နေမလား။

လွမ်းအောင် ဖြစ်နေလျှင် ဖုန်းဆက်၍မဖြစ်။ အားလုံး

ပြဿနာတွေ ရှုပ်ကုန်မည်။

ညောင်မြစ်မတူးမီဘဲ ပုတ်သင်ဥတွေ ပေါ်လာမှာ
စိုးရသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ ကိုပန်းမောင်၊ ဖုန်းကိုင်ပြီးမှ မဆက်ဘဲ
ပြန်ချထားတာ။ ဘယ်ကိုဆက်မလို့လဲ”

“ရဲစခန်းကိုပါ၊ မဆက်တော့ပါဘူး၊ ကဲ ... ကဲ ... မသူဇာ
ရော၊ စိန်ပွင့်ရော သွားပြန်အိပ်တော့”

ဒေါ်သူဇာတို့သားအမိ အိမ်ပေါ်ထပ် ပြန်တက်သွား
လေသည်။

⇒ အခန်း(၁၈) ⇐

ဒီလိုနှင့် (၆)ရက်ကြာသွားသော နေ့တစ်နေ့တွင် အသက်ဆယ့်လေး၊ ငါးနှစ်အရွယ်ခန့် ကလေးတစ်ယောက်သည် စက်ဘီးဖြင့် အေးရိမ်ငြိမ်ခြံ့ရှေ့ ရောက်လာသည်။

ခြံပြင်သံတိုင်သံပန်းကွက်မှ ကလေးက စာတစ်စောင် ပေးသည်။ ဦးအပ္ပနား လှမ်းယူပြီးသည်နှင့် ကလေးက စက်ဘီး စီးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဦးအပ္ပနားက စာကိုယူပြီး ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော ဦးပန်းမောင် လက်သို့ စာပေးသည်။ ဒေါသီတာလည်း အနီးတွင် ထိုင်လျက်ရှိနေပါ၏။

ဦးအပ္ပနားက စက်ဘီးဖြင့် ကလေးတစ်ယောက် ပေးသွားကြောင်း ပြောပြပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

စာကို ဦးပန်းမောင် ဖွင့်ဖတ်သည်။

“တောက် ... ခွေးထက်မိုက်တဲ့ကောင်”

စာဖတ်ပြီး ဦးပန်းမောင် တက်ခေါက်သည်။ ဦးပန်းမောင် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ဒေါသကြောင့် မျက်နှာထားကြီး တင်းမာသွားသည်။

“ဘာစာလဲ၊ ဘယ်ကစာလဲ ကိုပန်းမောင်”

ဦးပန်းမောင်က ဒေါသီတာ မေးတာကို မဖြေနိုင်

သေး။

“သမီးလေးကော၊ ထိုက်ထိုက်ကော မသိ”

“ရှိသားပဲ၊ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ထားလို့ မီးဖိုထဲမှာ မသူဇာ တို့သားအမိနဲ့ ဝင်လုပ်နေတယ်၊ ဘာလို့လဲဟင်”

“စာကတော့ ကျုပ်တို့အတွက် စေတနာနဲ့ သတိပေးတဲ့ စာပါပဲ၊ လိပ်စာနဲ့ နာမည်အောက်က ရေးမထားတော့ ဘယ်သူကပေးတဲ့စာမှန်းတော့ မသိဘူး”

“မှန်း ... ကျွန်မ ဖတ်ကြည့်ချင်တယ်”

ဦးပန်းမောင်က ဒေါသီတာကို စာလှမ်းပေးလိုက် သည်။

“ဦးပန်းမောင် ...

ကျုပ် စေတနာရှေ့ထားပြီး ဒီစာကို စွန့်စားရေးဖို့ တယ်ဆိုတာ ပထမဆုံး ဦးပန်းမောင် ယုံကြည်ထားဖို့လို တယ်။

ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဦးပန်းမောင် မသိပါ ဘူး။

ကျုပ်ကလည်း ဦးပန်းမောင်ကို မြင်တောင်မမြင်ဖူး ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဦးပန်းမောင်ရဲ့ အိမ်လိပ်စာကို သိအောင် စုံစမ်းပြီး ဒီသတိပေးစာ ပို့ပေးလိုက်တာပဲ။

သူတို့ ခင်ဗျားအိမ်ကို အနုကြမ်းစီးဖို့ မအောင်မြင်
ခဲ့တာကို လုံးဝမကျေနပ်ကြဘူး။

ထပ်ပြီး ကြံစည်ဖို့ တိုင်ပင်နေတာတွေ ကျုပ်ကြား
ရတယ်။

အထူးသဖြင့် ထိုက်ထိုက်လို့ သူတို့ပြောသံကြားတဲ့
ခင်ဗျားသမီးလေးကို သူတို့ အရယူဖို့ ကြိုးစားနေမှန်း
ကျုပ် ကြားရတယ်။

ခင်ဗျားသမီးလေးရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက် ဂရုတစိုက်ရှိပါ။

နောက်ပြီး ထိုက်ထိုက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခင်ဗျားတို့
အိမ်တွင်းရေး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခုခုကို သူတို့
သိနေပုံရတယ်။ ဘာမှန်းတော့ ကျုပ် မသိဘူး။

ကျုပ် အခုလို ခင်ဗျားကို စေတနာနဲ့ သတိပေး
ကူညီတာ သူတို့သိသွားရင် ကျုပ်ကိုသတ်မှာ။

ဒါပေသိ၊ ကျုပ်မှာလည်း သိပ်ချစ်တဲ့ သမီးလေး
တစ်ယောက်ရှိလို့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး ကျုပ်သတိပေးစာကို
စွန့်စားပေးခိုင်းလိုက်တာပဲ။

စေတနာထားသူ”

စာကို ဒေါ်သီတာ ဖတ်ကြည့်ပြီး မျက်စိမျက်နှာ
အကြီးအကျယ် ပျက်တော့သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ ကိုပန်းမောင်”

“ဟိုကောင် လွမ်းအောင်ကို ရှာရမှာပေါ့!”

“အနုကြမ်းကိစ္စ၊ သူ့ခိုးကပ်တဲ့ကိစ္စဟာ ကိုလွမ်းအောင်ရဲ့
လက်ချက်လို့ ကိုပန်းမောင် ထင်လို့လား”

“သူ မဟုတ်လို့ တခြားဘယ်သူရှိမှာလဲ၊ အဲဒီစာထဲမှာ
ရေးထားတာ ကြည့်ပါလား၊ သမီးလေး ထိုက်ထိုက်နဲ့ပတ်
သက်တဲ့ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတစ်ခုကို သူတို့ သိနေပုံရတယ်
လို့ ပါတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စ ကိုလွမ်းအောင်ကလွဲပြီး
ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲ”

“ကျွန်မကတော့ ကိုလွမ်းအောင်ရယ်လို့ တပ်အပ်ကြီး
မစွပ်စွဲချင်ဘူး၊ ကိုလွမ်းအောင်ဟာ ဒီလောက်ကြီးအထိ
တော့ လုပ်ရက်မယ် မထင်လို့”

“သူကလွဲလို့ ကျုပ် တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ တွေးလို့မရဘူး၊
သမီးထိုက်ထိုက် ကိစ္စကို ဒီလောက်မှာ သိတဲ့လူဟာ လေး
ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကျုပ်ရယ်၊ မသိရယ်၊ လွမ်းအောင်ရယ်၊
ဒေါက်တာဝေလုရယ်၊ ဒေါက်တာဝေလု ဆုံးသွားတာ သုံး
နှစ်တောင်ရှိပြီ၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို သိတဲ့လူဟာ လွမ်းအောင်
ပဲ ရှိတယ်”

“ခက်တော့ ခက်သားပဲ ကိုပန်းမောင်ရယ်၊ ကိုပန်းမောင်တို့
ညီအစ်ကို အမွေမခွဲခင်က တစ်အိမ်တည်း ကျွန်မနဲ့အတူ
နေခဲ့ကြတာပဲ၊ ကိုလွမ်းအောင်ရဲ့အကျင့်က အရက်မူးတုန်း
သူလိုချင်တာ ဇွတ်တောင်းတယ်၊ လိုတာရရင် သူ့ဟာသူ
အေးသွားတာပဲ၊ ကိုလွမ်းအောင်ရဲ့စိတ်ရင်းက ဆိုးတာမှ
မဟုတ်တာ၊ အခုလို ရက်စက်တဲ့အမှုအကျင့်မျိုးနဲ့ စိတ်ဓာတ်
မျိုး ရှိတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုပန်းမောင်က ‘မင်း ငါ့အိမ်
မလာနဲ့ဆိုလည်း သူ ခြောက်လ တစ်နှစ် မလာဘဲနေတာပဲ၊
ငွေလိုချင်မှ လာတောင်းတာပဲ ရှိတယ်”

“ပြောလိုတော့ မရဘူး မသိ၊ အမွေခွဲပြီးမှ သူ အရက် သောက် ဖဲရိုက်၊ မိန်းမလိုက်နဲ့ အကျင့်ပျက်နေတဲ့ကောင် ဟာ အခုလို မကြံစည်ဘူးလို့ ဘယ်မှာ ယုံလို့ရမလဲ”

“ကိုလွမ်းအောင် အကျင့်ပျက်တာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တာမျိုး တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဘူး၊ အရက် သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ မိန်းမတွေ လျှောက်ယူတာလောက်ပဲရှိ တာ”

ဦးပန်းမောင် စိတ်ထဲဝယ် ဇေဇဝါ ဖြစ်ရပါ၏။ ပထမတော့ ခိုးဖို့ရော၊ အနုကြမ်းစီးဖို့ရော ကြံစည်ခြင်းမှာ ညီ လွမ်းအောင်ဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆခဲ့မိသည်။

ယခု ဒေါ်သီတာက ပြောတော့လည်း “အင်း ... ဟုတ်သန့်သလောက် ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီကောင် ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန် ကဲ့အထိတော့ တစ်ခါမှ ပြုမူတာမရှိသေးဘူး”ဟု နဝေတ်မိတောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

“အင်းလေ ... အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲ၊ ဒီကိစ္စ သမီးလေး လုံးဝမသိစေနဲ့၊ သမီးရဲ့အသွားအလာကိုလည်း ကျုပ်တို့ ပိုပြီးဂရုတစိုက်ရှိဖို့လိုမယ်၊ သက်ဆိုင်ရာကိုတော့ ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားရင် ကောင်းမယ်”

“ဘာလဲ၊ ရဲအဖွဲ့ကို ဒီညကိစ္စ အမှုဖွင့်မလို့လား”

“တိုင်ထားမလားလို့”

“အရမ်းမလုပ်နဲ့ ကိုပန်းမောင်၊ ရဲတွေ လာစစ်ဟယ် ဆေး ဟယ်ဆိုရင် သမီးလေး သိသွားလိမ့်မယ်”

“အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ကျွန်မ စိတ်ပူတာက သမီးလေး အိမ်ထဲမှာရှိနေတဲ့အချိန် ကတော့ ကျွန်မတို့ ဝိုင်းပြီးဂရုစိုက်နိုင်တယ်၊ ကျောင်း တက် ကျောင်းဆင်းမှာတော့ စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်နေမလား ကိုပန်းမောင်”

“ကဲပါလေ။ ဒါတွေ ကျုပ် ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားပါ ဦးမယ်၊ အခု သွေးပူတုန်း စဉ်းစားတာတွေဟာ မှန်ကန်မှု နည်းမယ်၊ မသိလည်း အိပ်တော့။ အိပ်ရေးပျက်ရင် ဖျား တတ်တယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက် အိပ်ရာပြန်ဝင်ကြသည်။

ဪ ... အေးရိပ်ငြိမ်သည် သမီးလေးထိုက်ထိုက် အသက်နှင့်အမျှ အေးချမ်းခဲ့ရာမှ၊ ယခုမူ မအေးသော ရိပ်ငြိမ်လေး ဖြစ်လာချေပြီကော။

➡ အခန်း(၁၉) ⬅

ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ ဦးဘအေး အလုပ်နားသည်။
ကျော်ဇေယျ ကျောင်းပိတ်သည်။

အလုပ်နား၊ ကျောင်းပိတ်နေ့ ထုံးစံအတိုင်း တူဝရီး
နှစ်ယောက် ခြံဝင်းအတွင်းရှိ မြက်များပေါက်ခြင်း၊ အမှိုက်လှည်းခြင်း
စသည်ကိစ္စလေးတွေ လုပ်ဆောင်နေကြသည်။

“ဧည့်သည်လာနေတယ် ဦးကြီးရဲ့၊ ဒီကို မလာတတ်လို့
လိုက်ပို့ပေးတာ”

ခြံထဲရှိ ကလေးငယ်တစ်ယောက် ဧည့်သည်ဆိုသူကို
ပါ ခေါ်လာပြီး ကုန်း၍မြက်ပေါက်နေသော ဦးဘအေးကို ပြော
သဖြင့် ဦးဘအေး မောကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဆရာကြီး”

“ဟုတ်တယ် ကိုဘအေးရေ”

ကျော်ဇေယျက ခပ်လှမ်းလှမ်း မြက်ပေါက်နေရာမှ
ထိုက်ထိုက်တို့ဖေဖေ ဦးပန်းမောင် လိုက်လာသည်ကို ပေါက်တူး
ကိုင်ရင်း ငေးကြည့်နေသည်။

“ဘာများပြဿနာပေါ်ပါလိမ့်။ လေးဖေကို မကျေနပ်တာ
များရှိလို့ လိုက်လာတာလား”

ဟု ပူပန်စိတ်ကလေးဖြင့် တွေးနေမိသည်။

ဦးဘအေးမှာလည်း ပျာယိပျာယာ ဖြစ်သွားသည်။

မလာစမှ အလာထူးသည်မို့လည်း အံ့အားသင့်သွား

သည်။

ကိစ္စတစ်ခုခု မရှိဘဲလျက် လမ်းကြို၍ ဝင်လာတာ
မျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်။

“ဒီဘက်ကိုလာရင်းနဲ့ ကြိုလို့ ကျွန်တော့်ဆီ ဝင်လာတာ
လား ဆရာကြီး”

“ကိုဘအေးဆီ တမင်သက်သက် လာခဲ့တာပါ။ ကိစ္စလေး
တစ်ခုရှိနေလို့”

“လာပါ ဆရာကြီး၊ ကြွပါ”

ဦးဘအေးကပင် ရှေ့မှ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ဦးပန်းမောင်ကို ထိုင်စေပြီး ...

“ခဏလေးနော် ဆရာကြီး၊ လက်ဆေးလိုက်ဦးမယ်”

“လုပ်ပါ ... လုပ်ပါ။ ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ”

ဦးဘအေးက လက်ဆေး၊ ခြေဆေးရင်း ကျော်ဇေယျ
ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“လူလေးရေ ... လာကွာ၊ ညနေမှ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့”

ဦးပန်းမောင်က ဦးဘအေး တူဝရီးနေသော အခန်း
ကို မျက်စေ့ဝေဝိုက်ကြည့်သည်။

ကြမ်းပြင်များ ပြောင်လက်နေသည်။ ခေါင်မိုးအကာ စသည်တို့တွင် ပင့်ကူအိမ်တစ်မျှင်မရှိ။

အဝတ်အစားများ တိုးလိုးတွဲလွဲမရှိ။

ဆင်းရဲပေမင့် အနေသန့်သည်။ ဘာမဆို သပ်သပ် ရပ်ရပ်လေးရှိသည်။

ဦးဘအေး ပြန်ရောက်လာပြီး သင်ဖြူးဖျားကိုခင်း ကာ ထိုင်လိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကျော်ဇေယျသည် ရေနွေးကြမ်း ကရားနှင့် ရေနွေးသောက် ပန်းကန်သန့်သန့်လေးတွေကိုဆေးကာ လင်ပန်းတွင်ထည့်ယူလာပြီး ဦးပန်းမောင် ရှေ့တွင် ချပေးသည်။

“အဲဒါ ... လူလေးလေ။ ကျွန်တော့်တူ ကျော်ဇေယျတဲ့”

“ဪ ... ဪ ... စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတယ် ဆိုတဲ့တူလား။ အဲ ... နေဦး။ မောင်ရင် ဟိုတလောက အိမ်မှာ သမီးမွေးနေ့လုပ်တဲ့နေ့က ဆရာခိုင် ဒေါ်ချိုချိုတို့နဲ့ ပါလာတဲ့မောင်ရင် ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ အဲဒီနေ့က ဆရာခိုင်က ကား လိုက်မောင်းပေးပါဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် လိုက်မောင်းပေးရ တာပါ။”

“ဪ ... အေး ... အေး။”

ဦးပန်းမောင်က ကျော်ဇေယျကို မြင်ရုံနှင့် မှတ်မိပါ

၏။

ကျော်ဇေယျ ရုပ်ကလည်း တစ်ခါမြင်ရုံနှင့် မျက်စိ ထဲ စွဲသွားသော ရုပ်မျိုးပေကိုး။

ကျော်ဇေယျသည် လေးဖေ၏ဘေးမှာပင် ကျုံ့ကျုံ့ ယုံယုံ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ရေနွေးသောက်ပါ”

“အင်း ... အရေးတကြီးကိစ္စလေး ပေါ်လာလို့ လာခဲ့တာပဲ၊ ကိုဘအေးဆီက အကူအညီလိုတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ”

“အမိန့်ရှိပါ၊ ကူညီနိုင်တာဆိုရင် ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ ဆရာကြီး”

ဦးပန်းမောင်က ညက သူ့အိမ်တွင် သူခိုးအနုကြမ်း သမားများ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်ကို အစအဆုံး ပြောပြပေသည်။

“အဲဒါပဲ ကိုဘအေး၊ အိမ်မှာ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ဦးအပ္ပနား ကြီးက အသက်ကြီးပြီ။ ဘာမှအားမကိုးရဘူး၊ ယောက်ျား ဆိုလို့ ဦးအပ္ပနားနဲ့ ကျုပ်ပဲရှိတာ၊ ကျုပ် မကြောက်တတ် ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အများနဲ့တစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ အားမ တန် မာန်လျှော့ရတာတွေ ရှိမယ်ပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီတော့ ဆရာကြီး အာသိသက ဘယ်လိုရှိလို့လဲ ခင်ဗျ”

“အဲ ... ကိုဘအေးတို့ တူဝရီး အခုကိစ္စလေးတွေ ရှိနေ တုန်း ကျုပ်အိမ်မှာ လာနေပေးဖို့ပါ။ ကိစ္စကို ကျုပ်ခြေရာ ခံနေပါတယ်။ ဒီကိစ္စရဲ့အရင်းအမြစ်ကိုလည်း ကျုပ်အား ခတ်တန်သလောက် ခတ်နိုင်ပါတယ်၊ သက်ဆိုင်ရာရဲ့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကိစ္စပြီးပြတ်တဲ့အခါ ဦးဘအေးတို့ ပြန်ပေါ့ ဗျာ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ လာပေးရမလဲ ခင်ဗျ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေ့ညနေပိုင်း အရောက်လာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား တို့ အဝတ်အစားလောက်သာ ယူခဲ့ပါ။ ကျန်တာတွေက ကျုပ်အိမ်မှာ အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ခြံရှင်ဆီမှာ အကျိုး အကြောင်း ပြောထားပြီး ညနေမိုးမချုပ်ခင် လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဒါဆို စိတ်ချပြီး ကျုပ်ပြန်မယ် ဦးဘအေး”

ဦးပန်းမောင် ပြန်ရန်ထသည်။

တူဝရီးနှစ်ယောက်က မော်တော်ကားဆီ လိုက်ပို့ရန် အတူထရပ်ပါ၏။

“အင်း ... မောင်ကျော်ဇေယျကို ကြည့်ရတာ အားရစရာ ပဲ၊ အားကိုးရလောက်တယ်”

* ကျော်ဇေယျခ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးပြပြီး အရို အသေပြဟန်ဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဗိုက်ပေါ်တင်ကာ ဦးခေါင်း ညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အပြန်လိုက်မောင်းပို့ပေးမယ် ဆရာကြီး”

“နေပါစေ၊ ဒီလိုတနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်မှာ လမ်းရှင်းပါတယ်၊ ကျုပ် မောင်းလို့ဖြစ်ပါတယ်၊ ညနေကျရင်သာ ဆက်ဆက် လာခဲ့ကြပါ”

ဦးပန်းမောင် ပြန်ထွက်သွားသည်။

“လူလေးရေ”

“ဗျာ ... လေးဖေ”

“အင်း ... သူတို့အေးရိပ်ငြိမ်ကို သွားနေရမှာက သူတို့ရဲ့ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်သလောက် လေးဖေနဲ့ လူလေး က ကာကွယ်ပေးဖို့ တာဝန်ပဲနော့”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် လေးဖေ”

“အင်း ... သူများအိမ်မှာ ကိုယ်က လက်အောက်ငယ်သား ဘဝနဲ့ သွားနေရတာဆိုတော့ စားသတိ၊ နေသတိ၊ ပြော သတိလေးတွေ ရှိထားမှ”

ကျော်ဇေယျသည် ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာညိတ် ပြလိုက်ပါ၏။

လေးဖေ ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်း ကျော်ဇေယျ ရိပ်မိ သည်။

အေးရိပ်ငြိမ်တွင် ထိုက်ထိုက် ရှိသည်။

ထိုက်ထိုက်နှင့် မိမိ သိပ်မပတ်သက်စေရန် သတိ ပေးခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဪ ... ဘဝချင်းက အနိမ့်အမြင့်ချင်းမတူ။ အဆူ အကျဲ့ချင်းမတူသောဘဝကို မမေ့ရန် လေးဖေက ကြိုတင်သတိ ပေးခြင်းပါလား။

အခန်း(၂၀)

“အဲ ... ဒေါ်လေးသူဇာကြီးနဲ့ မစိန်ပွင့်တို့ ဘာတွေအလုပ် ရှုပ်နေတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမသီတို့က အပေါ်ထပ်ကို ပြောင်းအိပ်မလို့ ထိုက်ထိုက်ရေ”

“ဘာလို့ ...။ ဖေဖေက လှေကားအတက်အဆင်း မလုပ် ချင်လို့ အောက်မှာပဲ နေနေတာ”

“ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်တယ်၊ အခုတော့ ဒီအောက်ခန်း ကို ဦးဘအေးတို့ တူဝရီးကို ဓဏပေးနေပြီး အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမသီက အပေါ်ထပ် အရင်အိပ်ခန်းမှာပဲ ပြောင်းအိပ်မလို့”

“ဘယ် ဦးဘအေးလဲ ဒေါ်သူဇာရဲ့၊ နယ်က ဖေဖေရဲ့လုပ် ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဧည့်သည်လား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဒီအိမ်က ဒရိုင်ဘာကြီး ဦးဘအေးလေ ထိုက်ထိုက်”

“အို ... မဟုတ်နိုင်တာ”

ထိုက်ထိုက် အရမ်းအံ့သြသွားပါ၏။ ဒေါ်လေးသူဇာ ၏စကားကို ယုံလည်းမယုံပေ။ သို့တစေ။

လက်တွေ့တွင် ဒေါ်လေးသူဇာနှင့် မစိန်ပွင့်တို့ ဖေဖေအခန်းထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို အပေါ်ထပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသယ် ယူနေသည်ကတော့ မျက်မြင်ဖြစ်နေသည်။

ဤအစီအစဉ်အားလုံးသည် ဦးပန်းမောင်၏အစီ အစဉ် ဖြစ်ပါ၏။

ပထမအချက်မှာ သမီးလေး ထိုက်ထိုက်ကို အပေါ် ထပ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ပေးမထားဘဲ မိခင် ဖခင်ကိုယ်တိုင် ညရေးညတာတွင် သမီးလေးနှင့် အပေါ်ထပ်တွင် အတူရှိနေစေဖို့ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအချက်မှာ ရန်သူသည် ပထမဦးစွာ၊ အိမ်ထဲ ဝင်လျှင် အောက်ထပ်ကိုသာ ဝင်မည်ဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်သည် အောက်ထပ်ထက်ပို၍ လုံခြုံသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ လှေကားထိပ် တွင်လည်း ပိတ်ထားနိုင်သော သံဘာဂျာတံခါး ခိုင်မာစွာရှိသည်။

တတိယအချက်မှာ ဦးဘအေးနှင့် ကျော်ဇေယျကို ခြံထဲရှိ ဂိုဒေါင်တန်းလျားအခန်းတွင် ထားနိုင်သော်လည်း ညရေး ညတာဆိုပါက ဂိုဒေါင်နှင့်အိမ် အလှမ်းဝေးသည်။ တိုက်အိမ်ကြီးမှ တံခါးတွေပိတ်ထားလျှင် အရေးအကြောင်းဆိုပါက အားကိုးအား ထားပြုထားသော ဦးဘအေးနှင့် ကျော်ဇေယျ အဝင်ခက်မည်။ အိမ်ကြီး၏အောက်ထပ်တွင် ဦးဘအေးတို့တူဝရီးနေခြင်းဖြင့် ရန်သူ အောက်ထပ်သို့ ဝင်သည်နှင့် ဦးဘအေးတို့ တူဝရီးက ခုခံတိုက် ခိုက်နိုင်သည်။

ယင်းအချက်များကြောင့် ဦးပန်းမောင်က ကိစ္စတွေ
မပြီးပြတ်မီ အပေါ်ထပ်ရွှေနေရန် စီစဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့တစေ။

သမီးလေး ထိုက်ထိုက်ကို ဘာဆိုဘာတစ်လုံးမျှ
မပြောထားပေ။ သမီးလေး အထိတ်တလန့်ဖြစ်မည် စိုးရိမ်သော
ကြောင့်ပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘာမျှမသိသော ထိုက်ထိုက်သည်
ဦးလေးဦးဘအေးတို့ လာနေမည်ဟူသော သတင်းကို အံ့သြခြင်း၊
မယုံကြည်ခြင်းများ ဖြစ်ရသည်။

“မေမေကို မေးကြည့်မယ်”

ဟု ထိုက်ထိုက်သည် မိခင် ဒေါ်သူဇာကို ရှာရန်
ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာသည်။

“ဟော ... ဧည့်ခန်းထဲမှာလည်း ဖေဖေနဲ့ ယောက်ျားဧည့်
သည်နှစ်ယောက်နဲ့ပါလား”

ဧည့်သည်နှစ်ယောက်မှာ ဘောင်းဘီဝတ်ထားကြပြီး
ရိုးရိုးရှုပ်အင်္ကျီဝတ်ထားကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ လူရည်သန့်
သန့်တွေ ဖြစ်ပါ၏။

နှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်က အကြီးအကဲဖြစ်
ပြီး တစ်ယောက်က အောက်လက်ဖြစ်ပုံရသည်။

ထိုက်ထိုက် ယောင်တောင် ပေါင်တောင်ဖြင့် ဧည့်
ခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာသည်ကို ဧည့်သည်နှစ်ဦးက လှမ်းကြည့်
သည်။

“အဲဒါ ဦးပန်းမောင်ရဲ့သမီးပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးမြတ်သင်း”

ဧည့်သည်က ထိုမျှသာ ပြောမေးပြီး ဦးပန်းမောင်
ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ... မေမေရော”

“ဪ ... သမီးမေမေ ဟိုဘက်ခြံက ဦးမိုးမြင့်တို့အိမ်ကို
ခဏသွားတယ်။ သမီး လိုက်ချင်လိုက်သွားလေ”

ထိုက်ထိုက် ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ဟိုဘက်ခြံသို့ လိုက်မသွားတော့ဘဲ သူ့ခြံ
ထဲက တန်းလျားလေးမှာပင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဖေဖေတို့ ဘာတွေလုပ်
နေပါလိမ့်ဟု မျက်မှောင်လေးကြုတ်ပြီး စဉ်းစားနေပါ၏။

အမှန်တော့ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရောက်နေသော ဧည့်
သည်နှစ်ဦးမှာ ရဲစခန်းမှူး ဦးမြတ်သင်းနှင့် ရဲကြပ်ကြီး ဦးနေလင်း
တို့ ဖြစ်ပါ၏။

ဦးပန်းမောင်က တိုင်ချက်ဖွင့်သည်မျိုး မဟုတ်ဘဲ
ဒီလို ... ဒီလို အန္တရာယ်စီးဆင်းလာသော လမ်းကြောင်းသည်
ဤသို့ ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု စခန်းမှူး ဦးမြတ်သင်းအား သွားရောက်
ပြောကြားထားခဲ့သည်။

ဒါတွေ ထိုက်ထိုက် ဘာမျှမသိ။

ခြံထဲတွင်ထိုင်ပြီး မေမေဒေါ်သီတာ ပြန်အလာကို
မျှော်ရင်း ဒေါ်လေးသူဇာ ပြောလိုက်သည်ကို ပြန်တွေ့နေမိ
သည်။

“ဦးလေးဦးဘအေးတို့ ဒီမှာလာနေမှာတဲ့၊ ဒါဆို ကိုကျော်
ဇေယျလည်း ပါလာမှာပေါ့။ ဘာကြောင့် ဦးလေးဦးဘအေး
ကို ဖေဖေက အိမ်မှာခေါ်ထားပါလိမ့်။ ဒေါ်လေးသူဇာပြော
တာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားမသိ။ မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ အောက်
ထပ်ခန်းကို ရှင်းမည်မဟုတ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း အပေါ်
ထပ်တက်မည်မဟုတ်”

ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ပြန်သွားသည်ကို ဖေဖေက
ခြံဝအထိ လိုက်ပို့စဉ်မှာပင် မေမေလည်း ဟိုဘက်ခြံ ဦးမိုးမြင့်
အိမ်မှ ပြန်လာသည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ သမီး”

မေမေက ဖေဖေ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သည့်နောက်မှ လိုက်
မည်အလုပ်၊ ထိုက်ထိုက်က မေမေလက်မောင်းကို ဆွဲထားလိုက်
သည်။

“နေပါဦး၊ ထိုက်ထိုက် မေးစရာရှိလို့”

ဦးပန်းမောင် အိမ်ထဲဝင်သွားသည်ကို လှမ်းကြည့်
ရင်း ထိုက်ထိုက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ဘာမေးချင်လို့လဲ သမီး”

“ဖေဖေနဲ့မေမေ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ပြန်ရွှေ့အိပ်မယ်ဆို”

“အင်းလေ၊ အဲဒါ ဟုတ်သားပဲ”

“ဘာလို့ အပေါ်ကို ပြောင်းတာလဲ”

ဒေါ်သီတာ ဖြုန်းခနဲ မဖြေသေးဘဲ တစ်ချက်တွေ့
ဝေသွားသည်။ ပြီးမှ ...

“ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရပါ သမီး၊ ယတြာသဘောနဲ့ ရွှေတာ
ပါ”

“အောက်ထပ်အခန်းမှာ ဦးလေး ဦးဘအေးတို့ကို ခေါ်ထား
မလို့ဆို”

ဒေါ်သီတာ မျက်နှာထား တင်းသွားသည်။

“သမီးကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ဒေါ်လေးသူဇာ”

“မသူဇာကတော့လေ စကားတစ်ခွန်းရရင် ညအိပ်တောင်
မစောင့်ဘူး။ ဖွင့်ပြောတာပဲ”

ဒေါ်သီတာက ညနေတွင် ဦးဘအေးတို့တူဝရီး
ရောက်လာလည်း ထိုက်ထိုက် သိမည်အတူတူမို့ ...

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဦးဘအေးတို့ တူဝရီး ခေတ္တခဏ
ဒီမှာလာနေကြလိမ့်မယ်”

“ဘာလို့ လာနေမှာလဲ”

“ဒါလည်း ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရပဲ သမီး။ ကြာသပတေးနဲ့
တနင်္လာသားကို ယာယီခေါ်ထားရင် အန္တရာယ်ကင်း
မယ်တဲ့။ အခုအတောအတွင်းမှာ သမီးဖေဖေက ဇာတာညှိ
ချင်နေတယ်တဲ့”

“ခေါ်ရင်လည်း မေမေရယ်၊ အပြင်တန်းလျားမှာ အခန်း
လွှတ်တွေ ရှိနေတာပဲ၊ အဲဒီမှာထားလည်း ရတာပေါ့”

ဒေါ်သီတာ ပြုံးသွားသည်။

ထိုက်ထိုက်ထံမှ ဦးဘအေးတို့ တူဝရီးကို ခေါ်လိုက်
သည့်အတွက် မလိုမလားအသံမျိုး ဒေါ်သီတာ ကြားချင်နေပါ၏။

၁၉၆

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

ထိုက်ထိုက်ကလည်း ကာလသမီး၊ နှစ်ဆယ်ရာစု
သမီးပေပဲ။ ရင်ထဲက ကျော်ဇေယျ လာနေမည်ကို ဝမ်းသာသော်
လည်း ကိုယ့်အမေ၏အထာကို သိထားသဖြင့် မလိုလားသံလေး
ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

⇨ အခန်း(၂၁) ⇨

“မိရွှေထိုက်ရယ် ... နင်ပြောတာ တို့မယုံလိုက်တာ။ နင်
ရင်ထဲမှာ ဆန္ဒရှိတာတွေကို ပြောနေတာ မဟုတ်လား။”

ထိုက်ထိုက်က သူ့အိမ်သို့ ကိုကျော်ဇေယျနှင့် ဦးလေး
ဦးဘအေး လာနေကြောင်း ပြောပြသည်ကို လဲ့ဝင်း၊ ဆုမွန်၊
နေခြည်၊ ဖြူဖြူတို့၏ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းတို့သည်
ဝ,လေးလုံးပုံစံအဖြစ် ဝိုင်းသွားအောင် အံ့သြစွာ မယုံကြည်ကြောင်း
လဲ့ဝင်းက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နင့် မားသားကြီးအကြောင်း တို့က သိထားတာ။ ကိုကျော်
ဇေယျကို အိမ်မှာလက်ခံမတဲ့လား။ ဝေးသေး။ ဘုရင့်သမီး
တော်နဲ့ သူဆင်းရဲပုံပြင်မျိုး ဖြစ်သွားမယ်”

“အလကားပါ လဲ့ဝင်းရယ်၊ မိထိုက်က အိပ်မက်၊မက်တာ
ကို တကယ် လုပ်ပြောနေတာပါ”

“ဟဲ့ ... ငါ တကယ်ပြောနေတာ။ ငါ ညာပြောနေတာ
မဟုတ်ဘူး”

“နင် ချေးစားပြောတာတောင် တို့မယုံဘူး”

“မယုံလည်း နေကြဟယ်။ ပထမတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင် မယုံဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညနေစောင်း ခြောက်နာရီလောက် မှာ ဦးလေးဦးဘအေးနဲ့ ကိုကျော်ဇေယျ တကယ့်ကိုလာလို့ အိမ်ရောက်နေပြီ”

“ဟယ် ... တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ဟဲ့”

ကောင်မတွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် ကြသည်။ ကိုကျော်ဇေယျ ကိုယ်တိုင် အိမ်ရောက်နေပြီဆိုတာကို တော့ အကောင်အထည် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖြစ်နေပြီမို့ မယုံ၍ မဖြစ်တော့။

“အိမ်ရောက်နေကြပြီ ဟုတ်လား”

“ရှောက်နေပါပြီ ဆိုမှဟယ်။ ထူးထူးထွေထွေတောင် ပါမ လာဘူး။ အဝတ်အစားဆွဲအိတ် တစ်အိပ်စီပဲ ယူလာတယ်။ မေမေကပြောတော့ သူတို့ ခဏခေတ္တရက်ပိုင်းလောက်လာ နေမှာတဲ့”

အားလုံး ငြိမ်သွားကြသည်။

လှဝင်းက ထပ်ဆင့် မေးခွန်းထုတ်ပါ၏။

“နေပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့တူဝရီးကို နင့်အဖေနဲ့အမေက အိမ်ကို ခေါ်တာလဲ”

“သိဘူးဟဲ့၊ မေမေကပြောတော့ ဗေဒင်က ကြာသပတေး သားနဲ့ တနင်္လာသားကို ယာယီလက်ခံလိုက်ရင် ဖေဖေ အတွက် အန္တရာယ်ကင်းမယ်လို့ ပဟောသတဲ့၊ ဖေဖေက ခုတလော ဇာတာနိမ့်နေတယ်ဆိုပဲ”

“တစ်မျိုးကြီးပဲနော်”

ခေတ်ပညာတတ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးတွေမို့ ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရဆိုသည်ကို သိပ်လက်ခံချင်ပုံ မရပေ။

ဆုမွန်က ငြိမ်နေရာမှ တဟိဟိနှင့် ပခုံးလေးတွန့် ရယ်လိုက်သည်။

“မိထိုက်ရယ် ... ငါတော့ နင့်အစား အသည်းယားလိုက် တာ”

“ဘာလို့ နင်က အသည်းယားတာလဲ”

“ဟဲ့ ... ညအိပ်ညနေ တစ်အိမ်တည်း အတူနေတော့ မရှောင်သာတဲ့ ကြောင်လိမ်ကြား ညည်းနဲ့ငါနဲ့ညားဆိုတာ မျိုး ဖြစ်သွားနိုင်တာပေါ့”

“ဟယ် ... ပြောလိုက်တာ ကောင်မယုတ်၊ ပါးစပ်သရမ်း တယ်”

“ဟဲ့ ... ဆုမွန်ပြောတာ မဆိုးဘူး မိထိုက်၊ နှင့်ဟာက နဂို ကတည်းက ကိုကျော်ဇေယျအပေါ်မှာ မစွမ်းရင်းရှိနေတာ၊ အခုဟာက ကန်စွန်းခင်း လာပြီတာ”

ထိုက်ထိုက် မျက်နှာလေး နီလာသည်။

“နင်တို့ မလောင်နဲ့ဟာ၊ ငါ ရှက်တယ်”

“အစကတော့ ဒီလိုပဲ ရှက်တာပေါ့၊ နောက်တော့လည်း အသားကျသွားမှာပေါ့ဟယ်”

ထိုက်ထိုက် နှုတ်ခမ်းစူလာသည်။

“ကောင်မတွေ ... ပြောလေ ကဲလေပဲ၊ ငါ့သားမယ်၊ ကလပ်စ်ထဲ ဝင်ထိုင်နေတော့မယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် ကလပ်စ်ခေါ်သော ဘဲလ်တီးသံထွက် ပေါ်လာသဖြင့် အားလုံး ကလပ်စ်ဆီသို့ သုတ်သုတ်လှမ်းကြတော့ သည်။

ကျောင်းတွင် ထိုက်ထိုက်ကို ဝိုင်းလောင်ကြသလို အေးရိပ်ငြိမ်တွင်လည်း ကိစ္စဝိစ္စလေးတွေ ရှုပ်နေပါ၏။

ဦးပန်းမောင်သည် ခြံနံနံရိုးပတ်လည်၏ လုံခြုံမှု ကို လိုက်လံကြည့်ရှု စစ်ဆေးနေစဉ် မစိန်ပွင့်သည် အမောတကော ဦးပန်းမောင် ရှိရာသို့ ပြေးလာပေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ စိန်ပွင့်”

“တယ်လီဖုန်းလာတယ်တဲ့၊ ဒေါ်လေးသိတာက ဦးကြီးကို ပြေးခေါ်စမ်းဆိုလို့”

“ဖုန်းလာတာများ ဒီလောက် သေပြေးရှင်ပြေး ဖြစ်ရလား”

ဦးပန်းမောင်သည် အိမ်ထဲသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက် ဖြင့် ဝင်လာလိုက်ရတော့သည်။

တယ်လီဖုန်းကိုင်စောင့်နေသော ဒေါ်သိတာဆီသို့ တန်းသွားပါ၏။

“ဘယ်ကလဲ မသိ၊ အထိတ်တလန့်”

“စခန်းမှူး ဦးမြတ်သင်းဆီက၊ ကိုပန်းမောင်နဲ့ ပြောချင် လို့တဲ့”

“အင်း ... ဒါဆို အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ထူးခြားပြီနဲ့ ဝူ ... သိ”

ဦးပန်းမောင်က ဒေါ်သိတာလက်မှ ဖုန်းကိုယူပြီး အသံပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပန်းမောင်ပါ၊ အကြောင်းထူးရှိလာပြီလား ဦးမြတ်သင်း၊ အိမ်မှာတော့ ညက မိုးလင်းထိ ထူးခြားမှု မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဦးမြတ်သင်းဆီ ဖုန်းမဆက်တာပါ”

“အကြောင်းထူးတယ်ဆိုလည်း ဟုတ်ရဲ့၊ အကြောင်းမထူးဘူး ဆိုလည်း ဟုတ်ရဲ့ပဲ ဦးပန်းမောင်၊ ကျွန်တော်တို့ ဦးပန်း မောင် သံသယဖြစ်နေတဲ့ ညီတော်တယ်ဆိုတဲ့ ဦးလွမ်းအောင် ကို ခြေရာကောက် ခုံစမ်းတယ်”

“အခုကြမ်းကိစ္စက ဒီကောင် လွမ်းအောင်ပဲဆိုတာ ခြေရာ ကောက်မိလား”

“အဲဒါ ပြောမလို့ပဲ ဦးပန်းမောင်၊ ဦးလွမ်းအောင်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်၊ အခုလဆန်းနှစ်ရက်နေ့ကပဲ မလေးရှား နိုင်ငံကို ထွက်သွားတယ်လို့ တိတိကျကျ ထောက်လှမ်းလို့ ရတယ်ဗျ”

“ဗျာ ... ဒီကောင်က မလေးရှားနိုင်ငံကို သွားတယ်၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား ဦးမြတ်သင်းရယ်”

“မခိုင်လုံရင် ကျွန်တော် ဘယ်ပြောမလဲ ဦးပန်းမောင်၊ သေချာထောက်လှမ်းပြီးမှ ပြောတာ၊ ဗီဇာတစ်လတောင် ရသွားတယ်ဆိုတာအထိ ခိုင်မာတယ်”

“ကျုပ်တော့ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပဲ၊ ဒီကောင်က နိုင်ငံ ခြားသွားစရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ အဲဒီလောက်အထိလည်း ဒီ ကောင်မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူး”

“ဒါက ဒီလိုလေ၊ မုံရွာဦးစိုးဝင်း ဆိုတဲ့လူက ဆိုကုန်သည် တဲ့၊ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်စက်လည်း မုံရွာမှာရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီလူက

စားအုန်းဆီကိစ္စနဲ့ မလေးရှား သွားတာကို သက်ဆိုင်ရာက ခွင့်ပြုတယ်တဲ့၊ အဲဒီ ဦးစိုးဝင်းနဲ့ ဦးလွမ်းအောင်က သိပ်ခင်ကြတယ်တဲ့၊ ဦးစိုးဝင်းက ဦးလွမ်းအောင်ကို အဖော်အဖြစ် ခေါ်ဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် စရိတ်အကုန်ခံ ခေါ်သွားတာတဲ့”

“အား ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို အများကြီးဟုတ်နိုင်တယ်၊ မုံရွာ ဦးစိုးဝင်းနဲ့ လွမ်းအောင်က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ”

“အဲ ... တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ”

“ဘာများလဲ ဦးမြတ်သင်း”

“စဉ်းစားကြည့်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ဦးလွမ်းအောင်က နိုင်ငံခြားကို အထွက်ပြထားပြီး သူ တပည့်လက်သားတွေကို ဦးပန်းမောင်ရဲ့အိမ်ကို အနုကြမ်းစီးဖို့ လက်ထောက်ချခဲ့တာ၊ စီစဉ်ခဲ့တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ အင်္ဂလိပ်လို အလီဘိုင် လို့ခေါ်တာပေါ့၊ အခင်းဖြစ်ပွားချိန်မှာ သူဟာ နိုင်ငံခြားကို ရောက်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ နိုင်လုံတဲ့သက်သေ အထောက်အထား အလီဘိုင်ပြနိုင်ရင် သူ့ကို စွပ်စွဲလို့မရဘူး၊ အရေးယူလို့ မရဘူး ဦးပန်းမောင်”

“အင်း ... အဲဒီလိုတွေ့ရင်လည်း ရတာပဲ၊ နောက်တစ်နည်းလည်း တွေ့နိုင်သေးတယ်၊ လွမ်းအောင်ဟာ တကယ်ပဲ မလေးရှားကို သွားတာတော့သွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗီဇာမစေခင်ပြန်လာပြီး ကြံစည်ရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ၊ သူ့ဗီဇာက တစ်လတောင်ရတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်လကြာမှ သူ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာပါလို့ ယူဆနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“အေးဗျ ... ထားပါတော့လေ၊ ဒါတွေကိုသေချာအောင် ကျွန်တော့်လူတွေနဲ့ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းပေးပါမယ်၊ အခုလည်း ဦးပန်းမောင်ရဲ့အိမ်ဘက်ကို တာဝန်ကျတဲ့ ညပတ္တရောင်အဖွဲ့ကို အေးရိပ်ငြိမ်ကို အထူးဂရုစိုက်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် မှာထားပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမြတ်သင်း”

“အဲ ... နောက်တစ်ခုက အခု ဦးပန်းမောင်အိမ်ကို ခေါ်ထားတဲ့ ဒရိုင်ဘာဦးဘအေးနဲ့ သူ့တူ ကျော်ဇေယျကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းတယ်၊ လူကောင်းတွေပါ။ တကယ်သမာအာဇီဝ ရိုးရိုးသားသားလူတွေပါ”

“ကျွန်တော်လည်း ယုံကြည်လို့ တမင် အားကိုးအားထားခေါ်ထားတာပဲ ဦးမြတ်သင်း”

“အေးပေါ့ဗျာ၊ သူတို့တူဝရီး ရိုးသားဖြောင့်မတ်တာတော့ ဖြောင့်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့အဖွဲ့ဆိုတာက ထောင့်စေ့အောင် အကွက်စေ့အောင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရတာကိုး၊ အတွင်းလူ ပါနေရင် ပိုကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ပိုပြီး ကြံစည်လို့ လွယ်ကူတယ် မဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမြတ်သင်း”

“ကဲ ... ဦးပန်းမောင်ဘက်က တစ်ခုခု ထူးခြားရင်လည်း ကျုပ်ဆီ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပေးတော့”

“ကောင်းပါပြီ ဦးမြတ်သင်း”

ဦးပန်းမောင် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

ဦးဘအေးကို တူဝရီး ရောက်လာပြီမို့ ညရေးညတာ
တွင် ဦးပန်းမောင်ရော ဒေါ်သီတာပါ အိပ်ရေးဝဝလေး အိပ်ရသည်။

စိတ်ချလက်ချလေးလည်း ဖြစ်ရသည်။

အိမ်ပတ်လည်တစ်ခုလုံးကိုလည်း မိုးလင်း မီးတွေ
ထပ်ဖြည့်ထွန်းထားသည်။

ဦးဘအေးက ညဆို အံ့အိပ်နည်းသည်။ ညဦးပိုင်း
ကျော်ဇေယျ စာကျက်ချိန်တွင် ဦးဘအေး တစ်ရေးဝဝအိပ်လိုက်
ပြီး သန်းခေါင်ကျော်တွင် တစ်ပတ်ကျောနိုးကာ ခြံထဲဆင်းလျှောက်
လိုက်၊ အိမ်ထဲတွင် ပုတီးစိပ်လိုက်ဖြင့်နေသည်။

နံနက်(၅)နာရီဆိုလျှင် ကျော်ဇေယျ အိပ်ရာမှထ
သည်။ သူ၏အားကစားလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည်။ အပြင်သို့ထွက်
ပြီး မိနစ်(၄၀)ခန့် ပြေးသည်။

ထမင်းကိစ္စ၊ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်ကိစ္စများ
ကို ဒေါ်သီတာကပင် တာဝန်ယူသည်။

နံနက်ပိုင်း ကော်ဖီပိုင်းတွင် ဦးဘအေးနှင့် ကျော်
ဇေယျကို ဝင်၍သောက်စေ စားစေသည်။

ထမင်းပိုင်းကျတော့ အတူမဆုံကြတော့။

ကျောင်းတက်သူတွေက ထမင်းဘူးများယူသည်။

ညနေ ထမင်းကျလျှင်လည်း ဒေါ်သီတာက နှစ်ပိုင်း
ထားသည်။ ပထမပိုင်းမှာ ဦးပန်းမောင်၊ ဒေါ်သီတာနှင့် သမီး
ထိုက်ထိုက်။

ဒုတိယပိုင်းကျမှ ဦးဘအေးနှင့် ကျော်ဇေယျအတွက်
ဖြစ်စေသည်။

ကျောင်းတက်ရာတွင် အန္တရာယ်ရှိသည် ဆိုသည့်
အထဲက ဒေါ်သီတာက ကျော်ဇေယျကို ကားဖြင့် ကျောင်းပို့ခြင်းကို
မလိုက်လျော။

ဦးဘအေးက ခါတိုင်းလိုပင် ထိုက်ထိုက်ကို ကျောင်းပို့
ကျောင်းကြိုလုပ်ရသော်လည်း ကျော်ဇေယျအား ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ကျောင်းတက်စေသည်။

သမီးထိုက်ထိုက်ကို ခါတိုင်းထက် အထူးပိုမိုဂရုစိုက်
ရန်သာ ဦးဘအေးကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ မှာကြားသည်။

ဒေါ်သီတာ၏အယူအဆမှာ ...

ကိုယ့်ကားဖြင့်လည်း သွားလာသည်။ ဦးဘအေး
ကိုလည်း အထူးဂရုစိုက်ရန်မှာထားသည်။ နံနက်ပိုင်း နေ့ပိုင်းသာ
ဖြစ်သောကြောင့် ကားသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူမပြတ်။
ယာဉ်မျိုးစုံမပြတ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိနေသည်။

ကြံစည်သူသည် လမ်းတွင် ဘယ်လိုမှ ကြံစည်နိုင်
မည်မဟုတ်ဟု ယူဆသဖြင့် ကျော်ဇေယျကို အတူပေးမလိုက်စေ
ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဦးဘအေးရော၊ ကျော်ဇေယျရော ဒေါ်သီတာ၏စိတ်
နေသဘောထားကို အကဲခတ်မိသည်။

သမီးထိုက်ထိုက်နှင့် ကျော်ဇေယျလိုလူစား အနီးစပ်
မခံနိုင်ကြောင်း သိသာသည်။

လူလေး နေတတ်ပါ၊ စားတတ်ပါ၊ ပြောတတ်ပါဟု
ဦးဘအေးက တဖွဖွပြောသည်။

ညပိုင်း ရုပ်မြင်သံကြား ဧည့်ခန်းတွင် ကြည့်ပြီဆိုလျှင် ထိုက်ထိုက်ကြည့်လျှင် ဒေါ်သီတာက ထိုက်ထိုက်ဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။ အိပ်ချင်သည်ကို မကြာခဏ သမ်းဝေခြင်းပြုပြီး သမီးကို တမင်ထိုင်စောင့်သည်။

ပထမ သုံးလေးရက် ကျော်ဇေယျက တိဗီကြည့်သော်လည်း ဒေါ်သီတာကို ငဲ့ညှာကာ နောက်ပိုင်း ရုပ်မြင်သံကြားလုံးဝမကြည့်တော့ပါပေ။

ဒေါ်သီတာ၏ စိတ်ထားကို သိနေသော ထိုက်ထိုက်ကလည်း ဒေါ်သီတာ၏ရှေ့တွင် ကျော်ဇေယျအား မကြည့်မိအောင် မျက်နှာလွှဲနေသည်။ စကားလည်း ပြောစရာမရှိလျှင်မပြော။

ကျော်ဇေယျကလည်း ထို့အတူပင်။

လူကြီးတွေရှိနေလျှင် ထိုက်ထိုက်အား မကြည့်ရုံမက တခြားနေရာသို့ပင် ရှောင်ထွက်သွားပေးသည်။

အဲဒါက ပို၍ပင် ထိရောက်မှုတွေ ဖြစ်ရသည်။

လူ့သဘော၊ လူ့မနော ဆိုသည်က ခက်လှပါဘိမတည့်ဘူး၊ မစားနဲ့ဆိုမှ ခိုးစားချင်သည်။

မကြည့်နဲ့ဆိုမှ ချောင်းကြည့်သည်။

ဒီလမ်းမသွားနဲ့ဆိုမှ ဒီလမ်းကို စမ်းသွားချင်မိသည်။

ဤသည်တို့မှာ လူတွေတွင် သာမန်အားဖြင့် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော သဘောထားဖြစ်သည်။

ယခုကိစ္စက ဖိုနှင့်မကိစ္စ၊ လောကကြီးတွင် အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စများထဲတွင် တစ်ခုပါဝင်သောကိစ္စ။

ပြီး ... ဓာတ်ခံလေးတွေကိုက ထိုက်ထိုက်ကိုယ်တိုင်က စတင်ပြီး ကျော်ဇေယျကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

ကျော်ဇေယျကလည်း မွေးနေ့ပွဲ လူကိုယ်တိုင်မတွေ့ဖူးခင်ကတည်းက လေးဖေပြောလေ့ ချီးမွမ်းလေ့ရှိသော ထိုက်ထိုက်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါသည်။ မွေးနေ့တွင် ထိုက်ထိုက်အား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ပြီးနောက် ကျော်ဇေယျမှာ တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးခဲ့သော ဝေဒနာတစ်မျိုးပင် ထိုက်ထိုက်အတွက် ခံစားခဲ့ရသည်။

ဒီတော့လည်း လူကြီးတွေ (အထူးသဖြင့် ဒေါ်သီတာ) လစ်ပြီဆိုလျှင် ထိုက်ထိုက်နှင့် ကျော်ဇေယျတို့ အကြည့်ချင်းဆုံဖြစ်ကြသည်။

အပြီးချင်း ဖလှယ်ကြသည်။ တောင်စကား မြောက်စကားလေးတွေ ပြောကြသည်။

စကားပြောပြီဆိုလျှင်လည်း ပြောကြသည့်အကြောင်းအရာက အသေးအဖွဲ့ အလာပသလ္လာပ ဖြစ်စေကာမူ ရင်တွေကိုယ်စီ ခုန်ကြသောကြောင့် ထိုက်ထိုက်က အသံလေးတွေ တုန်နေတတ်သည်။

ကျော်ဇေယျခမျာလည်း လည်ပင်း စလုတ်အထက်အောက် လှုပ်သွားအောင် တံတွေး ခဏခဏမျိုးပြီး စကားပြောရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေက ဒီလိုနဲ့ပင်...

ကျော်ဇေယျတို့ အေးရိပ်ငြိမ်ရောက်သည်မှာ သိတင်နှစ်ပတ် ရှိသွားလေပြီကော။

အခန်း(၂၂)

ကိုဇော်ထွတ် တစ်ယောက် အနေခက်လှပါ၏။

ဆုမွန်ပြောပြချက်အရ ကျော်ဇေယျတို့တူဝရီး အေးရိပ်ငြိမ် ထိုက်ထိုက်တို့အိမ်တွင် ရောက်နေသည်ကို သတင်းကြားရသည်။

ဆံတစ်ပင်တင်း ခံစားရသည်။

ဆေးခါးကြီး မျိုထားရသလို ခံစားရသည်။

ယခုနှစ်တွင် ထိုက်ထိုက်အား အခွင့်သင့်တိုင်း လိုက်ပြောသည်မှာ သုံးကြိမ် သုံးခါရှိခဲ့ပြီ။

ထိုက်ထိုက်က ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရားချည်း ပြန်ပြောလွှတ်သည်။

ရင်ထဲတွင် မခံချင်စိတ်များ ပြင်းထန်လာသည်။

ယှဉ်ကြည့်ပါ။ ဘာဆိုလဲ။

ကျော်ဇေယျနှင့် မိမိကို ယှဉ်ကြည့်လိုက်လျှင် ကွာခြားချက်တွေက မဆီလေးရယ်တယ်မှ အိုမဆိုင်ရှိနေပါလျက် ထိုက်ထိုက်သည် မိမိဘက်သို့ အဘယ်ကြောင့် မတိမ်းစောင်းပေသနည်း။

ဇော်ထွတ် ပိုမိုရဲတင်းလာသည်။

ယနေ့ ထိုက်ထိုက် ကလပ်(စ်)ခေတ္တနားချိန်၊ တရုတ်စကားပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်ကာ လဲဝင်းတို့ကို စောင့်နေစဉ် ဇော်ထွတ်သည် အလစ်ချောင်းနေသူပီပီ ထိုက်ထိုက်ရှေ့သို့ မိုးပေါ်ကကျလာသလား။ မြေကိုပဲထွင်းဖောက်ထွက်လာသလား ထင်ရအောင် ဘွားခနဲရောက်လာပါ၏။

“တို့ကို လေးကြိမ်မြောက် စကားပြောခွင့်ပြုပါနော် ထိုက်ထိုက်”

ထိုက်ထိုက်က စိတ်ပျက်မိသည်။

သို့သော် ... ကျောင်းဝင်းအတွင်း အများရှေ့တွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်စေချင်၍လည်းကောင်း၊ လူကြီးလူကောင်း၏သမီးပျို ပီသစေရန်လည်းကောင်း၊ ရိုင်းစိုင်းသော အပြုအမူအပြောအဆိုမပြုဘဲ ညင်ညင်သာသာပင် ပြန်လည်ဆက်ဆံပါ၏။

“ပြောချင်သပဆိုရင်တော့ ပြောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လေးကြိမ်မြောက်မကလို့ အကြိမ်လေးရာမြောက်လည်း ထိုက်ထိုက်က ဒီလို ... ဒီလိုပဲမို့ အကြောင်းထူးမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဆုမွန်က ပြောတယ်။ ထိုက်ထိုက်ဟာ အတန်းထဲက မိန်းကလေးတွေထဲမှာ စာအတော်ဆုံးတဲ့။ ဉာဏ်လည်း အရမ်းကောင်းတာပဲတဲ့။ ကျောင်းစာတွေကို ဆရာတွေသင်ပြီးတာနဲ့ ထိုက်ထိုက်က အလွတ်နီးပါးရအောင် ဉာဏ်ထက်တယ်တဲ့။ ဆုမွန်တို့လို စာကိုကုန်းကြိုးစားတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ထိုက်ထိုက်ရဲ့ဉာဏ်ကိုက တအားကြီး ကောင်းတာတဲ့”

“ထိုက်ထိုက်ကို အခုလို ချီးမွမ်းတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဇော်ထွတ်”

“တို့ ဆိုလိုတာက ဒီလောက် ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်တဲ့ ထိုက်ထိုက်ဟာ ကိစ္စတစ်ခုမှာ ဘာလို့များ မြင်းကောင်း ခွာလိပ် ဖြစ်ချင်တာလဲလို့၊ အားမလိုအားမရ တို့ရင်ထဲ ဖြစ်ရလို့ပါ”

“ထိုက်ထိုက် ဘာကိုများ မြင်းကောင်းခွာလိပ် ဖြစ်မိလို့လဲ ကိုဇော်ထွတ်”

ထိုစဉ် အသံစိစိ၊ ပူပူညည်ညလေးများဖြင့် လဲဝင်းတို့ အုပ်စု ထွက်လာကြသည်။

သို့သော် ...။

ကောင်မတွေ ချက်ချင်း အသံတိတ်သွားပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်တို့ပြီး ဘာရိတ်အုပ်လိုက်သည်။

တရုတ်စကားပင်အောက် တန်းလျားလေးတွင် ထိုက်ထိုက် ထိုင်လျက်သားရှိပြီး ကိုဇော်ထွတ်ကြီးက ရှေ့တွင် မားမားကြီး ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

“ထိုက်ထိုက် ခမျာ၊ ရေနစ်နေပြီ ထင်တယ်၊ ငါတို့ဖွတ် ဝင်လိုက်ရအောင်လေ”

ဟု ဆုမွန်က ပြောသည်။

“မဝင်နဲ့ ငါ့ရှင်၊ မဝင်လေနဲ့၊ တို့များဝင်လိုက်လို့ မိထိုက် ရဲ့သဘောထားအမုန်ကို ကိုဇော်ထွတ် မသိရဘူးလို့ ငါတို့ ကို အပြစ်တင်လိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စကို လွှတ်ထား။ မနီးမဝေး ကပ် ငါတို့ပွဲကြည့်ပရိသတ် လုပ်ရအောင်”

ခါတိုင်းဆိုလျှင် လဲဝင်းတို့အုပ်စု ရောက်လာလျှင်ဆို ဇော်ထွတ် လစ်ပြေးလေ့ရှိသည်။

ယခု မလစ်။

မလစ်ရုံမက လဲဝင်းတို့အုပ်စု လာသည်ကိုပဲ မကြည့်ပေးအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

လဲဝင်းကပင် ခေါင်းဆောင်ပြီး ဆယ့်လေးငါးပေ ကွာသော အောက်တန်းလျားတွင် သွားထိုင်ကြသည်။

“လဲဝင်းတို့ လာကြပြီ။ ထိုက်ထိုက် သွားတော့မယ်”

“ခဏနေပါဦး ထိုက်ထိုက်၊ တို့ ဆုံးအောင်ပြောပါရစေ။ ထိုက်ထိုက် မြင်းကောင်းခွာလိပ် ြစ်နေတာလေးကို ထောက်ပြပါရစေ။ တစ်ခါတလေ ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲမို့ တို့ ထိုက်ထိုက်ကို သတိပေးပါရစေ”

ထိုက်ထိုက် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ဇော်ထွတ်ကို မော့ကြည့်သည်။

“မြန်မာစကားပုံ ရှိပါတယ် ထိုက်ထိုက်။ ခြင်္သေ့ဆီဟာ သဲဂီဇွေခွက်နဲ့ ထိုက်တန်တယ်တဲ့။ ထိုက်ထိုက်ဟာ ခြင်္သေ့ဆီပါ။ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး အုန်းမှုတ်ခွက်စုတ်ထဲ ထည့်မိမှာစိုးလို့”

“ကိုဇော်ထွတ် ဘာကိုဆိုတာလဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် လဲဝင်းတို့ထဲမှ စီခနဲ အသံတစ်ခုထွက်လာသည်။

“ဟယ် ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... တွေ့လား ကိုကျော်မေ့လျှော့ တစ်ယောက် ဒီကိုလာတယ်တဲ့”

ထိုက်ထိုက်သည် ပြူးတူးပျာတာလေးဖြစ်ပြီး ကောင်
မလေးတွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

လဲဝင်းတို့အသိုက် တစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်နေသည့်
အတိုင်း ထိုက်ထိုက်လည်း လိုက်ကြည့်သည်။ ဟုတ်ပါ။

ကိုကျော်ဇေယျသည် ကလပ်(စ်)စာသင်ဆောင်၏
ကော်ရစ်တာတွင်ရပ်ပြီး ထိုက်ထိုက်နှင့် ဇော်ထွတ်ရှိရာသို့ လှမ်း
ကြည့်နေပေသည်။

ထိုက်ထိုက် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒုက္ခပဲ။ ကိုကျော်ဇေယျကတော့ ငါနဲ့ ကိုဇော်ထွတ်ကို
အထင်လွဲပြီ ထင်တယ်”

ဇော်ထွတ်ကလည်း လဲဝင်းတို့ ပြောသံဆိုသံလည်း
ကြားသည်။ ထိုက်ထိုက်၏မျက်ဝန်းအစုံက ကျော်ဇေယျရှိရာသို့
လည်း ပြူးတူးပျာတာလေး လှမ်းကြည့်နေသည်မို့ ဇော်ထွတ်က
လိုက်ကြည့်သည်။

ကျော်ဇေယျ ကော်ရစ်တာတွင် ရပ်ကြည့်နေသည်ကို
ဇော်ထွတ် တွေ့သွားသည်။

“အဲဒါ အုန်းမှုတ်ခွက်ပဲ ထိုက်ထိုက်။ တို့ သူ့သတင်း
အားလုံး စုံစမ်းပြီးပြီ။ မိဘမဲ့ ဒရိုင်ဘာဦးလေးနဲ့ သူများ
ခြံထဲမှာ ကပ်နေတဲ့လူ”

“တော်ပြီလေ ကိုဇော်ထွတ်၊ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြောပေါ့၊
သူများအကြောင်း အတင်းအဖျင်းပြောတာ ယောက်ျားပီသ
တဲ့လူတွေရဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်တာ”

“ထိုက်ထိုက် မှားမှာစိုးလို့ပါ”

“မလိုပါဘူး”

လဲဝင်း မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ထလာသည်။

“မိထိုက်ရေ ... ဟိုမှာ ကိုကျော်ဇေယျလာတာ နင်တို့အိမ်
ကများ တစ်ခုခုမှာလိုက်လို့ လာပြောတာလား မသိဘူး”

လဲဝင်း ထလာတော့ နောက်မှ တပြိုင်တမကြီး
ထိုက်ထိုက် ရှိရာသို့ လိုက်လာကြသည်။

“တို့သွားမယ် ထိုက်ထိုက်”

“ကြာပြီပဲ ကိုဇော်ထွတ်၊ သွားသင့်တာလေ”

ထိုက်ထိုက် စိတ်ထဲတွင် ကျော်ဇေယျကို လှမ်းမြင်ပြီး
မှ ပို၍ကသောင်းကနင်းဖြစ်ကာ ကိုဇော်ထွတ်ကို ပွိတ်ပြောပစ်လိုက်
သည်။ ကိုဇော်ထွတ် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

ဇော်ထွတ် ထွက်သွားမှ ထိုက်ထိုက်က စောစောက
ကျော်ဇေယျ ရပ်နေရာ ကော်ရစ်တာဆီသို့ လှမ်းကြည့်ပြန်၏။

မရှိတော့ပြီ။ ကျော်ဇေယျ တခြားသို့ ထွက်သွားပေပြီ။

လဲဝင်းတို့ အနီးသို့ရောက်လာသည်။

“နင်တို့အိမ်က လွှတ်လိုက်တာ ထင်တယ်”

“အိမ်က လွှတ်လိုက်တာဆိုရင် သူ ဒီကိုလာရမှာပေါ့”

“ဟဲ့ ... သေချာကြည့်နေတာ၊ သူ ဒီကိုလာမယ်လုပ်ပြီးမှ
ဆက်မလာဘဲ ကော်ရစ်တာမှာ ရပ်နေတာဟဲ့၊ မျက်နှာလည်း
တော်တော်ပျက်သွားတယ်၊ လာ ... တို့များ သူ့နောက်လိုက်
ပြီး မေးကြရအောင်”

“မလိုက်ပါဘူး၊ မမေးပါဘူး၊ ငါ ဒီမှာထိုင်နေတာ သူ့မြင်
သားပဲ၊ သူ လာရမှာပေါ့”

“သူလာရအောင် နင့်ရှေ့မှာ ကိုဇော်ထွတ်က မားမားကြီး ရပ်နေတာကိုဟဲ့။ သူ နင့်ကို အထင်လွဲသွားပြီထင်တယ်”

“အိုး ... အထင်လွဲရအောင် သူနဲ့ငါ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”

ထိုက်ထိုက်က ပြောသာပြောသည်။ ငိုသံလေးပါနေသည်။ မျက်စိမျက်နှာမကောင်း ဖြစ်နေသည်။

လဲဝင်းက ပန်းလေး တွန့်ပြလိုက်သည်။

“အင်းပေါ့လေ ... မဆိုင်ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ တော်ကြာမှ မချစ်ဘူး ... မချစ်ဘူးနဲ့ မင်းနဖူး ညှင်းဘယ်ကကူးဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ကောင်မ ... ပြောတော့ အာမာမာပဲ၊ မျက်ရည်တွေလည်းဝဲလို့၊ မျက်နှာကလည်း ချက်ချင်းနေထိတဲ့ပန်းလို ညှိုးသွားပြီးတော့”

ထိုက်ထိုက် ဘာမျှမပြော။ ဆက်ပြောလျှင် အသံတုန်မည်။ ငိုချမိမည်စိုး၍ ကျိတ်ပြီးတင်းထားလိုက်ရပါ၏။

ကလပ်(စ်)တွေ ဆက်တက်သော်လည်း ထိုက်ထိုက်၏စိတ်တွေသည် ဆရာသင်ပြသည်များကို မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက် ဖြစ်ရသည်။

“သူ ငါ့ဆီလာတာပဲဖြစ်မယ်၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်နဲ့ ငါ့ဆေးတက္ကသိုလ်က ကြိုကုန်းနဲ့ မင်္ဂလာဒုံ အဝေးကြီး။ အိမ်က ငါ့ဆီကို ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် လွှတ်တာဆိုလည်း ဘာဖြစ်နေနေ၊ အိမ်ကမှာတာကိုတော့ သူ ငါ့ကို ပြောဖြစ်အောင်ပြောမှာ။ အိမ်က လွှတ်တာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ဟာသူ လာတာ”

ဒါဆို ဘာလို့လာတာလဲ။

အိမ်မှာ သူနဲ့ငါ တစ်အိမ်တည်း အတူနေပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုကြောက်လို့ ရှောင်နေကြတာ။ သူ့ခမျာလွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ချင် စကားပြောချင်လို့ ဒီကိုလာတာပဲဖြစ်မယ်။ ကိုဇော်ထွတ်နဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့သွားတယ်၊ ကောင်မတွေကလည်း ရှောင်ပေးသလို အဝေးမှာသွားနေတယ်။ ဒါကို သူ အထင်လွဲသွားပြီး ငါ့ဆီ မလာဘဲ ပြန်လစ်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်။

“ဟွန်း ... ဟောဒီ ကိုဇော်ထွတ်ကိုက မုန်းစရာ။ သူ့ကို မချစ်ပါဘူးလို့ ခဏခဏပြောလျက်နဲ့ တောက်တဲ့လို လာကပ်ချင်တယ်။ သေနာကြီး”

ဆက်တက်သော ကလပ်(စ်)လက်ချာတွေ ဘာမှန်းမသိဘဲနှင့်ပင် ကျောင်းဆင်းပြီး ဦးလေးဦးဘအေး လာကြိုသော ကားဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရသည်။

အိမ်ရောက်ပြီး ကိုကျော်ဇေယျကို ညမိုးချုပ်ထိ ထိုက်ထိုက်က မသိမသာလေး လိုက်ကြည့်မိသည်။

လုံးဝမတွေ့။

ကိုကျော်ဇေယျ မိမိကို ရှောင်ပုန်းနေဟန်တူသည်။ သူ ငါ့ကို ကိုဇော်ထွတ်နဲ့ အထင်လွဲသွားပြီ ထင်

ပါရဲ့။

ခက်ပါလား၊ ဘယ်လိုရှင်းရပါ ကိုကျော်ဇေယျရယ်။

⇒ ခန်း(၂၃) ⇐

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လေးတွေ ဖြစ်လာပါ၏။

လှည်းကူးမှ ဒေါ်သီတာ၏တမ ဗမာမင်းစမ်းသော်သည်
ချစ်သူနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီး လူကြီးစုံရာနှင့် ပြန်အပ်သည့်ပွဲတွင်
ဂုဏ်သရေရှိ ဦးပန်းမောင် + ဒေါ်သီတာနှင့် ဆေးကျောင်းသူ
ထိုက်ထိုက်တို့ သားအမိသားအဖ(၃)ယောက်လုံး လာစေလိုကြောင်း
ဖိတ်ကြားထားသည်ကို မငြင်းသာ။

သွားမည့်ရက်ကျမှပင် အိမ်မှကော်ရီလာကားလေးက
စက်ပျက်သည်။

ထိုပွဲတွင် လုပ်အားအကူအညီပါလိုသဖြင့် ဒေါ်သူဇာ
နှင့် မစိန်ပွင့်ကိုပါ ခေါ်ရမည်။

မြို့ပြင်ခရီးသွားရမည်မို့ အန္တရာယ်ရှိနေသော ဦးပန်း
မောင် မိသားစုအတွက် ဦးဘအေးနှင့် ကျော်ဇေယျ တူဝရီးကို
မခေါ်မဖြစ် ခေါ်ရမည်။

ဦးပန်းမောင် သူ့မိတ်ဆွေထံမှ ဆန်နီပစ်ကပ်ကား
ငှားသည်။ ထိုကားကို ဦးဘအေး သွားယူပါ၏။

ရှေ့ခန်းတွင် ဦးဘအေး မောင်းပြီး၊ အလယ်တွင်
ဦးပန်းမောင် ထိုင်ကာ ဘေးဆုံးတွင် ဒေါ်သီတာ ထိုင်ပေသည်။

နောက်ခန်း ပစ်ကပ်ထဲတွင် ထိုက်ထိုက်၊ ကျော်ဇေယျ၊
ဒေါ်သူဇာနှင့် မစိန်ပွင့်တို့ ထိုင်ကြသည်။

ဒေါ်သူဇာနှင့် ကျော်ဇေယျက လက်ဝဲခြမ်းတွင်လည်း
ကောင်း၊ ထိုက်ထိုက်နှင့် မစိန်ပွင့်က လက်ယာခြမ်းတွင်လည်း
ကောင်း ထိုင်စေရန် ဒေါ်သီတာက နေရာချပေးသည်။

ထိုက်ထိုက်နှင့် ကျော်ဇေယျကို အခြေအနေအရ
ဒေါ်သူဇာနှင့် မစိန်ပွင့် ပါသားပဲဟု နောက်မှာပင် အတူလိုက်ပါ
စေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်သူဇာရော မစိန်ပွင့်ရောက ကျော်ဇေယျအား
ခင်မင်သူများ ဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကားထွက်ပြီး မကြာမီ
မြို့ပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် လမ်းဘေးဝဲယာ၏ ရှခင်းတွေကို အာရုံ
ရောက်သွားသည် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဒေါ်သူဇာနှင့် မစိန်ပွင့်
သည် အပြင်လမ်းဘေးသို့သာ ငေးမောကြတော့သည်။

“ကိုကျော်ဇေယျ”

ထိုက်ထိုက်ကပင် ပြင်ပသို့ မျက်နှာပြုထားသော
ကျော်ဇေယျကို ခေါ်လိုက်သည်။

ကျော်ဇေယျ ပြန်လှည့်ပြီး ထိုက်ထိုက်နှင့် မျက်လုံး
ချင်းဆိုင် ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“မနေ့က ထိုက်ထိုက်တို့ကျောင်းကို ကိုကျော်ဇေယျလာ
တယ်နော်”

ကျော်ဇေယျ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘာလို့လာတာလဲဟင်”

ကျော်ဇေယျက နှုတ်ဖြင့်မဖြေဘဲ သွားစွယ်လေးနှစ်
ချောင်းပေါ်အောင် ပြုံးပြီးခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မေးတာပြောလေ၊ ဘာလို့လာတာလဲဆိုတာ”

“ကျောင်းမှာ ဆရာတွေအစည်းအဝေးရှိလို့၊ ကလပ်(စ်)နှစ်
ချိန်နားရတယ်၊ ရောဘတ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းက ထိုက်ထိုက်
တို့ကျောင်းက သူ့သူငယ်ချင်းဆီ သွားမယ်၊ ရောဘတ်မှာ
မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရှိတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါပါလိုက်ချင်တယ်ကွာ
ဆိုပြီး လိုက်လာတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါက လိုက်ချင်တာလဲ၊ ထိုက်ထိုက်တို့ကျောင်း
ကို”

ကျော်ဇေယျက ဒုတိယအကြိမ် သွားစွယ်ပေါ်အောင်
ပြုံးပြီးခေါင်းခါပြပြန်သည်။

“ပြောလေ၊ ဘာလို့ ငါက လိုက်ချင်တာလဲဆိုတာ”

“လိုက်မိတာ မှားသွားတယ်၊ နောက်ဆို မလိုက်တော့ပါဘူး”

ဖျတ်ခနဲ ထိုက်ထိုက်က ကျော်ဇေယျကို စိုက်ကြည့်
လိုက်သည်။

လိုက်မိတာ မှားတယ်။ နောက်ဆို မလိုက်တော့ပါ
ဘူးဟု ပြောလိုက်သော စကားမှာ မိမိနှင့် ကိုဇော်ထွတ်ကို
အထင်လွဲကြောင်း သဲလွန်စ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ကိုကျော်ဇေယျ ကော်ရစ်တာက ထိုက်ထိုက်တို့ဆီကို
လှမ်းကြည့်နေတာ ထိုက်ထိုက် မြင်တယ်၊ ဘာလို့ ထိုက်ထိုက်
ကို လာပြီးတောင် နှုတ်မဆက်တာလဲဟင်”

“စိန်ကောင်း၊ ကျောက်ကောင်း၊ အရောင်းအဝယ်မှာ ဆေးရိုး
သယ်က ကန့်လန့်ဖြစ်မှာစိုးလို့ လာမနှုတ်ဆက်တာပါ”

“ဘာရယ်”

“ကိုဇော်ထွတ်က ကျွန်တော့်ကို မသိပေမယ့် ကျွန်တော်က
ကိုဇော်ထွတ်ကို သိပါတယ်၊ လူချင်းသိတဲ့ အသိမျိုးမဟုတ်
ပါဘူး၊ ကိုဇော်ထွတ်ရဲ့ ပညာတော်မူနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု
အပေါ်မှာ လူသိများတဲ့အထဲက ကျွန်တော်က တစ်ယောက်
အပါအဝင်အနေနဲ့ သိတာပါ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆေးရိုးသယ် ကန့်လန့်နဲ့ ဘာဆိုလဲ”

ကျော်ဇေယျက ရင်ကြီးတစ်ခုလုံး မိုးသွားအောင်
အသက်ရှူသွင်းပြီး ထွက်သက်ကို မျှဉ်းပြီးချလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး၊
ပြောတတ်သည့်တိုင်အောင်တောင်မှ ကျွန်တော် မပြောချင်
ဘူး။ ဟင်္သာငှက်ဟာ ဟင်္သာအချင်းချင်း အဖော်အပေါင်း
ဖြစ်ပါစေ၊ ဟင်္သာငှက်ကြားမှာ ကျီးငှက် မဝင်သင့်ဘူး
ထိုက်ထိုက်”

“ဘယ်သူက ကိုကျော်ဇေယျကို ကျီးငှက်လို့ ပြောလို့လဲ၊
ကိုကျော်ဇေယျဟာ ကျီးငှက်ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူး။ ထိုက်ထိုက်
အမြင်မှာတော့ ကိုကျော်ဇေယျဟာ အဖော်မဲ့ပြီး နားခိစရာ
လမ်းပျောက်နေတဲ့ ဟင်္သာဖိုတစ်ဦးပါ”

ကျော်ဇေယျသည် ပြုံးပြန်သည်။

ထိုက်ထိုက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်မိသည်။
ထိုက်ထိုက် ဦးခေါင်းလေး ငဲ့သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဟင်္သာစာရင်းထဲမှာ ထည့်သွင်းမှတ်ယူတဲ့
ထိုက်ထိုက်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ ပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ထိုက်ထိုက်
ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ကိုဇော်ထွတ်နဲ့ ထိုက်ထိုက် လုံးဝ
မပတ်သက်ဘူး။ အဲ ... သူက ထိုက်ထိုက် ပတ်သက်ဖို့
အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထိုက်ထိုက်
က ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရားပဲ ကိုကျော်ဇေယျ”

ကျော်ဇေယျ၏ ရင်ထဲတွင် ထိုက်ထိုက် စကား
ကြောင့် ပျော်သွားပါ၏။

သို့သော် ...

ထိုက်ထိုက်အား မိမိအနေနှင့် နောက်တစ်ဆင့်တိုး

ပြီး မေတ္တာရှိနေကြောင်း ပြောသင့်ပါရဲ့လား။

ယခု ထိုက်ထိုက် ပြောသည်မှာ ကိုဇော်ထွတ်နှင့်
ဘာမှမဖြစ်ခြင်းကိုသာ ပြောသွားခြင်းဖြစ်သည်။

လေးဖေက သတိပေးထားသည်။

အေးရိပ်ငြိမ်တွင် လူလေး နေတတ်ပါ၊ စားတတ်ပါ၊

ပြောတတ်ပါဟူ၍ ...

ရှေ့သို့ မိမိ ထပ်ဆင့်ပြီး တိုးလိုက်လျှင် အသွားမ
တော်တစ်လှမ်း အစားမတော်တစ်လှမ်းများ ဖြစ်သွားမည်လား။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ယနေ့သည် ကျော်ဇေယျအတွက်
မင်္ဂလာရှိသောနေ့ဟုတော့ ရင်ထဲတွင် သတ်မှတ်လိုက်မိပါလေ၏။

⇨ အခန်း(၂၄) ⇩

ဒီကိစ္စမျိုးဆိုသည်က ဣန္ဒြေရှင် မိန်းကလေးက
အရိပ်သာပြန်သည်။

တကယ်မူ။

မြင်းကလှုပ်ရမည်။ မြင်းလှုပ်မှ ခုံကလိုက်လှုပ်သည်
မှာ သဘာဝမှန်သည်။

ယုန်က တိုးရမည်။ ယုန်ကမတိုးဘဲ ပိုက်ကတိုးလျှင်
သဘာဝကို လွန်ဆန်ရာရောက်မည်။

ဤသည်က ထိုက်ထိုက်၏ အယူအဆနှင့် စောင့်
စည်းမှုဖြစ်သည်။

ကျော်ဇေယျ ကျတော့လည်း ...

မြင်းပေမယ့် မလှုပ်ရဲ့။

ယုန်ပေမယ့် မတိုးရဲ့။

ထိုင်နေ အကောင်းသား၊ ထသွားမှ အကျိုးမှန်းသိ
ဆိုတာမျိုး ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လှသည်။

ဒီအတိုင်း သူ့ဘာသာ နေသည်က ထိုက်ထိုက်နှင့် လည်း အခင်အမင်မပျက်။

ဦးပန်းမောင်၊ ဒေါ်သီတာ၏ အငြိအငြင်လည်းမခံရ။ ထိုက်ထိုက်ကို မိမိက ပြောလိုက်၍ ထိုက်ထိုက်က လက်မခံ။ မကျေမနပ်ဖြစ်လိုက်လျှင် ရှိရင်းစွဲနဂိုအရင်းဖြစ်သည့် ထိုက်ထိုက်နှင့် ယခုလို ခင်မင်နေမှုလေးပင်၊ ပျက်သုဉ်းသွားနိုင် သည်။

ထိုမျှမက။

ထိုက်ထိုက်က မိဘကို တိုင်လား တောလား လုပ် လိုက်လျှင် မိမိကို သားရေပေါ်အိပ် သားရေးနားစားသည့် ခွေး တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို အပြောအဆို ခံရမည်။ အထင်သေးခံရ မည်။

လေးဖေ အလုပ်ပြုတ်မည်။

ဒီအလုပ်ပြုတ်လျှင် နောက်အလုပ်ရှာလျှင်တော့ ရမည် သာ။

သို့သော် အလုပ်ရှာနေသည့် အတောအတွင်း အရှိန် တွေ ပျက်တော့မည်။

ပြီး... ယခု အေးရိပ်ငြိမ်တွင် လုပ်ရသည်က လေးဖေ အတွက် ပင်ပန်းပန်း မရှိလှ။ အိုးမကွာ၊ အိမ်မကွာ၊ တူဝရီးအတူ နေကြရပါသည်။

နောက်အလုပ်မျိုးက နယ်ဆင်းခရီးဝေး အလုပ်မျိုး ဖြစ်လာလျှင် အနေအထိုင်တွေ ပျက်ကုန်မည်။

ဒီတော့လည်း ကျော်ဇေယျခမျာ မြင်းပေမယ့်မကွပ် ရဲ့။ ယုန်ပေမယ့် မတိုးရဲပါချေ။

ဒီလိုနှင့်ပင် ထိုက်ထိုက်ရော၊ ကျော်ဇေယျပါ ရင်တွင်း ကိုယ်စီ ကိုယ်စီခံစားချက်လေးများဖြင့် တစ်နေဝင် တစ်နေထွက် အချိန်တွေ ကုန်လာခဲ့သည်။

ကျော်ဇေယျ အကြမ်းဖျင်း နားလည်ထားသည်မှာ အေးရိပ်ငြိမ်တွင် အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရှိနေသောကြောင့် မိမိတို့ တူဝရီးအား အရေးအကြောင်း ဖြစ်လာပါက အကူအညီရရှိစေရန် ခေါ်ယူထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့သော အန္တရာယ်ဟူ၍မူ ကျော်ဇေယျ အသေး စိတ်မသိ။

လေးဖေတော့ သိမည်လား မပြောတတ်။ လေးဖေက မိမိအား အသေးစိတ် ဘာမျှမပြော။

နောက်တစ်ခု ရှိသေးသည်က ဤအိမ်ကြီးတွင် အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရှိနေမှန်း ထိုက်ထိုက်ကို လုံးဝအသိမပေးဘဲ ဖုံးအုပ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျော်ဇေယျတို့ တူဝရီး ပြောင်းရွှေ့လာပြီးနောက် တွင် ယနေ့ထိတော့ မည်သည့်အန္တရာယ်ကိုမှ မတွေ့ရသေး။

အန္တရာယ်ကောင်တွေသည် ဟန်ပုံမပေါ်သဖြင့် သူ တို့ဘာသာ နောက်ဆုတ်သွားပြီး ပေပဲလား။

ကျော်ဇေယျသည် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နားစွင့်နေ မိသည်။

“ကဲ ... ကိုဘအေးတို့ တူဝရိုး ပြန်နိုင်ပါပြီ။ အခုလို လာ ကူညီပြီး နေပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ဘယ်နေ့ ကြားရမလဲ။

ကျော်ဇေယျသည် အေးရိပ်ငြိမ်တွင် အနေအထိုင် ကောင်းမွန်မှု မက်မော၍တော့မဟုတ်။ အဓိက ထိုက်ထိုက်နှင့် ခွဲခွာသွားရမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဒီလိုနှင့်ပင် ...

တစ်နေ့တွင် လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသော ကိစ္စလေး တစ်ခု ကြုံကြိုက်လိုက်ရပါ၏။

ထိုနေ့က ထိုက်ထိုက်သည် အရွယ်ရောက်မိန်းမတို့ လစဉ်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်လေးကြောင့် ကိုယ်လက် မအိမ်သာသဖြင့် ကျောင်းမတက်ဘဲ အိမ်မှာပင် အနားယူသောနေ့ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှာပင် ဒေါ်သီတာ ကိုယ်တိုင် မသွားမဖြစ်ကိစ္စ တစ်ခုပေါ်လာ၍ လှည်းကူးသို့သွားရမည်။ ဦးပန်းမောင်ပါ လိုက် ရရုံမက ဒေါ်သီတာကိုပါ ခေါ်သွားရမည်ကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ထိုက်ထိုက်ကို မစိန်ပွင့်နှင့် ထားခဲ့ော နံနက်(၁၀) နာရီကတည်းက ဦးဘအေးကို ကားမောင်းစေပြီး ထွက်သွားသည်။

ဒေါ်သီတာ၏ ိုတ်ကူးမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ညနေ (၃)နာရီနှင့် (၄)နာရီကြားတွင် အရောက်ပြန်ဖို့ဖြစ်သည်။

ကျော်ဇေယျ ကျောင်းဆင်းသည်မှာ နေ့စဉ်ညနေ(၄) နာရီခန့် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ထိုနေ့က ကျော်ဇေယျကလည်း နေ့ဝက်(၁၂)နာရီ ကတည်းက အိမ်သို့ပြန်လာသည်။

ထိုက်ထိုက် တစ်ယောက်တည်း မစိန်ပွင့်နှင့်ရှိနေ မှန်းသိ၍ ပြန်လာသည်မျိုး မဟုတ်။

ညနေပိုင်း ဘာသာရပ်ပြသည့်ဆရာ ခွင့်ယူသဖြင့် ညနေပိုင်း ကလပ်(စ်)မရှိခြင်းကြောင့် ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ပူပြင်းသော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဘတ်(စ်)ကားတိုးဝှေ့ စီးခဲ့ရသဖြင့် အိမ်ပြန်အရောက်တွင် ချွေးတွေရွဲကာ ပူပူလောင် လောင် ဖြစ်ရသည်။

ကျော်ဇေယျသည် ခေတ္တနားပြီး အင်္ကျီချွတ်ကာ ရေချိုးခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

အထဲတွင် သီချင်းတအေးအေးဆိုကာ ရေကျသံများ နှင့်အတူ ထိုက်တိုက်၏အသံ ကြားရသည်။

ထိုက်ထိုက်သည် ခါတိုင်းနေ့များတွင် အိမ်ပေါ်ထပ် ရှိ သူမ၏အိပ်ခန်းနှင့် တွဲလျက်ရှိသော ရေချိုးခန်း၌သာ ချိုးလေ့ ရှိသည်။

ယနေ့ အိမ်တွင် ဘယ်သူမျှ မရှိသောကြောင့် ကြုံ သလို အောက်ထပ်ရေချိုးခန်းတွင် ချိုးနေသည်ပဲ ဖြစ်ပေမည်။

ကျော်ဇေယျ ပြန်၍ လျှောက်ခဲ့သည်။

ထိုက်ထိုက် ရေချိုးပြီး အပေါ်တက်မှပင် မိမိချိုး တော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာ သူ့အိပ်ခန်းထဲတွင် ပြန်ဝင်နေလိုက်သည်။

“အမယ်လေး ... မြွေ ... မြွေ”

ထိုက်ထိုက်၏ အထိတ်တလန့် စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ ကို ကိုကျော်ဇေယျ ကိုယ်တိုင်က ထိုက်ထိုက် သီချင်းသံအား နား ခွင့်ထားသည်မို့ ချက်ချင်းကြားလိုက်သည်။

ဝုန်းခနဲ ကျော်ဇေယျ ထကာ၊ ရေချိုးခန်းဆီသို့ပြေး
သွားပြီး ပိတ်ထားသောတံခါးကို ပုတ်သည်။

“ထိုက်ထိုက် ... ထိုက်ထိုက် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ထိုက်ထိုက်ထံမှ အသံမကြားရ။

“ထိုက် ... ထိုက်”

ခေါ်မရ ... အော်မရ။

ကျော်ဇေယျ တံခါးကို ထပ်ပြီးဖွင့်သည်။ မရ ...

ကျော်ဇေယျ ခွန်အားဖြင့် ကိုစောင်းတိုက်ဖွင့်လျှင်

ကန့်လန့် ပြတ်ပွင့်သွားနိုင်သည်။

သို့သော် ထိုက်ထိုက်က ဘယ်နေရာတွင် ရှိနေမှန်း
မသိ။ ကိုယ်စောင်းတိုက်အရှိန်နှင့် ပွင့်သွားသော တံခါးခွက်က
ထိုက်ထိုက်ကို သွားရိုက်မိမည်ကိုလည်း ဖိုးရိမ်ရသေးသည်။

ကျော်ဇေယျ မော့ကြည့်သည်။

ဟုတ်ပြီ။

ရေချိုးခန်းအုတ်နံရံတွင် မျက်နှာကြက်အထိ အလုံ

ပိတ်မဟုတ်။

ရှစ်ပေခန့်သာမြင့်ပြီး မျက်နှာကြက်နှင့် ရေချိုးခန်း

နံရံပေါင်ကြားတွင် လွတ်နေသည်။

လွှားခနဲ ကျော်ဇေယျ ရှစ်ပေအမြင့်ပေါင်သို့ တန်း

ဘားခုန်ဆွဲသလို ဆွဲလိုက်သည်။

ပြီး ... လက်မောင်းအားဖြင့် သူ့ကိုယ်ကို တန်းဘား

နိပြီး တက်သလို တက်လိုက်သည်။

အလေ့အကျင့်ကောင်းသူမို့ ရှောရှောရှူရှူပင် နံရံ

ပေါင်သို့ ရောက်သွားသည်။

အောက်ရေချိုးခန်းထဲသို့ ကျော်ဇေယျ ငုံ့ကြည့်သည်။

ထိုက်ထိုက်သည် မတ်တတ်လေးရပ်ပြီး နံရံကိုကျော

ကပ်လျက် သတိမေ့နေပုံရသည်။

မလှုပ်မယုက် လက်ရာမြောက် ကျောက်ဆစ်ရပ်တု

လေးသဖွယ် လှပစွာ ငြိမ်သက်နေသည်။

ထိုက်ထိုက်၏ရှေ့ သုံးပေခန့်အကွာတွင် ပါးပျဉ်းခွက်

ပြီး ထောင်နေသော မြွေဟောက်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။

အထိတ်တလန့် မြင်ကွင်းပါပေ။

ခြံမှာကျယ်ပြောပြီး အိမ်ပတ်လည်တွင် ချုံနွယ်ပိတ်

ခေါင်းတွေရှိသည်။

ချုံတွေ၊ မြက်တွေရှိလျှင် မြွေရှိတတ်သည်သာ။

နေ့ခင်းပိုင်း နေပြင်းသဖြင့် ဤမြွေသည် ရေငတ်၍

လည်းကောင်း၊ အံ့အေးဓာတ် လိုချင်၍လည်းကောင်း၊ ရေချိုးခန်း

သို့ ရေထွက်ပေါက်မှ လျှောဝင်လာခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ်

ဘခြားတစ်နေရာရာ အပေါက်တစ်ခုခုမှ ဝင်ရောက်ခြင်းလည်းဖြစ်

ကောင်းဖြစ်မည်။

ရေချိုးခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ထိုက်ထိုက်အား တွေ့

ပြီး ရန်သူတွေ့လျှင် ပါးပျဉ်းထောင်၊ ပါးပျဉ်းခွက်သော မြွေဟောက်

ပီပီ၊ ပါးပျဉ်းခွက် ထောင်ထသည်ကို ထိုက်ထိုက် တွေ့ပြီး ကြောက်

လွန်းသဖြင့် မတ်တတ်လေး သတိမေ့နေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မြွေဟောက်၏ သဘာဝမှာ ရန်သူတွေ့လျှင် ပါးပျဉ်း
ခွက်ပြီး ပေါက်ရန်အသင့်အနေအထား ပြင်ဆင်ထားသည်။

သို့တစေ ရန်သူက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သူ့အနီးကပ်
သွားမှ ပေါက်တတ်သည်။

ရန်သူငြိမ်နေလျှင် မြွေဟောက်ကလည်း ပါးပျဉ်း
ခွက်ပြီး ခုခံရန် အသင့်အနေအထားမျိုးဖြင့်သာ နေတတ်သည်။

မလွယ်ကျော့။

ကျော်ဇေယျ ဝုန်းခနဲ ခုန်ချလိုက်သည်နှင့် အသင့်
ပေါက်ရန်ရှိနေသော မြွေသည် ကျော်ဇေယျကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ထိုက်ထိုက်
ကိုဖြစ်ဖြစ် ပေါက်လိုက်မည်မှာ သေချာသည်။

ယခု ထိုက်ထိုက်က ကျောက်ရုပ်လို သတိလစ်
မလှုပ်မရှား ငြိမ်သက်နေ၍သာ မပေါက်ဘဲ ဟန်ရေးပြနေခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။

ကျော်ဇေယျသည် ဝတ်ထားသောပုဆိုးကို ဖြည်းဖြည်း
စွာ ကွင်းလိုက် ခေါင်းမှချွတ်လိုက်သည်။

အောက်ခံ ဘောင်းဘီလေးသာ ကိုယ်တွင်ရှိတော့
သည်။

ပုဆိုးကွင်းကို အပြန့်လိုက် ဟိုဘက်အနားစ၊ ဒီဘက်
အနားစကိုင်ကာ လေထီးဝဲသလို မြွေဟောက်၏ပါးပျဉ်းထောင့်
ပေါ်သို့ အုပ်မိအောင် ချိန်ပြီးလွှတ်ချလိုက်သည်။

မြွေဟောက်မှာ အောက်ရန်သူကိုသာ အာရုံစိုက်
သဖြင့် အပေါ်ကဝဲကျလာသော ပုဆိုးပြန့်ကို မမြင်မိ။ မရှောင်
ဘဲ မြွေတစ်ကောင်လုံးပေါ်သို့ ပုဆိုးအုပ်မိသွားသည်။

ပျတ်ခနဲ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျော်ဇေယျက
အောက်သို့ခုန်ချပြီး မြွေ၏ဦးခေါင်းပိုင်းနေရာကို မှန်ကာ ပုဆိုးပေါ်
မှ ခြေဖိအား၊ ကိုယ်ဖိအားဖြင့် တက်နင်းထားလိုက်သည်။

ချိန်သားကိုက်စွာ နင်းမိပါ၏။

ကျော်ဇေယျသည် ခြေတစ်ဖက်က နင်းထားပြီး၊
နောက်ခြေတစ်ဖက်၏ဖနောင့်ဖြင့် မြွေ၏ဦးခေါင်းပိုင်း နေရာကို
မှန်းကာ အကြိမ်ကြိမ်ပေါက်သည်။ နင်းချေသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မြွေ၏အလူးအလွန် ငြိမ်သွားသည်။

ထိုအခါမှ ကျော်ဇေယျသည် ပုဆိုးရော မြွေရော
လုံးထွေးထုပ်လိုက်ပြီး ရှစ်ပေခန့်ရံကိုကျော်ပြီး အပြင်သို့ ပစ်ချလိုက်
သည်။

အကယ်၍ မြွေမသေဘဲရှိလျှင်လည်း သူ့ဟာသူ
ထွက်ပြေးသွားပလေ့စေ။

လောလောဆယ် ရေချိုးခန်းထဲတွင် အန္တရာယ်ကင်း
ဖို့သာ လိုပေသည်။

မြွေအန္တရာယ် ကင်းသွားပြီမို့ ထိုက်ထိုက် ဘက်သို့
ကျော်ဇေယျ လှည့်လိုက်သည်။

ဥမ္မာဒန္တီပျို့ထဲမှ ဥမ္မာဒန္တီ၏ကိုယ်လုံးအလှဘွဲ့သည်
ပင်လျှင် ယခု ထိုက်ထိုက်၏ကိုယ်ထည်အလှနှင့်စာလျှင် စာဆို
သည် လိုနေသေးသည်ဟု မှတ်ချက်ချရလေမလား။

ပြီး ... တံခါးကန့်လန့်ကိုဖြတ်ကာ ဖွင့်လိုက်သည်။

“မစိန်ပွင့် ... မစိန်ပွင့်၊ ဒေါ်သူစာ ... ဒေါ်သူစာ
အော်ခေါ်သည်။

ဒေါသုဇာ အပြင်သို့ပါသွားမှန်း ကျော်ဇေယျ အစောကြီးကတည်းက ကျောင်းသွား၍မသိ။

ဦးပန်းမောင်နှင့် ဒေါ်သီတာကတော့ အိမ်ကကားရော၊ လေးဖေရော မရှိသဖြင့် အပြင်ထွက်သွားကြောင်း ကျော်ဇေယျ ကွက်မိထားသည်။

ကျော်ဇေယျ အော်ခေါ်သော်လည်း မည်သူတစ်ဦးမျှ ပေါ်မလာ။

“ဟာ ... မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ထိုက်ထိုက်က သတိမေ့နေတာ၊ အောက်ကြာ မတော်တဆ အသက်ရှူရပ်သွားမှဖြင့်”

ထို့နောက် ထိုက်ထိုက်ကို စွေခနဲနေအောင် ပွေ့ချီကာ အပြင်ဘက် ခေါ်ခဲ့သည်။

မိမိအိပ်ခန်းထဲ ခေါ်သွားရန် မသင့်တော်သဖြင့် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာကြီးပေါ်သို့ ထိုက်ထိုက်အား လှဲထားလိုက်သည်။

“ထိုက် ... ထိုက် ... ထိုက်”

ကျော်ဇေယျက ကြမ်းပြင်တွင် ခူးထောက်ကာ၊ ထိုက်ထိုက်၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လှုပ်နှိုးနေမိသည်။ ထိုက်ထိုက်၏ နှာသီးဖျားထိပ်တွင် သူ၏ပါးပြင်ကပ်ပြီး အသက်ရှူရဲ့လား စမ်းသပ်သည်။

ထိုက်ထိုက်၏ ထွက်သက်လေ ပူနွေးနွေးပါးပြင်သို့ ဝင်တိုးမှ စိတ်ချသွားသည်။

“အောင်မယ်လေး ... မြွေကြီးတော့”

မစိန်ပွင့် နောက်ဖေးပေါက်မှ ပြန်ဝင်အလာ ရေချိုးခန်းအဖြစ်တွင် မြွေဟောက်သေကြီးကို မြင်တွေ့သဖြင့် လန့်အော်လိုက်သည်။

ပုဆိုးနှင့် လုံးထွေးပစ်လိုက်သည့် အရှိန်ဖြင့် အောက်အကျတွင် ပုဆိုးတခြား မြွေတခြား ဖြစ်သွားပြီး မြွေသေကြီးမှာ ကြမ်းပြင်တွင် ထင်းခနဲ တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“မစိန်ပွင့် ... မစိန်ပွင့် ... လာစမ်းဗျာ ဒီကို”

အသံကြားသဖြင့် ကျော်ဇေယျ လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ မစိန်ပွင့် အပြေးလေး ရောက်လာသည်။ သူမ၏လက်ထဲတွင် ဒန့်သလွန်သီးတောင့်တွေ ကိုင်ထားရာမှ အံ့အားသင့်ပြီး အားလုံး လွတ်ကျကုန်သည်။

“ဟောတော့ ... အဲဒါ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ထိုက်ထိုက် ရေချိုးခန်းထဲ တံခါးပိတ်ချိုးနေတုန်း မြွေဟောက်နဲ့တွေ့လို့ လန့်ပြီးသတိလစ်နေတာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ကျုပ်သာမရှိရင် ထိုက်ထိုက် ခမျာ မြွေကိုက်လို့သေပြီ”

“ကျွန် ... ကျွန်မ ... ဟိုခြံထောင့်မှာ ဒန့်သလွန်သီးတွေ သွားခူးနေတာပါ”

“ကဲဗျာ ... သွေးဆေးတို့၊ ရှူဆေးတို့ မြန်မြန်သွားယူ”

“အင်း ... အင်း ... သွားယူမယ်”

မစိန်ပွင့် အပြေးလေး ထွက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သွေးဆေးရော၊ ရှူဆေးရော ယူလာသည်။

ကျော်ဇေယျက သွေးဆေးတွေ ထိုက်ထိုက် နှာခေါင်း ပေါက်သို့ ထည့်သေးသည်။ ရှုဆေးဘူးကို နှာဝတွင် တောပေးသည်။

“အင်း ... ဟင့် ... ဟင့် ...”

ထိုက်ထိုက်၏ မျက်လုံးလေး တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာ သည်။ သူမအား မိုးကြည့်နေသော ကျော်ဇေယျကို မြင်သည်နှင့် လူးလဲထ၊ ထိုင်သည်။

“ဟင် ... အဲဒါ ... အဲဒါ”

“ဟုတ်တယ် ထိုက်ထိုက်၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာ မြွေနဲ့တွေ့ပြီး အကြောက်လွန်ပြီး သတိလစ်သွားတာ”

ကျော်ဇေယျက ထိုမျှသာပြောပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

မစိန်ပွင့်ကို ကျော်ဇေယျ လှမ်းပြောလိုက်ပါ၏။

“ကဲ ... မစိန်ပွင့် ထိုက်ထိုက်ကိုတွဲပြီး ထိုက်ရဲ့အိပ်ခန်းထဲ ခေါ်သွားပေတော့၊ သတိရလာပြီပဲ တစ်အောင်နေ ပြန် ကောင်းသွားမှာပါ”

ပြောပြီး ကျော်ဇေယျက သူ၏အိပ်ခန်းထဲ ဝင်တော့ သည်။

“လာ ... ထိုက်၊ အပေါ်ထပ်သွားရအောင်၊ ဆံင်တွေလည်း ရေစိုလို့ အအေးမိသွားမယ်”

မစိန်ပွင့်ကတွဲပြီး အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသို့ ခေါ်သွား သည်။

ထိုက်ကို အဝတ်အစားများ ဝတ်စေပြီး ဆံပင်များ ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့်သုတ်ကာ လျှပ်စစ်လေမှုတ်စက် ပူနွေး နွေးငွေ့ဖြင့် မစိန်ပွင့်က သွေ့ခြောက်အောင် လုပ်ပေးနေသည်။

ထိုက်က မစိန်ပွင့် ပြုစုသမျှကို ငြိမ်ခံရင်း အတွေး လေးတွေ ပလံ့စီနေသည်။

“မစိန်ပွင့်”

“ပြောလေ ထိုက်ထိုက်”

“ထိုက်ထိုက်ကို ပြုစုပေးတာ မစိန်ပွင့်လား”

“မစိန်ပွင့် ဘာမှမသိလိုက်ဘူး ထိုက်ထိုက်၊ ဒန့်သလွန်သီး သွားခူးနေတာ၊ နောက်ဖေးပေါက်က ပြန်ဝင်လာတော့ ရေချိုးခန်းသား ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မြွေအသေကြီး တစ်ကောင် ရယ်၊ ကိုကျော်ဇေယျရဲ့ပုဆိုးရယ်တွေလို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ပြီး အော်လိုက်တယ်၊ မစိန်ပွင့်ရဲ့အသံ ကြားလို့ထင်ပါ ရဲ့ ကိုကျော်ဇေယျက ဧည့်ခန်းထဲက လှမ်းခေါ်လို့ ဝင်လာ တယ်၊ ထိုက်ထိုက်က ဆိုဖာပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး သတိ မေ့နေတာကို ကိုကျော်ဇေယျက သတိရအောင် ပြုစုနေတာ တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီနောက် ထိုက်ထိုက် သတိပြန်ရလာတာ ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ရေချိုးခန်းထဲမှာ ထိုက်ထိုက် ရေချိုးနေ တုန်း မြွေဟောက်ကြီး ရောက်လာပြီး ပေါက်မလို့ ပါးပျဉ်း ကြီး ထောင်တာတွေတာနဲ့ ထိုက်ထိုက် လန့်အော်ရင်း သတိမေ့သွားတာဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို ထိုက်ထိုက် အော်သံကြောင့် ကိုကျော်ဇေယျ ရေ ချိုးခန်းထဲ အရဝင်ပြီး မြွေကြီးကိုသတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက် တာနေမှာ ...

ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီလိုပဲဖြစ်မှာ ကိုကျော်ဇေယျသာ
ဝင်မကယ်ရင် ရေချိုးခန်းထဲမှာ ထိုက်ထိုက် မြွေကိုက်ခံရမှာ၊
မြွေဆိပ်တက်ပြီး သေသွားတာကို ဘယ်သူမှတောင် သိမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ မစိန်ပွင့်ကလည်း ဘယ်သွားနေမှန်းမသိဘူး”
“ဟုတ်ပါတယ် ထိုက်ထိုက်ရယ်၊ ထိုက်ထိုက်တို့မေမေက
မစိန်ပွင့်ကို မှာသွားတယ်လေ၊ နောက်ဖေး ဒန့်သလွန်ပင်
က ဒန့်သလွန်သီးတွေ ခူးချထားတော့တဲ့၊ သိပ်ရင်သွားလိမ့်
မယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မစိန်ပွင့် ဒန့်သလွန်သီး သွားခူးနေ
တာပါ”

မစိန်ပွင့်ကို အပြစ်တင်ရန်လည်း မသင့်ပေ။ မေမေ
ဒေါသီတာ မှာထားသည်ကို ဆောင်ရွက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ပြီး ထိုက်ထိုက်သည် မစိန်ပွင့်ကို အဆိုးအကောင်း
ပြောဖို့ထက် မိမိအကြောင်းကို ပြန်တွေးကြည့်နေမိသည်။

“ထိုက်ထိုက် ရေချိုးခန်းတံခါးကို အထဲက ကန့်လန့် ထိုး
ပိတ်ထားတာ ကိုကျော်ဇေယျ ဘယ်လိုအထဲဝင်နိုင်လဲ
မသိဘူးနော်”

“ဒါကတော့ မစိန်ပွင့် ထင်တယ်လေ၊ ရေချိုးခန်းနံရံကို
ကျော်ဝင်ရင်ရတာပဲ၊ ဒီအိမ်က ရေချိုးခန်းတိုင်းဟာ ဘေး
လေးဖက်သာ အလုံကာထားပြီး အပေါ်မှာ အပိတ်မိုးထား
တာမှမဟုတ်တာ”

“အင်း ... မစိန်ပွင့်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နောက်တစ်ခု
က ကိုကျော်ဇေယျမှာ ဘောင်းဘီတိုလေးပဲ ဝတ်ထားတာ
ကကော”

“ဒါတော့ မစိန်ပွင့် မပြောတတ်ဘူး၊ ရေချိုးခန်းအပြင်ကြမ်း
ပေါ်မှာ ကိုကျော်ဇေယျရဲ့ ပုဆိုးနဲ့ မြွေသေကြီးကိုတော့
တွေ့တယ် ထိုက်ထိုက်၊ နေဦး မစိန်ပွင့် တွေးလို့ရပြီ၊
ကိုကျော်ဇေယျဟာ နံရံကို ကျော်တက်မယ်၊ အောက်မှာ
မြွေကြီး ပါးပြင်းထောင်နေတာ တွေ့ရမယ်၊ ဒါကြောင့်
သူ့ပုဆိုးချွတ်ပြီး မြွေကို အုပ်လိုက်တာဖြစ်မယ်၊ မစိန်ပွင့်
တို့တောမှာ မြွေဖမ်းရင် ဂုန်နီအိတ်နဲ့အုပ်ပြီး ဖမ်းတာတွေ၊
ဖူးတယ်၊ မြွေဆိုတာက သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို အဝတ်တစ်ခုနဲ့
အုပ်လိုက်ရင် မကိုက်နိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်
ကိုကျော်ဇေယျ ဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့ ဖြစ်သွားတာနေမယ်”

ထိုက်ထိုက်သည် ပြောရင်းပင် မျက်နှာလေးကို
လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ပြီး အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ညည်းလိုက်ပြန်သည်။

“ရှက်လိုက်တာ မစိန်ပွင့်ရယ်၊ ထိုက်ထိုက် ရှက်လိုက်တာ”

“ဘာလို့ ရှက်တာလဲ ထိုက်ထိုက်ရဲ့”

“ရှက်တယ် ... ရှက်တယ်၊ မစိန်ပွင့်ရယ်”

“ခုမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မလဲ မိန်းကလေးရယ်၊ ကိုယ့်
အသက်မသေတာဘဲ တော်သေးတယ်လို့ တွက်ရမှာပေါ့၊
မရှက်နဲ့ ထိုက်ထိုက်၊ ဆရာဝန် ဆေးထိုးတောင် ဖင်လှန်
ထိုးတာပဲ၊ ကိုယ့်မှာ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်တဲ့အခါ ရှက်စရာ
ကို ထည့်မစဉ်းစားနဲ့တော့ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ရှက်တယ်၊ ထိုက်ထိုက်
အရမ်းရှက်တယ်”

အမှန်တော့ ရှက်တော့ကော ဘာတတ်နိုင်တော့မည်နည်း။ အခြေအနေအရပဲဥစ္စာ။ ပြန်ပြီး အလျော်တောင်းလိုရသည်မျိုးလည်းမဟုတ်။

ညနေ သုံးနာရီခွဲတွင် ဒေါ်သီတာတို့ အားလုံး ပြန်ရောက်လာကြသည်။

မစိန်ပွင့်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဒေါ်သီတာအား ထိုက်ထိုက် မပြောရဲသဖြင့် မိခင် ဒေါ်သူဇာကို ဖြစ်ပျက်သမျှကို မြွေသေကြီးပြပြီးပြောပြသည်။

ဒေါ်သူဇာလည်း ဒီကိစ္စကို ထိမ်ချန်မထားရဲ။

ထိုက်ထိုက်က အရှက်ကြီးသူမို့ ဦးပန်းမောင်နှင့် ဒေါ်သီတာကို ပြန်မပြောရန် ပိတ်ပင်သည့်ကြားကပင် ဒေါ်သူဇာက ဦးပန်းမောင်နှင့် ဒေါ်သီတာကို ပြောပြပေသည်။

မပြော၍မဖြစ်။ ဤအေးရိပ်ငြိမ်တွင် သူမိုးကပ်၊ အနုကြမ်းစီးမည့်အန္တရာယ်တွေကို ဒေါ်သူဇာတို့သားအမိက အသေးစိတ်သိထားသည်။

ယခု ထိုက်ထိုက်၏ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စ ဖြစ်လာသည်ကို ဒေါ်သူဇာတို့သားအမိ ထိမ်ချန်မထားရဲပေ။

ဒေါ်သီတာက အစအဆုံး နားထောင်ပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးဖိလိုက်သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား”

ဦးပန်းမောင်က ဇနီးကို ငေါက်လိုက်ပါ၏။

“တော်စမ်း မသိ၊ မင်းဟာက သမီးလေး မြွေကိုက်မခံရဘဲ မသေမပျောက်ဖြစ်တာကို ထည့်မပြောဘဲ ပေါက်ကရ

တွေတွေ့ပြီး လျှောက်ပြောတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့တွေ့လိုရမယ်ထင်သလား၊ မသိ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒီအိမ်မှာ ကျုပ်တို့နေလာတာ နှစ်ပေါင်းကြာလှပြီ၊ ဘယ်တုန်းက အိမ်ထဲကို မြွေတစ်ကောင်ဝင်ဖူးလို့လဲ၊ အခုဟာက တစ်ယောက်ယောက်က သမီးလေး မြွေပေါက်သေအောင် သမီးလေး ရေချိုးနေတုန်း မြွေကို ရေချိုးခန်းထဲ သွင်းလိုက်တာမျိုးဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို မသိ မစဉ်းစားမိဘူးလား”

ဒေါ်သီတာ ငြိမ်သွားသည်။ ခင်ပွန်း ဦးပန်းမောင်၏ စကားကိုလည်း ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

သို့သော် ဒေါ်သီတာသည် သူမ၏အတွေးအခေါ်အရပင် စောဒကတက်သည်။

“နေဦး ကိုပန်းမောင်၊ သမီးကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး ငွေတောင်းချင်တယ်ဆိုတာက ထားပါတော့၊ အခု သမီးလေးကို မြွေကိုက်သေတော့ကော ကြံစည်တဲ့လူမှာ ဘာအကျိုးရှိမှာမို့လဲ”

“သမီးကို သတ်ပြီးရင် မင်းနဲ့ငါ့ကို သေကြောင်းကြံစည်မယ်ကွာ၊ အားလုံးသေကုန်ရင် တို့ချမ်းသာသမျှ ဘယ်သူဆက်ခံမလဲ”

ဒေါ်သီတာက ပြန်မဖြေတတ်ဘဲ ဦးပန်းမောင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“လွမ်းအောင်ပေါ့ သမီး၊ တို့များအားလုံး သေသွားရင် သွေးအရ အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ညီအရင်း လွမ်းအောင်ပဲ ဆက်ခံမှာပေါ့”

“အဲဒီလောက်ကြီးတောင် ကိုလွမ်းအောင်က ကြံစည်မတဲ့ လား ကိုပန်းမောင်ရယ်”

“အေး ... ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းနဲ့အကျိုး ဆက်နွှယ်ပြီးစဉ်းစားတွေးခေါ်ကြည့်ရင် ဖြစ်နိုင်တာတွေရှိတယ်လို့ ကျုပ်ဆိုလိုတာ၊ အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြေဟာ သွေးရိုးသားရိုး ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်လာတာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ သမီး ထိုက်ထိုက်ရဲ့အသက်ကို မောင်ကျော်ဇေယျ ကယ်လိုက်တာတော့အမှန်ပဲ၊ အင်မတန် ကျေးဇူးတင်စရာပဲ မသိ”

“ဘယ်သူကကော ကျေးဇူးမတင်ဘူးလို့ ပြောလို့လဲ”

“ကဲပါလေ၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ် မောင်ကျော်ဇေယျကို တိတ်တဆိတ်မေးကြည့်ပါဦးမယ်၊ မြေဆိုးဝင်လာတာဟာ သွေးရိုးသားရိုးလား၊ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အကြံအစည်လား ဆိုတာ မောင်ကျော်ဇေယျရဲ့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပြောတာကို နားထောင်ကြည့်မယ်”

ဦးပန်းမောင်က စိတ်ထဲတွင် ကျော်ဇေယျနှင့် တွေ့ပြီး ကျော်ဇေယျ ပြောသည်တို့ကို နားထောင်မည်။

နားထောင်ပြီးနောက် လိုအပ်လျှင် စခန်းမှူး ဦးမြတ်သင်းအား ဤမြေအကြောင်း ပြောပြထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။

⇒ အခန်း(၂၅) ⇐

လောလောဆယ်ရက်ပိုင်းလေးမှာတော့ ထိုက်ထိုက်သည် အရှက်ကလေးမပြေသေးသဖြင့် ကျော်ဇေယျကိုရှောင်သည်။

ကျော်ဇေယျနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ကို ရှက်သော်လည်း ကွယ်မှ တိတ်တခိုး ကျော်ဇေယျကို ချောင်းကြည့်သည်ကတော့ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ထက် မနည်းပါပေ။

ကျော်ဇေယျကလည်း အလိုက်သိစွာပင် ထိုက်ထိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင် မတွေ့အောင် ရှောင်ပါ၏။

“ခမျာ ရှက်ရှာမယ်”

ကျော်ဇေယျ နားလည်သည်။

သို့တစေ ကျော်ဇေယျအဖို့ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်ရသည်။

ရမ္မက်ဆန်သည်မျိုးတော့မဟုတ်။

ကျော်ဇေယျသည် ထိုက်ထိုက်အား ပို၍ ချစ်မြတ်နိုးလာသည်။ ပို၍ စွဲလမ်းလာသည်။

ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် သူ့ဘာသာသူ ကောက်ညှင်းပေါင်းအဖြစ်လည်း နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါ၏။ ယင်းနှစ်သက်ဖွယ်ကောက်ညှင်းပေါင်းတွင် အုန်းသီးလေးဖြူ၊ နှမ်းထောင်းလေးဖြူ၊ ပြီး စားပါက ပို၍နှစ်သက်ဖွယ် အရသာကလာလေသည်။

ဤသဘောပင်ဖြစ်တော့သည်။

နဂိုကတည်းက ရင်ထဲတွင် ထိုက်ထိုက်ကို ချစ်ခင်နေမိသည်။ ဒီအထဲ ဖုံးကွယ်ထားသည့် အလှတွေကို ထပ်ဆင့်တွေ့လိုက်သောအခါ ကိုယ်ချစ်နေရသူလေးတွင် ဤသို့သော အရည်အသွေးတွေရှိနေပါလားဟု ပို၍ ချစ်ခင်စွဲလမ်းမိခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ထိုက်ထိုက်က မိမိ ကြံသမျှလေးတွေကို လဲဝင်းတို့၊ ဆုမွန်တို့၊ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ဖောက်သည်ချလေ့ရှိသည်။

ယခု မြေကိစ္စကိုမူ ထိုက်ထိုက်ရှက်ပြီး နှုတ်မထွက်ရဲသဖြင့် မပြောဘဲမြဲနေပေသည်။

ဒီလိုနှင့် တစ်ပတ်လောက်ကြာလာသည်။

ယနေ့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဦးလေးဦးဘအေး မောင်းပို့ပြီး ကျောင်းသို့ လာခဲ့ရာတွင် ကိစ္စတစ်ခု ကြုံရပြန်သည်။

စော်ဘွားကြီးကုန်းအကွေ့တွင် ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်စဉ် ကားရှေ့မှလူတစ်ယောက်သည် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကားကိုတားသည်။

“ဦးလေး ရပ်ပေးလိုက်ပါ၊ ဘာကိစ္စရှိလဲမှ မသိတာ”

ဦးဘအေးက ရပ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဗျာ ကူညီပါ”

“ဘာကူညီရမှာလဲ မိတ်ဆွေ”

“ဟိုမှာလေ လူမမာ၊ မင်္ဂလာခုံဆေးရုံ တက်ခွင့်ရပါတယ်၊ အဲဒါ ခရီးကြိုလေး လိုက်ပို့ပါလားဗျာ”

ဦးဘအေးက ထိုလူညွှန်ပြသော နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သစ်ပင်အောက်တွင် စောင်တစ်ကိုယ်လုံး ခြံထားသော လူမမာအား ဘေးမှ အသက်လေးဆယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဘွဲ့ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးဘအေးက လူမမာစုံတွဲမှ တစ်ဆင့် လက်တားသူကို ပြန်ကြည့်သည်။ လက်တားသူမှာ အပေါ်အင်္ကျီ၊ လုံချည်ဝတ်ထားပြီး လွယ်အိတ်လွယ်ထားသည်။

“ဦးလေးရယ် လမ်းကြိုသားပဲ တင်သွားလိုက်ပါ၊ ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့ လူမမာက နောက်ခန်းမှာ ထိုက်ထိုက်နဲ့သုံးယောက်ထိုင်တာပေါ့၊ ရှေ့မှာ ဦးလေးနဲ့နှစ်ယောက်ထိုင်ရင် ဆုံတာပဲ”

“သွားခေါ်လိုက်လေ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ကားတားသူသည် ဝမ်းသာအားရ သရက်ပင်အောက်သို့ ပြန်လှည့်သွားစဉ်မှာပင် ဦးဘအေးသည် ကားကို တစ်ရှိန်ထိုးဝှမ်းခနဲ မောင်းတွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဟင် ... ဘယ်လိုလဲ ဦးလေး”

ထိုက်ထိုက်အမေးကို မဖြေသေးဘဲ ဦးဘအေး ကားကို ဂီယာတွေ အဆင့်ဆင့်ထိုးပြီး အရှိန်မုန်အောင် မောင်းနေသေးသည်။

“သူတို့ကို ဦးလေး မသင်္ကာဘူး ထိုက်ထိုက်၊ သူတို့ဟာ အကြံသမား၊ အန္တရာယ်သမားတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“သနားပါတယ် ဦးလေးရယ်”

“မသနားနဲ့ ထိုက်ထိုက်၊ လူမမာဆိုတဲ့လူက စောင်တစ်ကိုယ်လုံး ခြုံထားပေမယ့် အောက်ပိုင်းတစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်နေတယ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားတယ်၊ ဝေါ့ကင်းရှူနီးထားတယ်၊ အဲဒါ လူမမာ ဟုတ်မတဲ့လား”

“တကယ်လား ဦးလေး၊ ထိုက်ထိုက်လည်း လှမ်းကြည့်တာပဲ၊ စောင်ခြုံထားတာပဲမြင်တယ်၊ ဦးလေး သိပ်စေ့စပ်တာပဲ”

“စေ့စပ်ရမယ် ထိုက်ထိုက်၊ ကားပေါ် သုံးယောက်လုံးရောက်ပြီးမှ သေနတ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဓားနဲ့ဖြစ်ဖြစ်တော့ပြီး သူတို့မောင်းပို့ဆိုတဲ့နေရာ လိုက်ပို့ရင် အန္တရာယ်ပဲ၊ ကားကို လက်တားတဲ့လူရဲ့ လွယ်အိတ်ထဲမှာ သေနတ်ပြောင်းလား ဓားမြှောင်ရိုးလားမသိဘူး၊ လွယ်အိတ်ကိုထောက်ပြီး ချွန်ထွက်နေတာလည်း ဦးလေးတွေ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်းထွက်ပြေးလာတာ”

ထိုက်ထိုက်မှာ ဦးဘအေးပြောမှ လျှာလေးတစ်လစ် ထုတ်လိုက်မိသည်။

အမှန်တော့ တိုက်ထိုက်ကိုလည်းကောင်း၊ အေးရိပ်ငြိမ်မိသားစုကိုလည်းကောင်း အန္တရာယ်ပေးမည့်သူရှိနေမှန်း ထိုက်ထိုက် သိမထားသော်လည်း ဦးဘအေးက သိထားသဖြင့် အရာရာဆင်ခြင်သတိဇာား ရှောင်တိမ်းရမည်သာ။

ထိုက်ထိုက်တို့ ကျောင်းရောက်ပြီး ထိုက်ထိုက်ဆင်းသည်နှင့် ဦးဘအေးက မှားကြားသည်။

“ထိုက်ထိုက် ကျောင်းဝင်းထဲကအပြင်ကို ဘယ်မှ မထွက်နဲ့နော်၊ အဖော်တွေပါလည်း ဒီနေ့တော့ လုံးဝအပြင်မထွက်နဲ့”

“ဘာလို့လဲ ဦးလေး”

“ဦးလေးပြောတာ ဒီကနေ့ တစ်နေ့တည်း နားထောင်ပါသမီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဦးလေးစိတ်ထဲ ဟိုလူသုံးယောက်ကို မသင်္ကာလို့”

“အင်းလေ ဦးလေးစကားကို ထိုက်ထိုက် နားထောင်ပါ့မယ်၊ အပြင်မထွက်ပါဘူး”

“ထိုက်ထိုက်က လိမ္မာတယ်၊ ဦးလေး အစောကြီးလာကြိုမယ်”

ဦးဘအေး ပြန်မောင်းထွက်သွားသည်။

အိမ်ရောက်လျှင် ဦးပန်းမောင်နှင့် ဒေါ်သီတာကို အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောပြရမည်။

ဘာမှမသိသော ထိုက်ထိုက်သည် ကလပ်(စ်)ထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် တောင်တောင်အိအိ ဘာမှ မတွေ့တော့ဘဲ ဆရာ၏လက်ချာနှင့်ပင် စိတ်ဝင်စားတော့သည်။

နှစ်ချိန်ဆက်တက်ပြီး ခဏနားချိန်ရသဖြင့် တစ်အတိုင်း အုပ်စုနှင့် ရွှေရင်အေး၊ ကျောက်ကျောဆိုင်ဝင်ပြီး သောက်ကြသည်။

ရွှေရင်အေးသောက်နေစဉ် ထိုက်ထိုက်သည် ဘာရယ်
ညာရယ်မဟုတ် ကျောင်းအပြင်သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

လူသုံးယောက်။

ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

ထိုက်ထိုက် တစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိ
သည်။

မော်တော်ကားတားသူကို မှတ်မိခြင်းဖြစ်၏။

ကျန်နှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်မှ အမျိုးသမီးကြီး
ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ တီရှပ်ဝတ်ပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီ
ဝေါ့ကင်းရှူးစီးထားသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်နေပြီ။

“ဟဲ့ ... မိထိုက် ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ရွှေရင်အေး ဇွန်း
တန်းလန်းကိုငြိမ်း”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းဝင်းထဲကို ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားမဟုတ်တဲ့ လူစိမ်းတွေ ဝင်လာတာကိုကြည့်
တာပါ”

“ဟဲ့ ... ကျောင်းမှာ သူတို့သားသမီးဖြစ်ဖြစ်၊ တူတွေတူမ
တွေဖြစ်ဖြစ်ရှိလို့ လာတွေ့တာနေမှာပေါ့”

ထိုက်ထိုက်က ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပေ။

စိတ်ထဲတွင်မူ သူတို့သုံးယောက် ငါ့ကို လိုက်ရှာနေ
တာလား မပြောတတ်ဘူးဟု တွေးမိသည်။

သူတို့ မမြင်အောင်လည်း ထိုက်ထိုက် ကွယ်ကွယ်
ဝှက်ဝှက်လေး နေလိုက်သည်။

ညနေ ကျောင်းလာကြိုချိန်တွင် ဖခင် ဦးပန်းမောင်
ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါလာသည်။ နံနက်က လူသုံးဦး မော်တော်ကား
တားသည်ကို မသင်္ကာကြောင်း ဦးဘအေးက ပြန်ပြောသဖြင့်
ဦးပန်းမောင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ဟင် ... ဖေဖေပါ လိုက်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ စိတ်မချလို့”

စိတ်မချလို့ဟု ဖခင်ပြောမှပင် ထိုက်ထိုက်သည်
နံနက်က ကားတားသူသုံးဦး ကျောင်းထဲသို့ လာရောက်ကြောင်း
ပြောပြလိုက်သည်။

ဦးပန်းမောင်က ဦးဘအေး၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားထင်တာ သေချာသွားပြီ ဦးဘအေး၊ ခင်ဗျား
သတိကောင်းပြီး မနက်က ကားပေါ်မတင်မိလို့ နို့မို့ရင်
မလွယ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ၊ အဲဒီလူတွေက ထိုက်ထိုက်တို့ကို
ရန်လုပ်မယ့် လူတွေလားဟင်”

မပြောလျှင် မဖြစ်တော့။ ပြောချိန်လည်းတန်ပြီဟု
ဦးပန်းမောင် ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့မှသာ ထိုက်ထိုက်သည် အန္တရာယ်
ကို ရှောင်တိမ်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

“ငွေလိုချင်လို့၊ သမီးကို ပြန်ပေးဆွဲလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စာတစ်
စောင် ဖေဖေဆီ ရောက်ထားတယ်၊ လူတစ်သိုက်ဟာ
ဖေဖေတို့အိမ်ထဲဝင်ပြီး အနုကြမ်းစီးဖို့အထိလည်း တစ်ည
က ကြံစည်ခဲ့တယ်၊ သမီးစိတ်ထဲ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ
စိုးလို့ ဖေဖေတို့ မပြောဘဲနေခဲ့တာ”

ယခုမှပင် ထိုက်ထိုက် သိရတော့သည်။

ဦးလေး ဦးဘအေးနှင့် ကိုကျော်ဇေယျအား ခေါ်ထား
သည်ကိုလည်း ယခုမှ အမှန်အတိုင်း သဘောပေါက်မိတော့သည်။

⇒ အခန်း(၂၆) ⇐

“ဦးပန်းမောင် ...

ခင်ဗျားသမီးကို ပြန်ပေးဆွဲရန် ကြံစည်နေကြသည်။

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် သတိရှိဖို့နှင့် လုံခြုံဖို့လို
သည်။

သမီးချင်းစာနာပြီး ဒုတိယအကြိမ် ဤစာကို ရေးပို့
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေက ကြံစည်နေကြောင်း ထုတ်
မပြောနိုင်သော ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

စေတနာထားသူ”

တစ်ဖက်မှ လက်ရေးမှာ ယခင်တစ်ကြိမ် ပေးခဲ့သော
စာ၏ လက်ရေးနှင့် ထပ်တူထပ်မျှတူသည်။

ယခု ဤဒုတိယစာကို ခြံတံခါးတွင် ညှပ်ထားခဲ့
သည်။ ဘယ်အချိန်က ညှပ်သွားမှန်းမသိ။

ဦးအပ္ပနားက စာကိုတွေ့ပြီး ဒေါသီတာကိုပေးသည်။

ဒေါ်သီတာက အလျင်ဖောက်မမတ်ဘဲ ခင်ပွန်း ဦးပန်းမောင်ကို ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အမည်မဖော်ဘဲ စေတနာထားသူ၏စာကို ဦးပန်းမောင် အလေးအနက်ထားသည်။

ချက်ချင်းပင် ဦးမြသင်းရှိရာ ရဲစခန်းသို့ ကားဖြင့် သွားကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြန်သည်။

“ဒီလူက စေလွှတ်နာနဲ့ သတိပေးစာတွေ ရေးပေးတာတော့ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလူ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သိရရင် ကြံစည်သူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာကို သိနိုင်တယ်”

“ဒါတော့ သူ့မှာလည်း အန္တရာယ်ရှိလို့ သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာဖွင့်မပြောရဲတာဖြစ်မှာပေါ့။ ခုလို စာနဲ့သတိပေးနေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

“အင်း ... ဦးပန်းမောင်ရဲ့ညီ ဦးလွမ်းအောင် မြန်မာပြည်ကို ပြန်မရောက်သေးဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းသိရတယ်။ သူပြန်လာရင်တော့ သူ့ကို စစ်ဆေးရင် အဖြေပေါ်လာနိုင်တယ်။ အခုတော့ ရန်သူဟာ ဘယ်သူမှန်း မသိနိုင်အောင် ခြေရာပျောက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာတော့ဘူးဗျ၊ ဦးလွမ်းအောင် ပြန်ရတော့မယ်။ ဗီဇာရက်နီးနေပြီ”

“ဦးမြသင်းတို့ ရဲအဖွဲ့ကို အားကိုးတယ်ဗျာ”

“အဲဒါက ကျွန်တော်တို့တာဝန်ပဲ ဦးပန်းမောင်၊ ပြည်သူတွေရဲ့အသက်စည်းစိမ် အိုးအိမ်ကို ကာကွယ်ပေးဖို့၊ ရဲအဖွဲ့ကြီးဖြစ်ပေါ်လာရတာပဲဟာ။ ဒါထက် ဟိုလူစိမ်းသုံးယောက်ဆိုတာကော နောက်ထပ် တွေ့သေးလား”

“မတွေ့ဘူးဗျ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုက်ထိုက် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်အတွက် စိတ်ချရတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုခုတော့ ဦးပန်းမောင် စီစဉ်သင့်တယ်။ ဦးဘအေးက ယုံကြည်အားကိုးရတယ်ဆိုပေမယ့် အသက်ကြီးပြီ၊ တကယ် နင်လားငါလား အရေးအကြောင်းဖြစ်လာရင် ဦးဘအေးဘက်က တစ်ယောက်တည်း အားနည်းနေတယ်”

“အင်း ... ကျွန်တော် တစ်ခုခု စီစဉ်ပါ့မယ်”

ထိုနေ့မှစပြီး ကျော်ဇေယျကို ထိုက်ထိုက်အား စောင့်ရှောက်နိုင်ရန် ကျောင်းတက် ကျောင်းဆင်း လိုက်ပါစေတော့သည်။

ထိုက်ထိုက်ကိုပိုပြီးမှ ကျော်ဇေယျကို ဆက်ပို့သည်။ အပြန်တွင် ကျော်ဇေယျကို ကြိုပြီးမှ ထိုက်ထိုက်ကို ဝင်ခေါ်သည်။

ယင်းကိစ္စအတွက် ကျော်ဇေယျတွင် ကလပ်(စ်)ချိန်များက ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်တော့ရှိသည်။

တစ်နေ့လုံး ကျော်ဇေယျရော ထိုက်ထိုက်ပါ ကျောင်းတက်ရသည် ဆိုစေကာမူ ကလပ်(စ်)ချိန်ချင်းက တူကြသည်မဟုတ်။

ထိုက်ထိုက်၏ ကျောင်းအချိန်ဇယားအရပင် ကြိုလုပ်ရသည်မို့ တစ်ခါတစ်ရံ ကျော်ဇေယျတွင် ကလပ်(စ်)မရှိဘဲ ကျောင်းသို့ အစောကြီးရောက်နေရသည်မျိုးလည်း ရှိသည်။ ညနေ မိမိကလပ်(စ်)တွေ ကျန်နေသော်လည်း ထိုက်ထိုက်ကို ကြိုချိန်မို့ ကလပ်(စ်)ကို မတက်တော့ဘဲ လိုက်ခဲ့ရသည်မျိုးလည်းရှိသည်။

သို့တစေ ထိုက်ထိုက်အတွက်မို့ ကျော်ဇေယျ လွတ်
သွားသည့် သင်ခန်းစာများကို သူငယ်ချင်းထံမှ ပြန်ကူးခြင်း၊
ပြန်နားထောင်ခြင်းဖြင့် အပင်ပန်းခံပါ၏။

ယင်းသည့်ကြားကပင် ကျော်ဇေယျရော ထိုက်ထိုက်
ပါ အတူတူ ကျောင်းသွား ကျောင်းဆင်းရသည်ကို ပျော်နေကြ
သည်။

ရေချိုးခန်းတွင် မြွေကိစ္စကြောင့် ထိုက်ထိုက် ရှက်
မည်စိုး၍ ကျော်ဇေယျက လုံးဝစကားမစ၊ ပေ။

ထိုက်ထိုက် အနေနှင့်လည်း ရက်လေးအတော်အတန်
ကြာသွားပြီမို့ အရှက်လေးပြေပြီး ကျော်ဇေယျကို ရဲရဲတင်းတင်း
ပြန်လည်ပြောဆို ဆက်ဆံဝံ့ပေပြီ။

ကားပေါ်တွင် ကျော်ဇေယျက ရှေ့ခန်းတွင် လေးဖေ
နှင့် အတူထိုင်ပြီး ထိုက်ထိုက်က နောက်ခုံတွင် တစ်ယောက်တည်း
ထိုင်ပေသည်။

ကျော်ဇေယျသည် ကိုယ်တစောင်းလှည့်ကာ ထိုက်
ထိုက်ဘက်သို့ အစွေအစောင်း အနေအထားဖြင့် စကားပြော
သည်။

ထိုက်ထိုက်ကလည်း အမြဲပင် ပြုံးပြုံးလေးဖြင့် ကျော်
ဇေယျကို စကားပြန်ပြောသည်။

နှစ်ယောက်လုံး၏ မျက်ဝန်းလေးများသည် ဝမ်းထဲ
ရင်ထဲက ထွက်လာသည့် အချစ်ရောင်လေးများ ဝင်းလက်တောက်ပ
နေကြပါ၏။

“အင်း ... ကလေးနှစ်ယောက်တော့ မကြာဘူး။ ဒုက္ခခံစား
ရတော့မယ်။ ဦးပန်းမောင်ကတော့ထားပါတော့။ ဒေါ်သီတာ
က လူလေးနဲ့ သူ့သမီးကို လက်ခံကျေနပ်ဖို့အဝေးကြီးမှ
တက်ယ့်အဝေးကြီး”

“လူငယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ချင်းကိုခွဲတာနဲ့ နှစ်ယောက်လုံး
ဝေဒနာလေးတွေ ခံစားရတော့မယ်”

“ဝေဒနာလေးတွေ ခံစားရတာနဲ့ စာသင်ပျက်ကြတော့မယ်”

“မီးဟာ ပူတယ်။ အချစ်မီးဆိုတာ လောကမှာ အပူဆုံးပဲ
လူလေးရေ”

လေးဖေက လူငယ်နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို
အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ရင်တွင်းညည်းတွားချက်ကလေးတွေနှင့်အတူ
သက်ပြင်းချမိသည်။

သြော် ... ကြိုးချင်းထားမှတော့ ငြိပေမည်။

အိုးချင်းထားမှတော့ ထိပေမည်သာ။

လေးဖေ၏ ကြိုတင်တွေးတောချက်လေးများ ယနေ့
အကောင်အထည် ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ယနေ့ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ရုံးပိတ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်
ဘာပွဲ၊ ညာပွဲ စသည့် မင်္ဂလာပွဲလေးများရှိပြီး ဖိတ်သူကဖိတ်၊
သွားသူကသွားကြခြင်းတွေ ရှိကြပါ၏။

“ထိုက်ထိုက်ရေ ... ဒီနေ့ ဦးချစ်ဆွေနဲ့ ဒေါ်ခင်သားတို့က
သားလေးနှစ်ယောက် ရှင်ပြုနဲ့ သမီးလေးနားထွင်း ဖိတ်
ထားတယ် ထိုက်ထိုက် လိုက်ခဲ့နော်”

“ဟာ ... မေမေကလည်း၊ ကြုံပြီးမပြောထားဘူး၊ မနေ့က ပြောရင် စနေနေ့လည်း ကျောင်းပိတ်တာပဲဟာ၊ သမီး ခေါင်းလျှော်ထားမှာပေါ့၊ ဒီနေ့ သမီးခေါင်းလျှော်မယ် မေမေ၊ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး”

“နောက်အပတ်မှလျှော်ပေါ့ သမီးရယ်”

“ဟင့်အင်း ... ထိုက်ထိုက်က နှစ်ပတ်တစ်ခါ ခေါင်းလျှော် နေကျ၊ ဒီအပတ်လျှော်မှဖြစ်မယ်။ နှစ်ပတ်လုံး ကျောင်း တက် ကျောင်းဆင်း ခေါင်းမှာ ဖုန်ကပ်တာရော၊ ဘာရောနဲ့ ခေါင်းမလျှော်ရင် ငြီးစိစိကြီးနဲ့ ကျောင်းတက်ရတာ စိတ် မရှင်းဘူး”

ထိုက်ထိုက် ငြင်းပြီဆိုလျှင် မရတော့မှန်း မိခင် ဒေါသိတာ သေချာနားလည်သည်။ မအေအနေနှင့် ဇွတ်ခေါ်လျှင် တော့ ထိုက်ထိုက်က နာခံမည်။

သို့သော် ယင်းသို့ ဇွတ်လုပ်မိတိုင်း သမီးလေး နှစ်ရက် သုံးရက်ထိ မျက်နှာညှိုးနွမ်းလေ့ရှိသဖြင့် ဒေါသိတာက ဇွတ်မခေါ်တော့ပေ။

“အင်းလေ ... ဒါဆိုလည်း နေခဲ့ပေါ့၊ ရေချိုး ခေါင်းလျှော် ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခြံထဲဆင်းရင်ဖြစ်ဖြစ် မသူဇာနဲ့ မစိန်ပွင့် တစ်ယောက်ယောက်ကို အနားမှာ ခေါ်ထားနော်”

ထိုက်ထိုက်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဦးပန်းမောင် ဒေါသိတာတို့ ဦးဘအေး မောင်းသော ကားဖြင့် ထွက်သွားကြသည်။

ယခင် ဗဟန်းတွင်နေစဉ်က တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဦးဘအေးအား နားရက်ပေးခဲ့သော်လည်း ယခုတစ်အိမ်တည်းအတူ နေမို့ ဦးဘအေး ကိုယ်တိုင်က အကြောင်းရှိလာလျှင် မနေဘဲ လိုက်မောင်းပေးပါ၏။

ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ထိုက်ထိုက် ရေချိုးခန်းဝင်သည်။ ရှန်ပူရည်ဖြင့် ခေါင်းလျှော်သည်။

အပေါ်ထပ် ရေချိုးခန်းမှာပင်။

မြွေတွေ့ပြီးကတည်းက ထိုက်ထိုက် အောက်ထပ် ရေချိုးခန်းထဲ မဝင်ရဲတော့။

ခေါင်းလျှော်ပြီး ရေချိုးပြီး ဆံပင်ကို လျှပ်စစ်လေပူ မှုတ်စက်ဖြင့်မှုတ်ပြီး ခြောက်သွေ့စေသည်။

ပြီး ... သန့်စင်သော အိမ်နေဝတ် အဝတ်များလဲကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပြီး ခြံထဲသို့ တစ်ဆက်တည်း ထွက်လာခဲ့ သည်။

“အမယ် ... ကိုကျော်ဇေယျပါလား”

ခြံထဲသစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ကျော်ဇေယျသည် ကုလားထိုင်ပေါ် စာအုပ်တင်ကာ သစ်မြစ်ပေါ်ထိုင်ပြီး စာကုန်းရေး နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အနီးသို့ ကပ်သွားသည်။

“ဘာတွေ ရေးနေတာလဲ၊ နွယ်နွယ်ဆီကိုလား၊ ဥမ္မာချို ဆီ ကိုလား၊ အခုရေးနေတာ”

ကျော်ဇေယျက မော့ကြည့်သည်။

‘သနပ်ခါးရေကျလေး လိမ်းထားပြီး ထိုက်ထိုက်၏ ပင်ကိုအသားလေးမှာ စိုဝင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။’

လူတိုင်းလိုလိုသည် ရေချိုးပြီးစ အချိန်တွင် စိုပြည်ပြီး တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေတတ်ပါ၏။

နိဂိုကလှသော၊ ချောသော ထိုက်ထိုက်မှာ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးနှင့် တအားကြည့်ကောင်းနေပေသည်။

ခေါင်းလျှော်ပြီး လေပူမှုတ်ထားသော ဖားလျားဆံပင်မှာဖွားပြီး လေပြည်လေးသည် ထိုက်သည်ပင် လွင့်ပါးနေပါ၏။

“ထိုက်ထိုက်က နွယ်နွယ်တို့ ဥမ္မာချိုတို့ကို သိနေလား။”

“လူချင်းတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကျော်ဇေယျနဲ့ တွဲနေတယ်လို့တော့ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတယ်”

“တွဲတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ထိုက်ထိုက်၊ သူတို့လာခေါ်ရင် အလိုက်အထိုက်နေတဲ့ သဘောပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ခုချိန်တိ မရိုးမသားပုံစံမျိုး မသက်ဝင်သေးပါဘူး။”

“ဒါဆို အခု ဘာတွေရေးနေတာလဲ”

“ကလပ်(စ်)လွတ်သွားတဲ့ နတ်(စ်)တွေ သူငယ်ချင်းဆီက ငှားပြီး ပြန်ကူးနေတာပါ။ တစ်ခါတလေ ညနေပိုင်းကလပ်(စ်)တွေ ကျွန်တော် လွတ်ထားတာတွေ ရှိနေလို့။”

ထိုက်ထိုက် သဘောပေါက်ပါ၏။

ဖေဖေက ကိုကျော်ဇေယျကို မော်တော်ကားနှင့်အတူ လိုက်စေသည့်နေ့မှစပြီး တချို့နေ့များတွင် ညနေကလပ်(စ်)တွေကို ကျော်ဇေယျ လွှတ်လိုက်ရမှန်း ရိပ်မိနေသည်။

“သိပါဘူး၊ ထိုက်ထိုက်က ကျောင်းအားတဲ့နေ့မို့ နွယ်နွယ်နဲ့ ဥမ္မာချိုဆီ ချစ်တာတွေ စာစီကုံးနေသလားလို့။”

ကျော်ဇေယျက ကူးလက်စ ဗလာစာအုပ်ကို ဆောင်ပြသည်။ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့်လည်း ပြန်ပြောလိုက်ပါ၏။

“ချစ်တာတွေကို ဘာလို့ စာစီကုံးနေမှာလဲ ထိုက်ထိုက်၊ တရုတ်စကားပင်အောက်မှာ ချစ်သမျှတွေကို ပြောလိုရနေတာပဲဟာ”

“ဘာရယ် ... ကြည့်စမ်း”

ထိုက်ထိုက် ချက်ချင်းသဘောပေါက် နားလည်လိုက်ပါ၏။

ဟိုတစ်လောက ကိုဇော်ထွတ်က ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ တရုတ်စကားပင်အောက်တွင် ထိုက်ထိုက် ထိုင်နေစဉ် လာရောက်စကားပြောသည်ကို တွေ့သွားသည့် ကိုကျော်ဇေယျက ယခုလို ရည်ညွှန်းပြောခြင်းပင် ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလဲ ဟိုတစ်လောက ကိုဇော်ထွတ်နဲ့ စကားပြောတာတွေကိုတွေ့လို့ ဒီလိုပြောတာလား”

ကျော်ဇေယျက ထပ်မပြောတော့ဘဲ ပြုံးရုံသာပြီးနေလိုက်သည်။

“မှတ်ထား ... ထိုက်ထိုက်မှာ ခိုင်မာတဲ့ ခံယူချက်ရှိတယ်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်မှာ ဘုရင့်သားတော်ဖြစ်ပြီး အဋ္ဌာရသဆယ့်ရှစ်ရပ် ဝမ်းကုန်အောင် တတ်ပါစေ ထိုက်ထိုက် ရင်ထဲ နှလုံးထဲက မချစ်ရင် ကန်တော့ဆွမ်းပဲ သိပ်ကိုကင်းတယ် သိလား၊ ကိုဇော်ထွတ်က လိုက်စေမယ့် ထိုက်ထိုက်က ကင်းဆိုမှ ကင်း၊ ရှင်းဆိုမှ ရှင်းပဲ၊ အဲဒါ သဘောပေါက်”

ထိုက်ထိုက်သည် ရန်တွေ့သလေးနှင့်ပြောပြီး ချာ ခနဲလှည့်ကာ နှင်းဆီပန်းအိုးများ စီတန်းစိုက်ထားရာသို့ ဒေါလေး မောလေးနှင့် ဝင်ရောက်သွားသည်။

ဘယ်မိန်းကလေးမဆို အတိအလင်းပဲ ချစ်နေသူဖြစ် စေ၊ သို့မဟုတ် မိမိရင်ထဲက ကျိတ်ချစ်နေသူဖြစ်စေ၊ ထိုသူက တခြားလူတစ်ဦးနှင့် မိမိကို အထင်မှား အမြင်မှားလေး ပြောလာ လျှင် ဒေါပွလေစမြဲ။

နှင်းဆီပင်များမှာ မြေပန်းအိုးနှင့် စိုက်စေကာမူ လူတစ်ရပ်လောက် မြင့်မားရှင်သန်နေကြပြီး နှင်းဆီပွင့်များ ဝေဆာ စွာ ပွင့်နေကြပါ၏။

“အို ... အမေ”

ဒေါလေး မောလေးနှင့် ကမူးရှူးထိုး ဝင်လာသည်မို့ ခြောက်သွေ့စွာ ဖွာနေသော ဆံပင်သည် နှင်းဆီပင်များဆီရော သွားပြီး နှင်းဆီဆူးများနှင့်ငြိကာ တုံ့ဆွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည် မို့ ထိုက်ထိုက် အော်လိုက်မိသည်။

ထိုက်ထိုက်သည် ဆူးမှလွတ်ရန် ရုန်းသည်။ မလွတ်။

ရုန်းလေ ငြိလေ ဖြစ်နေတော့သည်။

ကျော်ဇေယျ လွှားခနဲ ရောက်လာသည်။

ဇွတ်ရှေ့သို့ရုန်းထွက်နေသော ထိုက်ထိုက်၏ပခုံး လေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နောက်သို့အသာလေးဆွဲလိုက်သည်။

“ဇွတ်ရှေ့ကိုဆွဲမရုန်းနဲ့လေ ထိုက်ထိုက်၊ ရုန်းလေငြိလေနဲ့ ထိုက်ထိုက်ခေါင်းတွေ နာသွားမယ်၊ ကျွန်တော် ငြိတာကို ဖြုတ်ပေးမယ်နော်”

ထိုက်ထိုက်သည် ကျော်ဇေယျ ဆွဲရာနောက်သို့ လိုက်ပါပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ကျော်ဇေယျက ဆူးနှင့်ငြိနေသော ဆံကေသာလေး များကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါ၏။

ဆံပင်နှင့်ဆူး လွတ်ကင်းသွားသော်လည်း ကျော် ဇေယျသည် ထိုက်ထိုက်၏ပခုံးလေးကို ဆုပ်မြဲဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ထိုက်ထိုက်”

ကျော်ဇေယျသည် အာဇလုပ်သံ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုက်ထိုက်က မျက်ငန်းလေးများဖြင့် ကျော်ဇေယျ ကို မော့ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကိုထိန်းခဲ့ပါတယ်။ မတူ မတန်မှန်းလည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီအိမ်က ခေါင်းနဲ့ဆင်းပြေးရရင်လည်း ပြေးရပါစေတော့၊ ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်တော့ဘူး၊ ထိုက်ထိုက်ကို ကျွန်တော် ချင်တယ် ဗျာ၊ ရင်ထဲ နှလုံးထဲက ယိုစိမ့်ထွက်လာတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်တာပါ၊ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှလဲ အခုလို မချစ်ခဲ့ပါဘူး”

ထိုက်ထိုက် ငြိမ်နေသည်။

ပခုံးနှစ်ဖက် ဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံထားရသည်ကိုလည်း ထိုက်ထိုက်က မရုန်း။

သို့သော် ဘာတစ်ခုခု ပြန်မပြောပေ။ ရင်တွေ့ခိုန် လွန်းသဖြင့် ပြောနိုင်စွမ်းလည်း ရုတ်တရက် မရှိသေး။

“ဘယ်လိုလဲ ထိုက်ထိုက်။ ဖွင့်ပြောပြီးမှတော့ ကျွန်တော့် အတွက် လမ်းနှစ်လမ်းက တစ်လမ်းကို ရွေးရတော့မယ်။ ထိုက်ထိုက် လက်မခံဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကပြေးပြီ ပေါ့။ ထိုက်ထိုက် လက်ခံရင်တော့ ကျွန်တော် ဆက်နေနိုင်မယ်။ ပြောပါ ထိုက်ထိုက်။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်က ပြေးရမလား၊ ဆက်နေရမလား ဟင်”

ထိုက်ထိုက် မပြော။

“ပြောပါ ထိုက်ထိုက်။ ထိုက်ထိုက် လက်မခံ ပြန်မချစ်ဘဲ ကျွန်တော် ဆက်နေရင် ကျွန်တော် ဝေဒနာပိုပြီး ကြီးလာမယ်၊ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်လာမယ် ...

“ပြောပါ ထိုက်ထိုက်”

“ထိုက်ထိုက် ဘာပြန်ပြောရမယ်မှန်းမှ မသိတာ”

ထိုက်ထိုက်က ကတုန်ကယင် အသံလေးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ပါ၏။

“ချစ်ရင် ချစ်တယ်။ မချစ်ရင် မချစ်ဘူးပေါ့။ ထိုက်ထိုက် ရင်ထဲက ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောပေါ့”

“ပြောရမှာ ရှက်တယ်”

“ဒါဆို ပါးစပ်က မပြောနဲ့။ ကျွန်တော် မေးမယ်။ ထိုက်ထိုက်က ခေါင်းညိတ်ပြ။ ခေါင်းခါပြ”

ထိုက်ထိုက်သည် ခေါင်းလေး ငုံ့နေပါ၏။

“ကဲ ... မေးပြီနော်။ ထိုက်ထိုက်ကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တယ်။ ထိုက်ထိုက်ကော ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရဲ့လား”

ထိုက်ထိုက်သည် ခေါင်းကိုဖြည်းလေးစွာ ငုံ့ရာမှ မော့လိုက်သည်။

ပြီး ... သူမ၏ခေါင်းလေးကို ချစ်စဖွယ် ညိတ်ပြလိုက်လေတော့သည်။

“တမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်”

ကျော်ဇေယျ ပန်းကိုင်လက်စ ရှိထားပြီမို့ ထိုက်ထိုက် ၏ကိုယ်လုံးလေးကို သူ၏ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

ပါးချင်းကပ်ထားလိုက်သည်။

တစ်ဦး၏ ရင်ခုန်သံကို တစ်ဦးကြားနိုင်လောက်ပါ၏။

တစ်ဦး၏ထွက်သက်သည် တစ်ဦး၏မျက်နှာတွင် အပူအနွေးလေးများ ရိုက်ခတ်ပါ၏။

ချစ်ကြပြီဆိုမှတော့ ဖိုက ယုယချင်သည်။ မက အယုယခံချင်သည်။

ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားမိကြပါ၏။

နှင်းဆီခြံက လူတစ်ရပ်မြင့်ပြီး အကိုင်းအရွက် ပြိုင်းပြိုင်းထ၊နေသဖြင့် ဘေးမှ တော်ရုံလူသည် ချစ်သူနှစ်ဦးကို မမြင်နိုင်ပါပေ။

မြင်စရာ လူလည်းသိပ်မရှိ။

ဦးအပ္ပနားက နံနက်ပိုင်း တစ်ခြံလုံး အပင်များကို ရေလောင်းပေါင်းသင်ပြီးပြီမို့ သူ၏တန်းလျားအခန်းတွင် စိမ်ပြေ နပြေ အနားယူနေသည်။

ဒေါ်သူဇာနှင့် မစိန်ပွင့်ကလည်း ချက်ပြုတ်ပြီးစီးပြီမို့ မီးဖိုထောင့်တွင် ထိုင်ကာ အနားယူနေသည်။

အကယ်၍ ဒေါ်သူဇာနှင့် မစိန်ပွင့်က ထိုက်ထိုက် နှင့် ကျော်ဇေယျာတို့ ဖို၊မမောင်နှံ တောင်ပံယှက်နေသည်ကို တွေ့ မြင်လည်း ဦးပန်းမောင်နှင့် ဒေါ်သီတာကို ပြန်ဖြော ပြန်တိုင်မည် မဟုတ်။

ထိုက်ထိုက်ကို သူတို့သားအမိ ချစ်သည်။

ကျော်ဇေယျာကိုလည်း ခင်မင်ကြသည်ကိုး။

“ထိုက်ထိုက်”

“ကိုကျော်”

“ထိုက်ထိုက်ရဲ့မေတ္တာကိုရလို့ သိပ်ဝမ်းသာရသလောက် နောင်ရေးကိုတွေးပြီး အရမ်းပူပန်မိတယ် ထိုက်ထိုက်ရယ်၊ ချိန်ခွင်လျှာဟာ အလေးထားတဲ့ဘက်ကို စောင်းပြီး ဟို... တစ်ဖက်မှာက အလေးနဲ့ညီမျှတဲ့ပစ္စည်း မထည့်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါတွေ တွေးမနေနဲ့ ကိုကျော်၊ ထိုက်ထိုက်ကတော့ ချစ် ပါပြီဆိုမှတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပဲ။ ထိုက်ထိုက် လက်ထပ်သူ ဟာ ထိုက်ထိုက် ချစ်တဲ့သူ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်။ ကိုကျော် တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ထိုက်ထိုက်ရယ်။ တို့စာကို ဒီနေ့ ဒီ အချိန်ကစပြီး ပိုပြီးကြိုးစားမယ်။ တက်လမ်းကို မျက်စိ အစွမ်းကုန်ဖွင့်ပြီးရှာမယ်”

ကျော်ဇေယျာ၏လက်နှစ်ဖက်သည် မြွေကြီးလင်းမြွေ ပတ်သလို ကြော့ရှင်းလှသည့် ထိုက်ထိုက်၏ကိုယ်လုံးလေးကို ရစ်ပတ်လိုက်တော့သည်။

“အချစ်နှင့် ချောင်းဆိုးခြင်းသည် ကွယ်ဝှက်၍မရနိုင်”

ဟု အဆိုရှိခဲ့သည်။

မှန်ပါလေ၏။

ချစ်လာပြီ ဆိုတော့လည်း သတိလက်လွတ်ကလေး
တွေ ဖြစ်တတ်သည်။

အနေအထိုင် မကဲကြဘူးပဲထား။

မျက်လုံးချင်းအကြည့်ကို ဘေးလူအမြင်က ရိပ်မိနိုင်
သည်။

စကားချင်းအပြောကို ဘေးလူ အကြားက ရိပ်မိနိုင်
သည်။

ကြက်မကြီးက သားငယ်ကြက်ကလေးတွေကို ရင်
အုပ်မကွာထားသလို အရာရာတွင် သမီး ထိုက်ထိုက်အား ဂရု
တစိုက် လိုက်ကြည့်နေသော ဒေါ်သီတာသည် ထိုက်ထိုက်နှင့်
ကျော်ယေျော့တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာရှိနေခြင်းကို သိသွားတော့
သည်။

ဦးစွာ ထိုက်ထိုက်ကို ဆူဆူပူပူ မလုပ်ဘဲ ဘာကိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ခင်ပွန်းအား ပြောပြပြီး ခင်ပွန်း၏အဆုံးအဖြတ်ကိုသာ
ခံယူလေ့ရှိသော ဒေါ်သီတာသည် ဦးပန်းမောင်အား သမီးထိုက်ထိုက်
အကြောင်း တိတ်တဆိတ် ဖွင့်ဟလိုက်တော့သည်။

“ကိုပန်းမောင်ရေ ... မိထိုက် တစ်ယောက်တော့ ကျော်
ယေျော့နဲ့ ငြိသွားပြီ”

“ဟုတ်ပါ့မလား မသိရယ်။ သမီးဟာ ဘယ်တုန်းကမှ
ဒါမျိုးရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်အိမ်တည်း အတူနေမို့
မောင်လို နမလို ခင်မင်ကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘာဟုတ်လိမ့်လဲ၊ သေသေချာချာကို သူတို့ချင်းမေတ္တာ
ရှိနေတာ၊ ကောင်လေးကမှ ဟန်ဆောင်တတ်သေးတယ်၊
ကိုပန်းမောင် သမီးက ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘူး။ လစ်ရင်
လစ်သလို ...”

“ဟာ ... မသိဟာက မသိကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်
မြင်သလို ပြောနေပါလား”

“မြင်လို့ပြောတာပေါ့ အဖေကြီးရဲ့”

“ဘာကွ၊ ဘယ်လိုမြင်တာလဲ မသိ”

“ရှင် အိမ်မှာမရှိဘူး၊ ကျွန်မကလည်း မီးဖိုထဲမှာ မသူဇာ
တို့နဲ့ လုပ်ကိုင်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲ မသက်
လို့၊ တစ်စေ့တစ်စောင်း လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ကောင်လေး
က ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်မှာ စာဖတ်နေတာ။ မိထိုက်က
ကောင်လေးနောက်က အသာလေး ခြေဖော့သွားပြီး ကောင်
လေးမျက်စိကို လက်ဝါးနဲ့ပိတ်တယ်။ ကောင်လေးက

ရယ်မောပြီး မိထိုက် လက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး သူ့ရင် ခွင်ထဲ သွင်းလိုက်တယ်။ အို ... ဖအေကြီးကို မပြောချင်ပါဘူး။ ကောင်လေးက မိထိုက်ရဲ့ပါးကို နမ်းတယ်တော့ မိထိုက်က ပြုံးပြီးလေးခဲလို့”

“ဟေ ... ဖအေကြီးကို မင်းက မပြောချင်လို့သာပါလား”
“အဲဒါ ... အဲဒါပဲ။ အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုပန်းမောင်”

“မသိက သမီးကို ဆူဆူပူပူ လုပ်သေးလား”

“မလုပ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ချောင်းဆိုးတဲ့အသံပေးပြီး ခြေသံ ပြင်းပြင်းနဲ့ မီးဖိုထဲက ထွက်လာတော့ မိထိုက်က အိမ်ပေါ်ထပ် တက်ပြေးပြီးပြီ။ ကောင်လေးပဲ ဟန်မပျက်စာဖတ်နေတယ်။ ကျွန်မကလည်း လူချင်းခွာအောင် တမင်ချောင်းသံပေးတာပါ။ မိထိုက်ကိုတော့ မဆူမပူသေးဘဲ ကိုပန်းမောင်ကို အသိပေးတိုင်ပင်တာပဲ”

“အေး ... မသိ မှန်တယ်။ ဆူဆူပူပူလုပ်ရင် သမီးက လူကြီးတွေသိသွားမှတော့ ဆိုပြီး ဇွတ်လုပ်မှာ စိုးရတယ်။ သမီးအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ သူတကယ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ဇွတ်လုပ်တယ်။ သူ့အဖေရဲ့သွေးပါတယ် မဟုတ်လား”

“အို ... သူ့အဖေသွေးတွေ၊ ဘာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ကိုပန်းမောင်ရယ်။ သမီးလေးကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတာသာ ပြောပါ”

“စဉ်းစားစရာပဲ မသိ”

“ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ။ သူများခြံထဲမှာနေတဲ့ ဒရိုင်ဘာရဲ့ တူကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီး သမီးနဲ့ပေးစားတယ်ဆိုတာမျိုး ကျွန်မ အပြောမခံနိုင်ဘူး ကိုပန်းမောင်”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ ကောင်လေးက ရုပ်ကလေးလည်း ရှိတယ်၊ ပညာလေးလည်း မဆိုးတော့ ...”

“အို ... ဘာရုပ်ရှိရှိ၊ ဘာပညာမဆိုးဆိုး၊ ကျွန်မကတော့ သမီးလေးနဲ့ လုံးဝတန်တယ် မထင်ဘူး။ ဘယ်မိဘယ်ဖက် ပေါက်ပွားမှန်းမသိ၊ ဘာမသိနဲ့၊ ဒီမယ် ကိုပန်းမောင်၊ သမီးလေးကိစ္စမှာ ရှင်ကဖေအေရင်း မဟုတ်သလို မလုပ်နဲ့နော်၊ ဒါပဲ”

“ဘာကွ ... မင်းစကားက”

ဦးပန်းမောင်သည် ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားသည်။ စားပွဲကို လက်သီးဖြင့်ထုသည်။

ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။

ဒေါသီတာ အထိတ်တလန့် နောက်ဆုတ်သွားပါ၏။

“မင်း စကားပြောရင် ဆင်ခြင်ပြောပါ မသိ၊ ကျုပ်ဆိုလိုတာက ကောင်လေးမှာ ရုပ်ရှိတယ်၊ ပညာလေး မဆိုးဘူး၊ ဒီတော့လည်း သမီးက တိမ်းညွတ်ချင် တိမ်းညွတ်မိတာ၊ သမီးလေး အဆိုးတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာ၊ မင်းက ပူညံ့ပူညံ့နဲ့ သမီးလေးကို ကြိမ်းမောင်းမှာစိုးလို့ သမီးဘက်က ဖြေပြီးလိုက်ပြောတာ၊ မင်းစကားက အဖေရင်း မဟုတ်သလိုတွေ ဘာတွေနဲ့ ရင့်သီးလွန်းတယ်၊ ငါ့သမီးကို ငါဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပါ”

“ကျွန်မ မှားပါတယ် ကိုပန်းမောင်၊ သမီးဇောနဲ့ ပြောမိတာပါ။ ကဲပါ ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ သမီးလေးကို ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမယ် ဆိုတာသာ ပြောပါ”

“အဖြေ ရှင်းနေတာပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ အတူနေနီးစပ်လို့ ဖြစ်သွားကြတာ သူတို့တူဝရီးကို မောင်းထုတ်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ကိုပန်းမောင်”

“ငဲ့စရာအကြောင်းတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်”

“အိုး ... ဘာတွေများ ငဲ့နေမှာလဲ”

“နံပါတ်တစ်က ကိုဘအေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့မိသားစုအပေါ်မှာ သွေးသားလို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်တယ်၊ သူ ကားမောင်းတဲ့ တာဝန်ပိုင်းမှာ ဘာတစ်ခုမှ ချွတ်ယွင်းချက်မရှိတဲ့အပြင် ကျုပ်တို့ကတောင် သူနားရမယ့်ရက်တွေမှာ ခိုင်းခဲ့သေးတယ်။ ဒါကိုလည်း တစ်ဝက်ကလေးမှ မျက်နှာမပျက်ဘူး၊ မငြိုငြင်ဘူး”

“အိုး ... ဒါကတော့”

“ကျုပ်ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါ မသိ၊ ကျုပ်တို့ လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ မတရားသဖြင့် အနိုင်ကျင့်တာမျိုး ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ကျုပ်ပြောနေတာ၊ ဒီအိမ်ပေါ်ကို သူတို့ တူဝရီး ခေါ်တင်ခဲ့တာလည်း ကျုပ်တို့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကြောင့် သူတို့ကို အကူးအညီရအောင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်သွား ခေါ်ခဲ့တာ၊ ခေါ်ခဲ့တဲ့အဟိုင်းလည်း သမီးထိုက်ထိုက်ရဲ့ဘေး

အန္တရာယ်ကို သူတို့တူဝရီးက ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်၊ ရေချိုးခန်းထဲ ကိစ္စကုန်းက ဒီကောင်လေးသာ ဝင်မကယ်ရင် သမီးလေး ထိုက်ထိုက် လူမသိ သူမသိနဲ့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သေသွားနိုင်တယ်”

“ရေချိုးခန်းထဲမှာ သမီးလေး ...”

“ဟာ ... ဒီမိန်းမ ခက်နေပြီ၊ အခြေအနေအရ ဒီလိုဖြစ်သွားတာပဲ။ ကောင်လေးက ရေချိုးတာကို တမင်ချောင်းကြည့်တာမှ မဟုတ်တာ၊ တကယ်တော့ သမီးလေးအသက်ဟာ ဒီကောင်လေးကယ်တဲ့အသက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဒါနဲ့ပဲ ဒီကောင်လေးနဲ့ ကျွန်မတို့က မိထိုက်ကို သဘောတူလိုက်ရမှာလား ကိုပန်းမောင်”

“ကျုပ်ပြောတဲ့အထဲမှာ သဘောတူလိုက်မယ်ဆိုတဲ့စကား တစ်လုံးမှမပါဘူး၊ သဘောလည်း ကျုပ်မတူပါဘူး၊ ဘယ်မိဘမဆို သားသမီးကို ဆင်စီးပြီး မြင်းရံတာ တွေ့ချင်တယ်၊ စေတနာထားတယ်”

“ဒီကောင်လေးနဲ့ဆိုရင် ဆင်စီးမြင်းရံတာဝေးလို့၊ အိုးနဲ့ အိမ်နဲ့ မနေနိုင်ဘဲ၊ ကျွန်မသမီးလေး သူတို့နဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ လိုက်နေရမှာ ကိုပန်းမောင်”

“အေးပါလေ၊ ကျုပ်ပြောနေတာက အဲဒီလို ငဲ့ညာစရာလေးတွေ ရှိနေလို့ အလုပ်ကထုတ်ပြီး အိမ်ပေါ်က မောင်းချဖို့ ခက်တယ်ဆိုတာကို ပြောနေတာ၊ တစ်ခါတုန်းက သမီးကျောင်းပို့ရင်း လမ်းမှာ လူမမာယောင်ဆောင်တဲ့ အန္တရာယ်

ကောင်တွေနဲ့ တွေ့တုန်းကလည်း ကိုဘအေး ကယ်လိုက်
တဲ့ ကျေးဇူးလည်း ရှိသေးတယ်။ ချက်ချင်းလက်ငင်
အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်လို့ ကိုဘအေးတို့ ငတ်သွားမှာ၊
ကောင်လေး ကျောင်းစရိတ်မရှိလို့ ကျောင်းမတက်နိုင်
အောင် နစ်နာသွားမှာတွေကို လူ့လူချင်း စာနာထောက်
ထားရမှာတွေ ထည့်တွက်ရသေးတယ် မသိ”

“လွယ်ပါတယ်ရှင်။ ငွေငါးထောင်မျိုး တစ်သောင်းမျိုးပေး
လိုက်ပြီး ထုတ်ပစ်လိုက်ပေါ့။ ဒါဆို သူတို့ ကျေးဇူးဆပ်ရာ
လည်း ရောက်တယ်။ ဖြုန်းခနဲ နောက်အလုပ်မရခင် သူ
တို့ရဲ့စားဝတ်နေရေးရော၊ ကောင်လေးပညာရေးရော မထိ
ခိုက်တော့ဘူးပေါ့”

ဦးပန်းမောင် ပြန်ထိုင်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ အလေးအနက်
စဉ်းစားပေသည်။

“အေးလေ ... ကျုပ် ကြည့်လုပ်ပါ့မယ်။ ဒီကိစ္စ ကျုပ်ကိုယ်
တိုင်စီစဉ်မယ် မသိ။ လတ်တလောအတွင်းသာ သမီးလေး
ကို ကျုပ်တို့သိသွားတဲ့အကြောင်း အရိပ်အမြွက်တောင်
မပြန့်။ တော်ကြာ သမီးလေးက တစ်ဖွတ်ထိုး ခိုးရာလိုက်
ပြေးမှ ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်။ မင်း မိခင်အနေနဲ့ သိုသိပ်
ပါးနပ်ဖို့ လိုတယ်နော် မသိ”

“အင်းပါလေ။ ဒီကိစ္စ ကိုပန်းမောင်ပဲ စီစဉ်ပါ။ ကျွန်မရဲ့
အဓိကဆန္ဒကတော့ ဒီကောင်လေးနဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူး။
မပေးစားနိုင်ဘူးပဲ”

လင်မယား တိုင်ပင်ပြီး အကောင်းဆုံးနည်းဖြင့်
ဦးဘအေးတို့ တူဝရီးကို အိမ်ပေါ်မှ မောင်းချရန် စိတ်ကူးနေသည့်
ရက်အတွင်းမှာပင် နောက်ထပ်ပြဿနာကြီးတစ်ခု အေးရိပ်ငြိမ်သို့
ဝင်လာပြန်လေတော့သည်။

ရဲအရာရှိ ဦးမြတ်သင်းထံမှ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်
ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

“ဦးပန်းမောင်ရေ ... ပြဿနာကတော့ ရှုပ်ကုန်ပြီဗျာ”

“ဘယ်လို ရှုပ်ကုန်တာလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကပဲ ခင်ဗျားရဲ့ ညီတော်မောင် ဦးလွမ်း
အောင် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တယ်။ မနေ့ညကပဲ ဆေးရုံတင်
လိုက်တယ်။ ဒီနေ့မနက် ဦးလွမ်းအောင် ဆေးရုံမှာပဲဆုံး
သွားပြီဗျ”

“ဟာ ... လွမ်းအောင် သေပြီ၊ ဟုတ်လား။ ဟုတ်မှဟုတ်
ရဲ့လား ဦးမြတ်သင်းရယ်”

“သိပ်ကိုဟုတ်ပါတယ်။ ဦးပန်းမောင် ... ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်
ဆေးရုံကြီး လိုက်သွားကြည့်လေ။ ကျုပ်တို့က ဦးပန်းမောင်ရဲ့
အိမ်ကိစ္စနဲ့ ဦးလွမ်းအောင်ရဲ့ဗီဇစာစေ့ရက်၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်
ရက်ကို စောင့်ကြည့်နေတာ ဦးလွမ်းအောင် ဘာဖြစ်လို့
ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားတာလဲဆိုတာ သက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်
ကိုတောင် မေးမြန်းပြီးပြီ”

“ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ ဦးမြတ်သင်း”

“သွေးတိုးပြီး ဦးနောက်ကြောပြတ်ပြီး သေသွားတာတဲ့။
ဆေးရုံမှာ တစ်ညပဲခံတယ်။ အင်း ... ကျန်းမာရေးကို

ဂရုမစိုက်ဘဲ အသောက်အစားနဲ့ အပျော်ကျူးတာတွေ များခဲ့တာရော၊ နိုင်ငံခြားမှာ ဘာတွေဘယ်လောက်အထိ အနေအတိုင်တွေ လွန်ကဲလည်းမှ မသိတာ။ ဖြစ်စရာရှိတော့ ဗြိန်းဒိုင်းဖြစ်သွားတဲ့သဘောပဲ”

“အေးဗျာ ... ကျွန်တော် ဆေးရုံကိုသွားလိုက်မယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ညီအရင်းဆိုတော့လည်း ခုလိုသေသွားတော့ စိတ် မကောင်းဘူးဗျာ”

“ဒါပေါ့ဗျာ။ ကောင်းတာနဲ့ မကောင်းတာဟာ ဒွန်တွဲစမြဲပဲ မဟုတ်လား၊ ကောင်းတာဘက်က တွေးကြည့်ရင် အေးရိပ် ငြိမ်ကို အန္တရာယ်ပြုဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ ယူဆရတဲ့ ဦးလွမ်းအောင် ကွယ်လွန်တာဟာ အေးရိပ်ငြိမ်အတွက် အန္တရာယ်ကင်းတယ်လို့လည်း ထည့်တွက်ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဦးမြတ်သင်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးမြတ်သင်း ဂရုတစိုက် လုပ်ကိုင်ထောက်လှမ်း ကာကွယ်ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ဦးလွမ်းအောင်မှာ အဖြစ်ဆိုရှာပါ၏။

မယားသုံးယောက် ယူထားစေကာမူ ဆေးရုံကြီးမှ အအေးတိုက်ပို့ကာ သင်္ကြိုဟ်ဖို့ကိစ္စကို မည်သည့်မယားကမှ တာဝန် မယူပေ။

မိန်းမသုံးယောက် ယူထားသော်လည်း အတည် အတန့် မဟုတ်သူပီပီ၊ သားသမီးမထွန်းကားအောင် မယားတွေက ဆောင်ကျဉ်းထားသဖြင့် သားထောက်သမီးခံလည်း မရှိပေ။

မယားတွေ၏လေသံမှာ ဦးလွမ်းအောင်က သူတို့ အတွက် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကျန်အောင် သုံးဖြန်းသွားသဖြင့် ဈာပနကိစ္စကို တာဝန်မယူနိုင်ဟု ဆိုကြသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ အစ်ကိုရင်းဖြစ်သူ ဦးပန်း မောင်ကပင် ဦးလွမ်းအောင်၏ ဈာပနလုပ်အောင် မြေချဆွမ်းကျွေး အထိ ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ ဆောင်ရွက်သွားတော့သည်။

ဦးလွမ်းအောင်၏ ဈာပနကိစ္စတွင် အစမှအဆုံး ဦးဘအေးနှင့် ကျော်ဇေယျတို့ အောက်ခြေသိမ်း ကူညီလုပ်ဆောင် ပေးကြပါ၏။

သို့သော် ...

ဈာပန ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီး နောက်နေ့မှာပင် ဦးဘအေးအား ဦးပန်းမောင်က နှစ်ယောက်ချင်း ခေါ်တွေ့လိုက် သည်။

“ပြောရမှာတော့ ခက်ခက်ပဲ ကိုဘအေးရေ၊ ကျုပ်သွယ် သွယ်ဝိုက်ဝိုက်လည်း မပြောတတ်ဘူးဗျာ။ ကိစ္စကတော့ ကလေးတွေကိစ္စပဲ။ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလေ။ ဒီတော့ ဒီအိမ်ထဲမှာ အတူနေဖို့ တော်တော်ခက်ပြီပေါ့ဗျား အဲ ... လူငယ်တွေကိစ္စမှာ ကျုပ်က သမီးရဲ့မိဘအနေနဲ့ သဘောမတူနိုင်တာကိုတော့ ကိုဘအေး ခွင့်လွှတ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ သဘောပေါ့ဘူး ပါတယ်၊ ခွင့်လည်းလွှတ်ပါတယ်၊ လူလေးဟာ အမြဲတမ်း ကံဆိုးခဲ့တဲ့ ကလေးပဲ၊ သူ့အဖေတုန်းကလည်း ကျွန်တော့် နမ သူ့အမေက ဆင်းရဲသူ ရက်ကန်းသမီး တစ်နေ့လုပ်

ဘင်ဆုစားဆိုပြီး လူလေးဖအောက်က အဘိုးအဘွားတွေ
က လူလေးရဲ့အဖေကို အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်လိုက်တာ၊
သေသာသေကုန်ရော လူလေးခမျာ သူ့ဖအောက်က
အဘိုးအဘွားကို မြင်တောင်မမြင်ဖူးရှာဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူလေး
ရဲ့အဖေက သတ္တိကောင်းပါတယ်။ မိဘအမွေ တစ်ပြားမှ
မရပေမယ့် သူတတ်နိုင်သလောက် လုပ်ကျွေးရှာပါတယ်။
သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ်နဲ့ သေတဲ့အထိပါပဲ။ ဟုတ်
ပြီလေ။ နက်ဖြန်ပဲ ကျွန်တော်တို့သွားပါ့မယ်။ ယူစရာငင်စရာ
ကလည်း အဝတ်အစားပဲရှိတာ၊ လူလေးကို ဒီည အကျိုး
အကြောင်း ပြောထားပြီး နက်ဖြန်ကျောင်းဆင်းတာနဲ့
ဒီကိုမလာတော့ဘဲ ဗဟန်းပဲ ပြန်လာခိုင်းလိုက်မယ်။ ဒါဆို
သမီးထိုက်ထိုက်နဲ့ နောက်ထပ်တွေ့စရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့၊
လူလေးအဝတ်အစားတွေကို ကျွန်တော်ပဲ နေ့ခင်းဘက်ယူ
သွားလိုက်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော် အရင်တုန်းကလိုပဲ အလုပ်
ဆင်းရတော့မှာပေါ့။”

“အလုပ်မဆင်းနဲ့တော့ ကိုဘအေး”

“ဗျာ”

“ဪ ... အလုပ်မဆင်းနဲ့တော့လို့ ပြောတာပါ၊ အေးဗျာ၊
မပြောရက်ပေမယ့် ပြောရတော့မှာပဲ။ မသိက ကိုဘအေး
အလုပ်ဆက်ဝင်နေရင် ကိုဘအေးကတစ်ဆင့် မောင်ကျော်
ဇေယျနဲ့ သမီးထိုက်ထိုက် အဆက်အသွယ်ရမှာ စိုးရိမ်နေ
ရှာတယ်”

“ဪ ... ဪ ... အလုပ်ကပါ ထုတ်ပစ်တဲ့သဘောပေါ့”

ဦးပန်းမောင်က အိပ်ထဲမှ နှစ်ရာတန်ချည်း အချပ်
ငါးဆယ် စည်းထားသော ငွေတစ်သောင်းကို ထုတ်ယူပြီး လက်
ကမ်းပေးသည်။

“ဖြန်းခနဲ စပ်ကူးမတ်ကူးမှာ ကိုဘအေးတို့ ဣန္ဒြေမပျက်
ဖို့နဲ့ မောင်ကျော်ဇေယျ ကျောင်းစရိတ်ပေါ့ ကိုဘအေး၊
တစ်သောင်းလေ”

ဦးဘအေးက မယူပါလေ။

ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မယူပါဘူး ဆရာကြီး”

“ဟာ ... ယူရမှာပေါ့ဗျာ”

“လုံးဝမယူပါဘူး၊ ကျွန်တော် နောက်အလုပ်ရှာဖို့ အလွန်
ဆုံး ငါးရက်ပေါ့၊ လောလောဆယ် ရရာအလုပ်ဝင်လုပ်
မှာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူပါဗျာ၊ ကိုဘအေးတို့တူဝရီး ကျေးဇူးတွေ
ကျပ်တို့အပေါ်မှာ ရှိနေတာပဲ၊ ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေ”

“စေတနာနဲ့ ကူညီခဲ့တာတွေကို ငွေနဲ့တန်ဖိုးမဖြတ်ချင်ဘူး
ဆရာကြီး၊ နောက်ပြီး ဒီငွေကို ကျွန်တော်လက်ခံမှန်း
လူလေးသိရင် အပြစ်တင်တာရော၊ စိတ်မကောင်းတာရော
ဖြစ်မှာသေချာတယ်၊ သူ့ရဲ့နလုံးသားမေတ္တာကို ငွေတစ်
သောင်းနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်တာမျိုး ဖြစ်သွားမယ်၊ ကျွန်တော်
လုံးဝမယူပါဘူး ဆရာကြီး”

ဦးပန်းမောင် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသော
အံ့သြရပါ၏။

ဦးပန်းမောင်၏စိတ်ထဲတွင် ငွေတစ်သောင်းပေးသည် နှင့် ကိုဘအေးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံယူလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဦးဘအေးလိုလူတွင် တစ်လလျှင် ငွေတစ်ရာ စုသည် ထားဦး၊ ငွေတစ်သောင်းကို လပေါင်းတစ်ရာ စုရမည်။ ရှစ်နှစ် ကျော်ကျော် ကိုးနှစ်နီးပါး စုဆောင်းရမည်။

ဆင်းရဲသူတိုင်းကို အထင်မသေးဖို့ ဦးပန်းမောင် သင်ခန်းစာတစ်ခု ရလိုက်ပေတော့သည်။

အခန်း(၂၈)

“ဖူးစာကံအကြောင်းရယ် ... ချစ်ဒုက္ခက ဖန်လာတယ်၊ ခင်ရယ် ချစ်ရက်သားနဲ့ ... တစ်ဖက်သား ရူးအောင်ပြုရက် လေတယ် ... ခင့်သဘောကို ဖွင့်ပြောလို့ရယ် ... ချစ်တဲ့ အရေးကို စေ့စေ့တွေးသင့်တယ် ...”

ကျော်ဇေယျသည် ဝါးပတ္တလားကို ခေါက်ရင်း ဆွေးဆွေးမြည်းမြည်း အာလေးလျှာလေးကြီးနှင့် သီဆိုနေသည်။

အကျယ်ကြီး ဆိုသည်တော့မဟုတ်။ ညည်းတွားသံ မျှသာ သီဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သီချင်း၏အမည်မှာ “ချစ်ဒုက္ခ” ဖြစ်ပါ၏။

“လူလေး”

ဦးဘအေးက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ စိတ် မချမ်းသာစွာကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းသံကြီးဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“လူလေး ကျောင်းမတက်တာ သုံးရက်ရှိပြီ၊ အပြင်ထွက် ပြီး အရက်တွေလည်း သောက်သောက်လာတယ်”

“ခွင့်လွှတ်ပါ လေးဗေ၊ လောလောလတ်လတ်မှာ သစ်စိမ်း
ချိုးကြီးပဲ လေးဗေရာ၊ ရင်ထဲမခံနိုင်အောင် ခံစားရတာပေါ့၊
ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် ထိန်းပါ့မယ်၊ ဒီရောဂါမျိုး
မှာ ကုတဲ့ဆေးမရှိဘူး လေးဗေရ၊ အချိန် ... အချိန်လေ၊
အချိန်နဲ့ကုစားမှ သက်သာတဲ့ရောဂါမျိုးပါ၊ ကျွန်တော်
အနယ်ထိုင်သွားရင် ပြန်ဖြောင့်သွားမှာပါ”

“အေးလေ ... လူလေးအနေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်နားလည်
သားပဲ၊ လေးဗေ သိပ်မပြောချင်ဘူး လူလေးရာ”

ကျော်ဇေယျသည် ပတ္တလားကို ဆက်ခေါက်သည်။

ချစ်ဒုက္ခသီချင်းကို ဆက်ညည်းသည်။

“ထာဝစဉ် ... ငေးမှိုင်းလို့ရယ် ... စွဲရသူ ... မျှော်ကာလွမ်း
ပါပေါ့ ... နွမ်းခွေလို့ရယ် ... တမ်းတမိတယ် ... ဖြေမ
ဆည်နိုင်တယ် ...

ခင်ခင်ရယ် နေနိုင်ရက်တယ် ...

ချစ်ဒုက္ခဖြင့် ... ဖိစီးပြီကွယ် ...

ကျော်ဇေယျသည် သီဆိုညည်းညူသံမှာ တကယ်ပင်
စိတ်ထိခိုက်ဖို့ ကောင်းလှသည်။

ဦးဘအေးသည် ငါ့တူ လူလေးကံဆိုးလှချည့်ဟု
တွေးပြီး မျက်ရည်ကျလာသည်။

စိတ်ကိုထိန်းရင်း ဦးဘအေးသည် ပက်လက်ကုလား
ထိုင်ပေါ်မှထကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

“ဟင် ... သမီးလေး ထိုက်ထိုက်၊ ဒီကိုလိုက်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ ထိုက်ထိုက်နဲ့ အဖော်တွေ ကိုကျော်
ဇေယျ ကျောင်းကိုလိုက်သွားတယ်၊ ကိုကျော်ဇေယျ ကျောင်း
မတက်တာ သုံးလေးရက်ရှိပြီဆိုလို့ အားလုံးအလစ်မှာ
ထိုက်ထိုက် တစ်ယောက်တည်း ဒီကိုလိုက်လာတာ”

“လူလေးရေ ...၊ ဟေ့ ... လူလေး၊ ဒီမှာကွ ထိုက်ထိုက်
လိုက်လာတယ်”

“ဗျာ ... လေးဗေ”

ထိုက်ထိုက်က ချွတ်ကိုင်ခဲ့သော ဖိနပ်လေးကို ဖုတ်
ခနဲပစ်ချပြီး ကျော်ဇေယျ အသံထွက်လာရာ အရပ်ဆီသို့ ပြေးဝင်
သွားတော့သည်။

“ဟင် ... ထိုက်ထိုက်၊ ကြည့်ခမ်း ... တကယ်လိုက်လာ
တယ်”

“လိုက်လာမှာပေါ့၊ ကိုကျော်နဲ့ မတွေ့ရတာ ရင်ထဲမှာ
တန့်နဲ့ကြီး မနေနိုင်လို့ လိုက်လာတာ”

နောင်ခါလာမှ နောင်ခါဈေး။

ယခုလောလောဆယ်တော့ ကွဲကွာခဲ့ရသော ချစ်သူ
နှစ်ဦးသည် ပြန်လည်တွေ့ဆုံသည်နှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွတ်
ထွက်သွားမည် စိုးသည့်အလား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားကြ
တော့သည်။

အင်း ... ပြဿနာတော့ ပေါ်ဦးတော့မှာပဲဟု စိတ်
ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း လေးဗေသည် အပြင်သို့ ရှောင်ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြဿနာပေါ်ခါမှ ပေါ်ရော၊ ခုလောလောဆယ်
လူလေး စိတ်ချမ်းသာသွားသည်ကိုပင် လေးဗေ ကျေနပ်မိပါ၏။

“အို ... ထိုက်ထိုက်ရယ်၊ ကိုကျော် ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ကြည့်စမ်း ... အရက်စော် နဲ့လိုက်တာ၊ ကိုကျော် အရက်တွေ သောက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“စိတ်ရဲ့သက်သာရာ ရမလားလို့ပါ၊ ကိုကျော်ရဲ့တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ အရက်သောက်ဖူးတာပါ”

“ဘာမှ စိတ်မသက်မသာမဖြစ်နဲ့ ကိုကျော်၊ ထိုက်ထိုက်ပြောပြီကော ချစ်ပါပြီဆိုမှတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လို့၊ ထိုက်ထိုက်ကျိန်ပြောမယ်၊ ဒီဘဝ ဒီတစ်သက်မှာ ကိုကျော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မချစ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ဘူးပဲ၊ အဲဒါယဲ့”

“ယဲ့ပါပြီ အချစ်ရယ်၊ ဒါထက် အခု ထိုက်ထိုက် လိုက်လာတာ တစ်ခါတည်း ကိုကျော်နဲ့ နေဖို့လားဟင်”

“အို ... မဟုတ်တာပဲ ကိုကျော်ရယ်၊ ကိုကျော် ကျောင်းပြန်တက်၊ စာကျက်၊ ပြီးအောင် ဆုံးအောင်သင်၊ ဒီကြားထဲမှာ ကိုကျော်နဲ့ ထိုက်ထိုက် အဆက်အသွယ် မပြတ်စေရဘူး စိတ်ချ၊ ကိုကျော် ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ရတာနဲ့ ထိုက်ထိုက် ကိုကျော်နဲ့ လိုက်နေမယ် စိတ်ချ၊ အခုလာတာ အဲဒါတွေ ပြောချင်လို့ လာတာ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ထိုက်ထိုက် မပြောင်းလဲရင် ပြီးတာပဲ၊ ကိုကျော် ဆက်ပြီးစာကြိုးစားမယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း အသံများထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျော်ဇေယျနှင့် ထိုက်ထိုက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လူသုံးယောက်သည် လေးဖေ ဦးဘအေးအား ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူတို့သုံးယောက်လုံး လက်ထဲတွင် ဓားမြှောင်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားသည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ထိုက်ထိုက် ရှိရာသို့ နှစ်ယောက်က တိုးလာပြီး ...

“လာခဲ ... နင့်ကို ချောင်းနေတာကြာပြီ၊ ဒီနေ့မှ မိတော့တယ်”

ထိုက်ထိုက်ကို ဇွတ်ဆွဲသည်။

“လွှတ် ... လွှတ် ... ရှင်တို့ ဘာတွေလဲ၊ ကိုကျော်ရေ ... ထိုက်ထိုက်ကို ကယ်ပါဦး”

ကျော်ဇေယျ ငယ်ထိပ်သို့ သွေးရောက်သည်။ ပူထူသွားသည်။ ချစ်သူ၏သနားစဖွယ် အကူအညီ တောင်းသံသည် ကျော်ဇေယျအတွက် ဘာဆိုတာကိုမှ မကြောက်သော သတ္တိတွေ၊ အားမာန်တွေ တစ်ရှိန်ထိုး ဝင်လာသည်။

လွှားခနဲပင် ကျော်ဇေယျသည် ထိုက်ထိုက်ကို ဇွတ်ဆွဲခေါ်နေသော လူတစ်ယောက်အပေါ် ခုန်အုပ်ကာ ထိုးကြိတ်တော့သည်။

သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သတ်ပုတ်နေကြသည်။

“အား ...”

“ဟင် ... ကိုကျော် ... ကိုကျော်”

နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သတ်ပုတ်ပွဲတွင် နှစ်ယောက်၏လက်ထဲတွင် ဓားမြှောင်ကိုယ်စီ ရှိနေပြန်သည်။

ကျော်ဇေယျက တစ်ယောက်ကို အပိုင်အနိုင် သတ်
ပုတ်နေစဉ်မှာပင် ကျန်တစ်ယောက်က ကျော်ဇေယျ၏ ကျောပြင်
သို့ ဓားမြှောင် စိုက်ချလိုက်ပါ၏။

“ချဟော့ ... ချ ... ချ ... ဝိုင်းထား၊ ဝိုင်းထား၊ မလွတ်
စေနဲ့။”

ခြံပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူငယ်တွေ သစ်သားတုတ်များ
ကိုင်လျက် ဝိုင်းလာကြသည်။

လူသုံးယောက်သည် အခြေမလှတော့မှန်းသိသဖြင့်
အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ချပြေးသည်။

သို့သော် မလွတ်။

လူငယ်တွေက တုတ်ကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းကာရိုက်ရန်
တက်ကဲ ဖြစ်နေသည်။

လူဆိုးတွေ မပြေးရဲ။

ရုတ်ရုတ်သံသံ အခြေအနေ ဖြစ်နေစဉ်မှာ ရဲအရာရှိ
ဦးမြတ်သင်းနှင့်အဖွဲ့ ရောက်လာကြသည်။

လူဆိုးသုံးယောက်ကို လက်ထိပ်ခတ် ဖမ်းဆီးလိုက်
သည်။ ချက်ချင်းပင် ဦးမြတ်သင်းက ရဲကားဖြင့် ဓားထိုးခံရပြီး
သတိလစ်နေသော ကျော်ဇေယျကို ဆေးရုံသို့ပို့ပေးသည်။

ထိုက်ထိုက်ကိုလည်း ရဲကားနှင့်ပင် စခန်းသို့ခေါ်
ဆောင်သွားသည်။

စခန်းရောက်သည်နှင့် ဦးပန်းမောင်ထံသို့ ဖုန်းဆက်
ခေါ်ယူလိုက်သည်။

⇒ အခန်း(၂၉) ⇐

“လူဆိုးခေါင်းဆောင်က ‘ဒေဝ’ တဲ့ဗျ၊ ကျန်နစ်ယောက်က
တော့ ဒေဝရဲ့တပည့် လူဆိုးနစ်ယောက်ပေါ့၊ ဒေဝက
သေဆုံးသွားတဲ့ ဦးပန်းမောင်ရဲ့ညီ ဦးလွမ်းအောင်ရဲ့တပည့်
လေ။ ဦးလွမ်းအောင်က ဦးပန်းမောင်ဆီကို လာပြီး ငွေ
တောင်းတဲ့အခါတိုင်း ဒေဝက လိုက်လာလေ့ရှိတယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် ဦးပန်းမောင်တို့ အေးရိပ်ငြိမ်ကိုလည်း ဒေဝက
သိတယ်။ ဦးပန်းမောင်တို့ ချမ်းသာမှန်းလည်း သူသိတယ်”
“ဒါဆို ... ကျွန်တော့်အိမ်ကို အနုကြမ်းစီးဖို့ ကြံစည်ကြီး
စားတာနဲ့ သမီးထိုက်ထိုက်ကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ကြံစည်ကြီး
စားတာဟာ လွမ်းအောင် မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

“လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလွမ်းအောင်မှာ ဒီလောက်အထိ
ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ အကြံအစည်မရှိရှာဘူး၊ သူကတော့
ဒေဝတို့ကို ဟန့်တားခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒေဝက
ဦးလွမ်းအောင် မလေးရှားကို လိုက်သွားတုန်း၊ ဦးပန်းမောင်
အိမ်ကို အနုကြမ်းစီးဖို့ ကြံတယ်။ မတောင်မြင်ဘဲ ကျုပ်

“ဒီအဖွဲ့ကို တိုင်ထားမှန်းသိတယ်။ ကျုပ်တို့ကလည်း ဦးပန်းမောင်အိမ်ကို စောင့်ရှောက်နေမှန်းသိတော့ အနကြမ်း ခီး၊ ဓားပြတိုက်ဖို့ အကြံကို လက်လွှတ်ပြီး သမီးထိုက်ထိုက် ကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ကြံစည်ကြိုးစားတာပဲ”

“ဒီနေ့ ဖြစ်တာကကော”

“ဒေဝတို့က ထိုက်ထိုက်ရဲ့ အသွားအလာကို အမြဲချောင်း နေတာပဲ၊ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်ကို မော်တော်ကားနဲ့ လည်းဖြစ်ပြန်၊ ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်မှာ သွားနေတဲ့ကား ဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်လူထုက မပြတ်ပြန်ဆိုတော့၊ လမ်း မှာ ကြုံလို့မလွယ်ဘူး၊ ဒီနေ့တော့ ထိုက်ထိုက်က ကျောင်း ကနေပြီး အငှားကားနဲ့ မောင်ကျော်ဇေယျနေတဲ့ ဗဟန်းကို တစ်ယောက်တည်းသွားတာ။ ဒေဝတို့က ချောင်းနေတာဆို တော့ နောက်ယောင်ခံလိုက်တယ်၊ ခြံဝင်းထဲကအိမ်ဆိုတော့ လူနေရပ်ကွက်နဲ့ဝေးတော့ ထိုက်ထိုက်ကို အတင်းဝင်ဆွဲ တာပဲ၊ အဲဒီမှာ မောင်ဇေယျကလည်း ခုခံတော့ လွယ်လွယ် နဲ့ ထိုက်ထိုက်ကို ဆွဲမရဖြစ်နေတုန်း လူအင်အားနဲ့ဝိုင်း တော့ သူတို့ ပြေးပေါက်ပိတ်သွားတယ်၊ အဲဒီတုန်း ကျုပ် တို့ရဲ့အဖွဲ့ရောက်သွားပြီး သုံးကောင်စလုံး အမိဖမ်းလိုက် တာပဲ”

“ဦးမြတ်သင်းတို့က ဒီကောင် ဒေဝတို့ ဗဟန်းလိုက်လာ မှန်း ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အင်း ... အဲဒီအကြောင်း ဦးပန်းမောင်ကို ကျုပ်ပြောမပြ ရသေးဘူး၊ ဒီလိုဗျ၊ သမိုင်းလမ်းဆုံမှာ ခေါက်ဆွဲနဲ့အရက်

တွဲရောင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိတယ်၊ ပိုင်ရှင်က ဦးအဝမ်တဲ့၊ ဦးအဝမ်မှာ ဇနီးဆုံးပြီး အိအိချောဆိုတဲ့ သမီးတစ်ယောက် နဲ့ ကျင်စိန်ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဦးအဝမ်က သူ့သမီးလေးနဲ့ သားလေးကို သိပ်ချစ်ရှာတယ်၊ နောက် အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေတယ်၊ အဲဒီ ဦးအဝမ်ဆိုင်မှာ ဦးလွမ်း အောင်နဲ့ ဒေဝက အရက်ဝင်သောက်နေကျ”

“အရက်သောက်ရင်း ပြောသမျှစကားတွေကို ဦးအဝမ်က အမြဲကြားနေရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒေဝက ဦးလွမ်းအောင်နဲ့ အတူသွားတာရော၊ ဦးလွမ်းအောင် ပြောတဲ့ စကားတွေ ကြောင့်ရော၊ အေးရိပ်ငြိမ်နဲ့ ဦးပန်းမောင်တို့ မိသားစု အကြောင်းကို သိနေတယ်။ ချမ်းသာမှန်းလည်း သိနေတယ်”

“အဲ ... ဦးလွမ်းအောင် နိုင်ငံခြားအသွားမှာ ဒေဝက အကြံစည် စတာပဲ၊ ဒီလို မကြံစည်ခင် သူ့တပည့်နှစ် ယောက်နဲ့ ဦးအဝမ်ဆိုင်မှာ လာအရက်သောက်ရင်း တိုင် ပင်တာတွေကို ဦးအဝမ်ကကြားတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးပန်း မောင်ဆီကို သမီးချင်းစာနာပြီး စေတနာနဲ့ စာတွေရေးပို့ နေတာ”

“ဪ ... ဪ ... လက်စသတ်တော့ သတိပေးစာတွေ ရေးပို့နေတာ ဦးအဝမ်ကိုး၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်တယ် ဗျာ၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဦးအဝမ်ကို ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်”

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ကျုပ်ဆီကိုလည်း ဦးအဝမ်က သူ့ သားလေး မောင်ကျင်စိန်ကိုလွှတ်ပြီး ဒေဝတို့ကြံစည်နေ ကြောင်း သတင်းပေးတယ်”

“ဒါဆို ဒေဝကို ဦးမြတ်သင်း ဖမ်းလိုက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

ဦးမြတ်သင်းက ခေါင်းခါပြသည့်။

“ရဲဆိုတာ ဖမ်းဆီးပိုင်ခွင့် ရှိထားပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကို သက်သေမခိုင်လှ၊ အထောက်အထား မခိုင်လှဘဲ ဖမ်းဆီးခွင့်မရှိဘူး ဦးပန်းမောင်၊ ဒါကြောင့် ဒေဝကို ကျွန်တော့် လူတစ်ယောက် အရပ်ဝတ်နဲ့ ရဲဒီးချပြီး ကြည့်ခိုင်းထားလိုက်တယ်”

“ဒီနေ့ ... ထိုက်ထိုက် တစ်ယောက်တည်း အငှားကားနဲ့ ဗဟန်းအသွားမှာ ဒေဝတို့အဖွဲ့က နောက်က လိုက်သွားတာကို ကျွန်တော်ချထားတဲ့ ရဲဒီးက မြင်တယ်၊ ကျွန်တော့်လူကပဲ နောက်ကနေပြီး ဗဟန်းအထိ လိုက်သွားတယ်၊ ဒေဝတို့သုံးယောက် ထိုက်ထိုက် ဝင်သွားတဲ့ခြံထဲ လိုက်ဝင်သွားမှ ကျွန်တော့်လူက ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က နည်းနည်းလေး အရောက်နေသွားပြီး မောင်ကျော်ဇေယျလေးခမျာ ဓားထိုးခံရတာ၊ ကောင်လေး သနားပါတယ်”

ဦးပန်းမောင် တွေတွေငေးငေး နားထောင်နေပေ

သည်။

“ဦးပန်းမောင်ရဲ့သမီး ထိုက်ထိုက်ကို အကာအကွယ်ပေးရင်း၊ ဓားထိုးခံရတာမို့ ဦးပန်းမောင်တို့အနေနဲ့ ကောင်လေးအပေါ် တာဝန်ရှိသင့်သလောက် ရှိတယ်ဗျာ”

“ရှိသင့်သလောက် မဟုတ်ပါဘူး ဦးမြတ်သင်း၊ မောင်ကျော်ဇေယျ ခံလိုက်ရတာ ကျွန်တော်တို့မှာ လုံးလုံးလျားလျား တာဝန်ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် တာဝန်ကျေရပါစေမယ်”

“ကျောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် ဖုံစမ်းသိရှိသလောက် သိရတာဆိုရင် ဒီကောင်လေးဟာ လူတော်လူကောင်းလေးပဲဗျ၊ သူ့ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေကလည်း ဒီကောင်လေး စာတော်တာရယ်၊ အနေအထိုင်နဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတာရယ် ဝိုင်းထောက်ခံကြတယ်၊ အင်း ... ဆင်းတော့ ဆင်းရဲတယ်ပေါ့လေဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မောင်ကျော်ဇေယျအပေါ်မှာ အကောင်းမြင်တာတွေ အများကြီးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဇနီး မသိက ခက်တယ်”

ခဏငြိမ်သက်သွားသည်။

အမှန်တော့ ထိုက်ထိုက်နှင့်ကျော်ဇေယျတို့ လူငယ်ကိစ္စကို ဦးမြတ်သင်း အကဲခတ်ရိပ်မိသည်။ သဘောထားပြည့်ဝပြီး ကြင်နာတတ်သည့် စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကျော်ဇေယျကို ကရုဏာစိတ်ဝင်ကာ ဦးပန်းမောင်အား စောင်းပါးရိပ်ခြေ ဦးမြတ်သင်းက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဒါထက် ဦးပန်းမောင်ကို ကျုပ် တစ်ခုမေးချင်တယ်၊ သိချင်လို့ မိတ်ဆွေသဘောနဲ့ မေးတာနော်၊ ရဲတာဝန်နဲ့ မေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“မေးစရာရှိ မေးပါ ဦးမြတ်သင်း”

“ဒီလိုဗျ၊ ဦးအဝမ်က ကျုပ်ကိုပြောပြတယ်၊ ဦးလွမ်းအောင်ဟာ ဦးပန်းမောင်အပေါ်မှာ နိုင်ချက်တစ်ခု လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်ရှိနေတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဦးလွမ်းအောင် တောင်းသမျှငွေကို ဦးပန်းမောင်က ပေးနေတာတဲ့၊ အခု ဦးလွမ်းအောင်လည်း ရှိမှမရှိတော့တာ၊ အဲဒီနိုင်ချက်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ ကျုပ်သိချင်နေမိတယ်”

“ကျွန်တော် ပြောပြနိုင်ပါတယ်၊ ရင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးမျှသိပ်ထားရလို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောချင်တဲ့ စိတ်မျိုးလည်း ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ အဲ ... ဦးမြတ်သင်းအနေနဲ့ လူကြီးလူကောင်း ကတိပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောပြတာကို ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ပြန်မပြောဘူးလို့ ကတိပေးမလား”

“ကတိပေးတယ်ဗျာ၊ ပေးတဲ့ကတိလည်း ကျုပ် သေတဲ့အထိ တည်ရမယ်”

“ဒါဆို ကျုပ်ပြောမယ်၊ ဒီလိုဗျ ... ကျုပ်တို့မိဘတွေဟာ မန္တလေးမှာ အထိုက်အလျှောက်ချမ်းသာပါတယ်၊ အဲ ... ကျုပ်ဇနီး မသီတာတို့က အမရပူရမှာနေတယ်၊ မသီတာရဲ့ မိဘတွေက ပိုပြီး ချမ်းသာတယ်၊ အဓိက ရက်ကန်းအလုပ်နဲ့ ချမ်းသာတဲ့ သူတွေပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီအမရပူရမှာပဲ မသီတာရဲ့ မိဘတွေထက် ချမ်းသာသေးတဲ့ ဦးချစ်လှိုင် ဒေါ်ငွေ ဆိုတာ ရှိသေးတယ် ...

“ဦးချစ်လှိုင် ဒေါ်ငွေမှာ ကိုဘုန်းမော်ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဟဲ ဟဲ ... ပြောရရင်တော့ ကိုဘုန်းမော်က

မသီတာတို့အိမ်ကို အဝင်အထွက်ရှိတယ်ပေါ့ဗျာ၊ မသီတာရဲ့ မိဘတွေကလည်း ကိုဘုန်းမော်နဲ့ မသီတာကို သဘောတူတယ် ...

“အင်း ... ကလေးစကား ပြောရရင် ကျွန်တော်ကလည်း မသီတာကိုတန်းတန်းစွဲသဘောကျတယ်ပေါ့၊ မိဘချင်းလည်း ခင်ကြဲတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မသီတာရဲ့မိဘတွေ အလေးသာတာက ကျွန်တော်တို့ထက်ပိုပြီး ချမ်းသာတဲ့ ကိုဘုန်းမော်ကို အလေးသာခဲ့တယ် ...

“ဒါပေမဲ့ ကိုဘုန်းမော်က တကယ်တမ်းကျတော့ မသီတာကို လာရစ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ မသီတာကို ရက်ကန်းရုံက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လာရစ်တာ၊ တစ်နေ့မှာ ကိုဘုန်းမော်က အဲဒီရက်ကန်းသမလေးကို ခိုးပြေးရော ...

“ဒီတော့မှ မသီတာကို ကျုပ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ သူ့မိဘတွေက သဘောတူတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ မသီတာ လက်ထပ်ပြီး မကြာခင် ကျုပ်မိဘတွေဆုံးသွားတယ်၊ အဲဒီတုန်းက လွမ်းအောင်က လူပျိုပဲရှိသေးတယ် ...

“ခက်တာက မသီတာက သားသမီး သိပ်လိုချင်တယ်၊ ကျုပ်နဲ့မသီတာ လက်ထပ်ပြီး သုံးနှစ်ကြာတဲ့အထိ သားသမီး မထွန်းကားဘူး ...

“ဒါနဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူကြောင့် သားသမီးမရတာလဲဆိုတာ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဆီမှာ စစ်ဆေးတယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့နာမည်ကိုတော့ ကျွန်တော်မပြော

ပါရစေနဲ့ဗျာ၊ အခုလည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ ကွယ်လွန်သွား
ရှာပါပြီ၊ အဲ ... ဆရာဝန်ရဲ့အဖြေက မသိတာက သား
သမီးရနိုင်တယ်၊ သားသမီး မရနိုင်ဘဲ မြို့နေတာက ကျွန်
တော်ဖြစ်နေရော ...

“မသိတာကလည်း သားသမီး သိပ်လိုချင်နေတော့
အမြဲဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပစ်ခွာသွားမှာ ကျွန်တော်
သိပ်စိုးရိမ်တယ် ...

“အဲဒီဆရာဝန်ကြီးကလည်း သိပ်တော်တယ်ဗျာ၊
ဒါနဲ့ တိုတိုပြောရရင် နောက်ဆုံး ညီဖြစ်တဲ့ လွမ်းအောင်ရဲ့
သန္ဓေပိုးကို ဆရာဝန်ကြီးက ရယူပြီး မသိတာရဲ့သားအိမ်ထဲ
ရောက်စေတယ်၊ မေထုံမဲ့ဆိုပါတော့ ...

“အောင်မြင်သွားတယ် ဦးမြတ်သင်း၊ မသိတာဟာ
အခုရှိနေတဲ့ သမီးလေးထိုက်ထိုက်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်နိုင်ခဲ့
တယ် ...

“အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပါပဲ ဦးမြတ်သင်း၊ ထိုက်ထိုက်
ဟာ ကျွန်တော့်သွေး မဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော့်သမီးရင်းလေးပဲ၊
ဒီနောက်တော့ မသိတာ မိဘတွေဆုံးပြီး အမွေတွေရတယ်၊
သမီးလေးထိုက်ထိုက်လည်း အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားပြီးတဲ့
နောက် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြောင်းပြီး လုပ်ငန်းတွေ လုပ်
တာပဲ၊ လွမ်းအောင်ကိုလည်း မိဘတွေ ထက်ဝက်ခွဲပေး
လိုက်တယ်”

“ဪ ... ဪ ... ဒါကြောင့် ထိုက်ထိုက်ရဲ့တချို့နေရာ
တွေဟာ ဦးလွမ်းအောင်နဲ့ သွားတူနေတာကိုး၊ နောက်ပြီး

ဦးလွမ်းအောင်က လူချောပဲ၊ ဒေါ်သီတာကလည်း မိန်းမ
ချောမို့ ထိုက်ထိုက်က အရမ်းချောနေတာ”

“အင်း ... ထိုက်ထိုက်ရုပ်ဟာ တချို့နေရာတွေမှာ လွမ်း
အောင်နဲ့ တူရုံမကဘူး၊ သမီးရဲ့ တစ်စွတ်ထိုးလုပ်ချင်တဲ့
စိတ်ကလေးပါ လွမ်းအောင်နဲ့ သွားတူနေတယ်လေ၊ ဒါပါပဲ
ဦးမြတ်သင်း၊ လွမ်းအောင်က ငွေလိုရင် ကျွန်တော့်ဆီလာ
ညည်းတယ်၊ မပေးဘူးဆိုရင် ထိုက်ထိုက်ဟာ ကျွန်တော့်
သွေးမဟုတ်ဘဲ သူ့သွေး၊ သူ့သမီးဖြစ်တယ်လို့ ထိုက်ထိုက်
ကို ဖွင့်ပြောမယ်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်တော့တာပဲ၊ ကျွန်တော်ရော
မသိတာရော ဒီကိစ္စ သမီးလေးသိသွားမှာ သေမလောက်
ကြောက်တော့ လွမ်းအောင် ငွေလာဘောင်းရင် ပေးနေရ
တာပဲဗျာ”

“ဪ ... ဪ ... ဒီလိုကိုး၊ ကဲ ... စိတ်ချ၊ အခု
ဦးပန်းမောင် ပြောတာတွေ ကျုပ်ရဲ့ဒီဘက်နားကဝင်ပြီး
ဟိုဘက်နားက ထွက်သွားပြီ၊ ကျုပ်ခေါင်းထဲ ဘာမှမကျန်
တော့ဘူး၊ သေတဲ့အထိ ကတိတည်စေမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

⇒ အခန်း(၃၀) ⇐

ယနေ့ ကျော်ဇေယျ ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ရသည်။
ဓားဒဏ်ရာမှာ အတွင်းပိုင်း၊ အဆုတ်၊ အသည်း
စသည်များကိုမထိ။ အားကစားနှင့် ကာယလေ့ကျင့်ခန်းများကြောင့်
ကြွက်သားအစိုင်အခဲအားကောင်းသည်။ ဓားမြှောင်ထိုးချက်သည်
ကြွက်သားအမာခံကြောင့် အတွင်းပိုင်းသေလောက်သောနေရာကို
မထိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဦးပန်းမောင်၊ ဒေါ်သီတာနှင့် ထိုက်ထိုက်တို့လာကြ
သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျော်ဇေယျမှာ ထိုက်ထိုက်ကို ကာ
ကွယ်ရင်း ဒဏ်ရာရသည်မို့ တာဝန်ရှိသော ဦးပန်းမောင်နှင့်
ဒေါ်သီတာတို့မှာ နေ့စဉ် ဆေးရုံသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုကြပါ၏။

ယနေ့လည်း ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ရသည်မို့ ကျော်
ဇေယျကို ဗဟန်းအထိ ကားဖြင့်ပြန်ပို့ပေးမည်။

ဦးပန်းမောင်တို့သားအမိသားအဖ ရောက်နေသော
လည်း လေးဖေ ဦးဘအေး ရောက်မလာသေး။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် လေးဖေသည် ဆေးရုံတံခါးစောင့်
အား တောင်းပန်လိုက်၊ ရန်ဖြစ်လိုက်ဖြင့် လူလေးဆီကို မရမက
အချိန်ပြည့်လာခဲ့သည်။

ယနေ့ လေးဖေ နောက်ကျသည်။ မလာသေး။

ကျော်ဇေယျက ဒဏ်ရာကျက်ပြီး ထူထူထောင်ထောင်
ရှိပြီမို့ လေးဖေကို စောင့်ရင်း သူ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေသည်။

ပစ္စည်းတွေ သိမ်းရင်း ဆည်းရင်းမှပင် ခေါင်းအုံး

အောက်မှ ပိုက်ကတ်အရွယ် အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံသည်
ကြမ်းပြင်သို့ ကျသွားသည်။

ဒေါ်သီတာ၏ခြေထောက်ရှေ့သို့ ကျသွားသဖြင့်

ဒေါ်သီတာက ကောက်ယူပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့်အမျိုးသမီး
တစ်ယောက် ယှဉ်တွဲရပ်နေပြီး သူတို့ရှေ့တွင် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်
ယောက်ျားလေးတစ်ဦးပါ ရပ်နေသည့်ပုံကို ဒေါ်သီတာ တွေ့ရ
သည်။

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါ”

“အဲ့ဒါ ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ မေမေပါ”

“ဒါ ... ဒါ ကိုဘုန်းမော်နဲ့ မကြွေပဲ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း
ကိုပန်းမောင်”

ဦးပန်းမောင် ယူကြည့်သည်။

“အေး ... အမျိုးသားကတော့ ကိုဘုန်းမော်မှန်း ကျုပ်
သေချာမှတ်မိတယ်၊ အမျိုးသမီးကိုတော့ ကျုပ် မသိဘူး”

“အိ ... အဲဒါ မကြွေလေ၊ ကျွန်မတို့ ရက်ကန်းရုံက ရက်ကန်းသမလေးပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ပေါက်ချောင်းရွာကလာပြီး ရက်ကန်းအလုပ် ကျွန်မတို့ဆီမှာ လုပ်နေတာ”

ကျော်ဇေယျသည် ကြောင်ပြီး ဒေါသီတာကို ကြည့်နေသည်။

“ဒါဖြင့် ရှေ့ကရပ်နေတဲ့ သားလေးဟာ မင်းပဲပေါ့ မောင်ကျော်ဇေယျ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေးသီတာ၊ အဲဒီဓာတ်ပုံရိုက်တုန်းက ကျွန်တော်တို့မိသားစုဟာ ဇရစ်မြိုင်ရွာမှာပါ၊ ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်က ရိုက်ထားတာပါ”

“ဖြစ်ရလေ မောင်ကျော်ဇေယျရယ်၊ ဒေါ်လေးကို စတွေ့ကတည်းက ကျွန်တော် ဦးဘုန်းမော် ဒေါ်ကြွေ သားပါလို့ ပြောလိုက်ပါလား”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ မင်းမိဘ ဘယ်သူလဲလို့မှ မမေးတာ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပေါ့ မသီး၊ ကျုပ်တို့က တစ်ခါမှ မမေးမိဘဲကိုး၊ အင်းလေ ... ကိုဘအေးနဲ့ပတ်သက်တာဆိုတော့ မောင်ကျော်ဇေယျရဲ့မိဘတွေ ဘာတွေကိုလဲ မေးဖို့မှ မလိုတာ”

“ဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ သားအဖေဟာ ဒေါ်လေးသီတာနဲ့ သွေးတူရည်တူ ခင်မင်ခဲ့သူပါ၊ သားဟာ အမရပူရက သူဌေး ဦးချစ်လှိုင် ဒေါ်ငွေရဲ့မြေး၊ ကိုဘုန်းမော်ရဲ့သားဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကပါ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး ဒေါ်လေးသီတာ၊ ကျွန်တော်မွေးကတည်းက ခုချိန်ထိ ဖေဖေဘက်က ဘိုးဘိုးဘွားဘွားကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး၊ ကျွန်တော် လူမှန်းသိတဲ့အရွယ်မှာ ဇရစ်မြိုင်ရောက်နေတာ”

ထိုစဉ်မှာပင် ...

“လူလေးရေ ... လူလေးရေ ... မင်းတော့ ပွဲပြီကွ၊ နေ့ချင်းညချင်း မင်း သူဌေးဖြစ်သွားပြီ လူလေးရ”

လေးဖေ ဦးဘအေးသည် အာဂလုတ်သံကြီးဖြင့် အော်ပြောရင်း ခုန်ပေါက်တော့မတတ် လျှောက်လာသည်။

လေးဖေနှင့်အတူ အသက်ငါးဆယ်ခန့် တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်၊ ပိုးလုံချည်အကွက်ဖြင့် သားသားနားနား ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး လိုက်ပါလာသည်။

“ဒီမှာကွ လူလေးရ၊ ဟောဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဝတ်လုံတော်ရကြီး ဦးစိုင်းခမ်းတဲ့၊ အမရပူရက မင်းအဖေဘက်က အဘိုးအဘွားဟာ သူတို့ချမ်းသာသမျှ ပစ္စည်းတွေကို လူလေးရဲ့အဖေကိုတွေ့ရင် အမွေဆက်ခံခွင့်ရမယ်၊ လူလေးရဲ့အဖေ ကွယ်လွန်ရင် မြေးဖြစ်သူ ဆက်ခံရမယ်လို့ အခိုင်အမာ စာချုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ လွှဲခဲ့သတဲ့ကွ၊ အဲဒါ ဒီနေ့လေးဖေနဲ့ တိုက်ရိုက်တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းတွေ သိလာတာ”

ဦးပန်းမောင်သည် ဦးစိုင်းခမ်းကို သေချာကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား စိန်ပန်းရပ်ထဲက ကိုစိုင်းခမ်းမဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက ဘီအယ်(လ်) ဆက်တက်တယ်လေ”

“ဟာ ... ခင်ဗျားက စိဒ္ဓိလိုင်းထဲက ကိုပန်းမောင်မဟုတ်လား၊ ဪ ... ဪ ... ဒါက အမရပူရက မသိတာပဲ”

“ဟုတ်ပါ ... ဟုတ်ပါ ကြည့်ပါဦး၊ တွေ့မယ်တွေ့တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က လူတွေ ခုမှ ပြန်တွေ့တယ်”

“အေးဗျာ ... ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်ဖြစ်လာကြတော့ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ လုပ်ကိုင်နေကြတာ၊ တစ်ခါတလေ မန္တလေးတစ်မြို့တည်း အတူနေပြီး ဆယ့်လေးငါးနှစ် မတွေ့မိဘဲ အပေါင်းအသင်းတွေတောင် ရှိတယ်ဗျာ၊ ဟန်ကျတာပဲ၊ ကိုပန်းမောင် မသိတာတို့နဲ့ တွေ့တော့ အခု ဟောဒီလူလေးရဲ့ကိစ္စလုပ်ရမှာ သက်သေအခိုင်အမာတွေ ရတာပေါ့”

ကျော်ဇေယျမှာ ထပ်၍ပင် ကြောင်တောင်တောင်

ငေးကြည့်နေပေသည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်းမသိ။

လေးဖေ ကြည့်ပြန်တော့လည်း ရွှင်လို့မြူးလို့။

ကျော်ဇေယျသည် ဘာမျှနားမလည်သည့်အတူတူ

ချစ်စွာသော ထိုက်ထိုက်ကိုသာ ငေးကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

ထိုက်ထိုက်ကလည်း သူမ၏အသည်းနှင့်အောင်

ချစ်ရသော ကိုကျော်ကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

အကြည့်ချင်းဆုံသောအခါ အပြုံးချင်း ဖလှယ်ကြ

ပါ၏။

“နေပါဦး ကိုစိုင်းခမ်းရဲ့၊ ဖြစ်သမျှ ကိစ္စလေးကိုလည်း ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟာ ... မပြောနဲ့တော့၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ဟောဒီလူလေးရဲ့အဘိုးအဘွား အမရပူရက ဦးချစ်လှိုင်၊ ဒေါ်ငွေတို့ကွယ်လွန်သွားကြပြီလေ၊ မကွယ်လွန်မီကတည်းက သူ့သားကိုဘုန်းမော်ကို သူတို့စုံစမ်းရှာဖွေတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာမှ သတင်းအစအန မရဘူး။ ကိုဘုန်းမော်ကလည်း သူ့အိမ်က သူ့ကိုအမွေပြတ် ကြော်ငြာတာနဲ့ တစ်ချီတည်း သူ့မိဘတွေကို မဆက်သွယ်တော့ဘူး။ စုပ်စမြုပ်စ ဇာတ်မြှုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ မိဘဆိုတာကတော့ စိတ်ဆိုးတုန်းခဏပေါ့ဗျာ၊ သူတို့အမွေဆက်ခံဖို့ကလည်း ဒီသား ကိုဘုန်းမော်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ အဲဒါ ဦးချစ်လှိုင်နဲ့ ဒေါ်ငွေက မကွယ်လွန်မီကတည်းက သူတို့ကွယ်လွန်ရင် သူတို့ရဲ့ကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံး သား ကိုဘုန်းမော်ကို အမွေလွှဲပေးပါ၊ တကယ်လို့ သားကိုဘုန်းမော် ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုလည်း သူက ပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့ မြေးဘယ်နှယောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ အညီအမျှ ခွဲဝေပေးပါဆိုပြီး ခိုင်လုံတဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ ကျုပ်ကို အမွေထိန်းတာဝန် လွှဲခဲ့တယ်လေ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါဆို ဟောဒီက မောင်ကျော်ဇေယျကပဲ တစ်ဦးတည်းသော မြေးအဖြစ် အမွေဆက်ခံရမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ကိုပန်းမောင်၊ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အားလုံးတွက်ချက်ရင် ခုခေတ်တန်ဖိုး သိန်းငါးဆယ်လောက်ရှိတယ်။ ဘဏ်အပ်ထားငွေတောင် သိန်းနှစ်ဆယ်ရှိတယ်ဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် ခေါင်းပူအောင် လိုက်စမ်းရတယ်။ နောက်ဆုံး ဧရစ်မြိုင်မှာလို့ သတင်းကြားလို့ ဧရစ်မြိုင်အထိ

လိုက်သွားတယ်။ ဟိုကျတော့ ကိုဘုန်းမော်တို့လင်မယား
ကတော့ ကားမှောက်လို့ သေတာကြာပြီ။ သူ့သားလေး
ကျော်ဇေယျကို သူ့ဦးလေး ဦးဘအေးက ခေါ်သွားတယ်လို့
ကြားရတယ်။ ဦးဘအေးက ကားမောင်းတယ်ဆိုတဲ့ သဲလွန်စ
နဲ့ ထပ်ပြီးလိုက်စုံစမ်းနေတာ။ ဒီနေ့မှပဲ ဦးဘအေးကိုဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ရတော့တယ်ဗျာ။ ဒီအမွေတွေလွှဲပေး
ပြီးမှ ကျုပ်လည်း ခေါင်းပူသက်သာမယ်။ နို့မို့ရင် ဝန်ထုပ်
ဝန်ပိုးကြီး ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားရသလား အောက်မေ့တယ်”

ဝတ်လုံတော်ရကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် အားလုံး
မှာ အပြုံးကိုယ်စီ ဖြစ်သွားကြသည်။

အပြုံးဆုံးမှာတော့ ဒေါ်သီတာပင် ဖြစ်ပါလေတော့
သတည်း။

BURMESE
CLASSIC

နားကြဦးနို့

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်